

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I .

[illegible]

1992

[illegible]

2010年12月10日 星期五

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

Journal of Management Education 30(6)p. 789-804

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐριον) ἢν περ ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὗροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

DIO. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem (inueneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae
Λ super

γῆς καταγεγελάσαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω
ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι
ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔλως
οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἔπαύσῃ
βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλι-
σα ἐπειδὴν ὄρῃς τὰς πλεσίους, καὶ σατράπας,
καὶ τυράννους ἄτω ταπεινὰς καὶ ἀσήμους, ἐκ μό-
νης σίμωνγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθα-
κοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω.
ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον
τὴν πῆραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ
εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐνάτης δεῖπνον 1) κείμενον,
ἢ ὥς ἐκ κατάρσις, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire huc
multo plura irrisurum: illic etenim in ambi-
guo tibi risus erat, illudque in ore multum,
Quis enim omnino nouit, quae post vitam sint con-
secutura: hic vero non desines bona fide ridere,
veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris
diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles,
nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu di-
gnoscendos, eosque esse molles et ignavos, quan-
do recordantur rerum superarum. Ista die ipsi,
atque insuper, ut impleta lupinis multis pera ve-
niat, et si quam repererit in trivio Hecates coenam
iacentem, aut ouum lustrale, aut tale quiddam.

2. P O L.

1. Ἐνάτης δεῖπνον] Superstitio sacrificulorum
fraudi-

DIALOGI MORTVORVM 3

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες·
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖος τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟ.

2. P O L. At ista renunciabo, Diogenes: vt
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?

A 2

DIO.

fraudibus incitata, vt ingentem rerum im-
purarum numerum excogitauit, quibus pol-
lui homines atque impiari credebantur, sic
non minus fuit in lustrationibus intuenien-
dis ingeniosa, quarum ope tanti mali la-
bes depelli posset: lustramina vero siue
purgamenta sibi persuadebant haurire pe-
nitus et combibere quicquid erat contagio-
nis, cuius expiandae causa circumferren-
tur: quocirca ne contractae labis vitium
ad hominem vllum permaneret, sub terra
defodi, in mare, montes, loca vasta de-
portari, saepius in triuils abiici τὰ καθάρ-
σια sacrorum legibus fuit constitutum. He-
catae vero quia velut ptopria cedebant τὰ
καθάρματα, ideo vel omne purgamento-
rum genus, vel aliquod saltem certis in
lustrationibus vsurpatum Ἐκαταῖα diceban-
tur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-
que loco sumfisset, ille foedissimus atque
auersabilis piaculum commississe putabatur
nullo piaculo luendum. Iam porro idem-
ne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκάτης
δεῖπνον, an aliud ac separatum, in contro-
uersiam venire potest. Iunguntur a Lucia-
no ὡς ἐν καθαρσίῳν, quorum vsus scilicet

ΔΙΟ. γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι αἰέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέτρες φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾶδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βέλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐντείλωμαί τι τὰς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ εἰδὲ τέτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρᾷσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα 2) Φύξιν ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multiforme, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adsummentis varium; ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus vniuersis ri-

xari,

cet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuiis pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. Hemst.

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *Quod non perdidisti, babes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo babes. Cognatus*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἄλλοις, καὶ κροκοδείλης 3) ποιᾷσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἄπορα ἐρωτᾷν 4) διδάσκῃσι τὸν νοῦν 5).

ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι
φίσεσι, κατηγορῶντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟ.
σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πο-
λυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί,
ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μώρεϊ-

xari, cornua generare sibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

POL. Sed me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. DIO. Tum tu plorare illos a me
iube. POL. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

3. DIO. Diuitibus autem, suavissime
Pollucale, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet

A 3

ipfi

3. Κροκοδείλης] Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilus, inquebant, raptum puerum redditu-
rum se spondet verum respondentem: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non. du Soul.

4. Ἐρωτᾷν] De philosophorum mutuis in-
terrogationum laqueis, quibus se inuicem
irretire conabantur, verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νῦν] Τὰς νέας scribe. Guicetus.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τόκας, καὶ
τάλαντα ἐπὶ τάλαντοῖς συντιθέντες, εἰς χρη-
νὸν ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνας. ΔΙΟ. ἀλ-
λὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
λαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
τὰ χαροπὰ, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα
ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἡ νεῦρα εὐτονα, ἡ
ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φα-
σί (6), κρανία γυμνὰ τῷ κάλλει. ΠΟΛ. οὐ
χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vlsurarum, et
talenta super talentis componentes, quos oportet
vno obolo instructos huc venire paulo post?
POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo et-
iam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo
Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos
nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
cantes oculos, nec florem in facie amplius
adesse, aut nervos intentos, humerosue vali-
dos; sed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista qui-

6. Πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί] Vbi sermo
fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
rem rediguntur, frequenter adhiberi solet
κόνις. At si, quibus incommodis haec ver-
ba premantur, consideratius examinaris,
alia

χαλεπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ ὁ εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ'

quidem molestum erit exponere apud pulcros et robustos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, et grauitur ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

A 4

neque

alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum Φασὶ notum prouerbium communique usu receptum demonstrat; cuius quis dixerit vllum inueniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? Addam, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις. satis erat, κόνις πάντα. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνὰ τῇ κάλλει, in quibus nihil est, quod vllam in partem offendant. Prouerbii potestas explorata complectitur eas res, quae diuersi generis atque ordinis sine vlllo discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. Lucianus aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Hemst.

μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τὰς ἐκεῖ πλεσίτας ἑδὲν
ἀμείνας αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς
ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμᾶ ἐπιτίμησον, λέγων
ἐκκελεύσθαι αὐτὰς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγε-
νες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔ γὰρ ἀνέξομαί
γε· ἃ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ἔφησθα, ἀπαγγελάω.
ΔΙΟ. ἑάσωμεν τὰς τας, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ
οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμᾶ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic ob-
tinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos
esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihi-
lo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si
videtur, meo nomine exprobra, dicitoque mo-
ribus solutis eos a pristina severitate descivisse.
POL. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis
quicquam dixeris; equidem non patiar: quae
vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO.
Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu,
quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛύτων, ἡ κατὰ Μενίππυ.

ΚΡΟΙ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλῦτων, Μενίππου
 τυχόνι τὸν κῆνα παροικῆντα· ὥς
 ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν
 εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν
 ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
 οἰμώζομεν, καὶ γένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν
 ἄνω, Μίδας μὲν ἄτοσι, τῷ χερσὶ, Σαρδανά-
 παλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν
 θησαυρῶν, ἐπιγελαῶ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
 δα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ
 καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
 ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. Non ferimus, o Pluto, Menippum
 istum canem iuxta nos habitantem:
 quare aut illum aliquo abire cogē; aut nos mi-
 grabimus in alium locum. PLVT. Quid au-
 tem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit
 mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
 gemimus, istorum reminiscentes, quae supra
 adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
 multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
 det, et conuiciatur mancipia nos et purga-
 menta piacularia vocitans: interdum etiam
 cantando obturbat nostros gemitus: in sum-
 ma,

ὅλως, λυπηρός ἐσι. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα Φασίν,
ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλάτων. μισῶ
γάρ αὐτὰς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς
ἐκ ἀπέχρηστε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθαν-
νόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω.
χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτάς. ΠΛΟΥ. ἀλλ'
ἐχρή· λυπῶνται γὰρ ἐ μικρῶν σεβόμενοι. ΜΕ.
καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν
τοῖς τέτων σεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. ἔδαμῶς. ἀλλ'
ἐκ ἂν ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ
Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκετε,
ὥς οὐδὲ παυσομένῃ μου· εἴθ' αὖ γὰρ ἂν ἦτε,
ἀκολα-

ma, molestus est. PLVT. Quid ista dicunt,
Menippe? MEN. Vera, Pluto; odi enim eos,
quippe ignavos et perditissimos, quibus non sa-
tis fuit viuere male, sed et mortui recordantur,
ac mordicus retinere cupiunt res superas: gau-
deo propterea, dum dolore eos adfacio. PLVT.
At non oportet: dolent enim non paruis rebus
priuati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto,
qui calculum adicias eorum suspiriis? PLVT.
Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos
mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phry-
gum et Assyriorum, ira vobiscum statuete, me
nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iue-
ritis,

DIALOGI MORTVORVM 11

ἀκολαθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ ὕβρις γ); ΜΕΝ. ἔκ·
ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσ-
κυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαρὲν οἰμώζετε, πάντων
ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὡς
θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσε μὲν
ἐγὼ χρυσῷ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ.
εὖγε ἔτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ,
τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων,
ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ritis, persequar aegre vobis faciens, occinens
et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
lia est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
Euge, ita institute: lamentamini quidem vos:
ego vero illud, N O S C E T E I P S V M, fae-
pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ ὕβρις;] Attica loquendi for-
mula grauem indignationem continens. H.

III. ΜΕΝΙΠ-

III.

Μενίππς, Ἀμφιλόχς καὶ ΤροΦώνις.

MEN. **Σ**Φῶ μέντοι, ὦ ΤροΦώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, ἔκ οἷο' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεὰς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἔν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἔκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐστερχτεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προεῖπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἔτος ἂν εἰδεῖν, ὃ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ·
τῷ·

Menippi, Amphilochi et Trophonii.

MEN. **V**os autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphiloche hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se.
Ego

τῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμί, καὶ μαντεύομαι, ἥν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ 8). σὺ δ' ἔοικας ἔκ ἐπιδεδη-
μηκένας Λεβαδεία τοπαράπαν· ἃ γὰρ ἡπίστεις
σὺ τέτοις.

MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ
παρέλθω, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ὀθόναις γελσίως,
μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῷ σο-
μίᾳ, ταπεινῶ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, ἔκ ἂν
ἐδυνάμην εἰδέναί ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς,
μόνη τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαν-
τικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
ἐξ

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis
descenderit ad me; haud sane videris vnquam
inuississe Lebadiam non enim fidem negares
istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam ad-
iero, ornatusque linteis ridicule, offam mani-
bus tenens irrepsero, per os depressum, in spe-
cum, nequeam scire te mortuum esse, quem-
admodum nos, sola praestigiarum fraude di-
ersum? Verum, per artem diuinandi, quid
autem heros est? ignoro enim. TROPH.
Ex

8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] vulgatissima sunt μαν-
τεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφώνιαν. Rarius inue-
nies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τρο-
φώνιον. Hemst.

ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῷ σύνθετον. MEN. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστίν. νῦν ἔν πᾶ σὲ τὸ θεῷ ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χαῖ, ὦ Μενίππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. ἐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἴνεκρός, ἀκριβῶς ὀρῶ.

Ex homine quiddam et deo compositum. MEN. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edixi Menippe, in Boeotia. MEN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ERM. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. CH. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν,

Mercurii et Charontis.

MERC. Rationes ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse

τῶν, καὶ ἀπραγμονέζερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντει-
λαμένῳ ἐκὼμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλὰ
λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνη-
σάμην, καὶ τροπῳτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
θει 9) πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
καὶ ἀνέστραν ὑπὲρ τῆ ἰστίᾳ· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τέτρες προστίθει. ΕΡ.
καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῆ σκηφιδίᾳ τὰ ἀνεω-
γότα, καὶ ἥλκας δύο, καὶ καλώδιον, ἀφ' ᾧ τὴν
ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
stiae. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli
comparatam quinque drachmis. CHAR. Ma-
gno dicis. MERC. Per Plutonium ipsis quinque
drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
nis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas et
binos obolos. MERC. Et acum ad velum sar-
ciendum: quinque obolos omnino persolui.
CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram,
qua oblinantur nauigii patentes rimae, et cla-
vos itidem, et funem, unde hyperam con-
fecisti; duabus drachmis haec cuncta. CHAR.

Euge.

9. Τίθει] Proprietatem τῆ τιθέναι pro λο-
γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
saubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23.
p. 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennas ad
malos destinabant, Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά
 ἔσιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λο-
 γισμῷ. πότε δ' ἐν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; ΧΑ.
 νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῇ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις,
 ἢ πόλεμος καταπέμψη ἀθρόους τινας, ἐνέσαι
 τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζό-
 μενον τὰ πορθμία.

ΕΡ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδῆμαι τὰ κάκιστα εὐ-
 χόμενος II) γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπο-
 λαύοιμι. ΧΑ. ἔκ ἔσιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῇ. νῦν
 δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρεῖς, ἀφικνῶνται ἡμῖν· εἰρήνη
 γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC.
 Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in
 computatione: quando igitur ista te redditurum
 ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri
 non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum
 huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quid-
 dam inde capere in maiore turba fraudantem
 portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima
 quaeque precatus euenire, vt fructum ex iis perci-
 piam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc
 autem pauci, vt vides, adueniunt nobis: est enim
 pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας
 vertit. Hemst.

II. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] Apud veteres
 etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat
 sumi. Suidas. Hemst.

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείν-
 νοιτο ὑπὸ σῆ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν
 παλαιοί, ὦ Χάρων, οἷσθα οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, τραυμα-
 τίσαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκῃ τις ὑπὸ τῆ
 παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 τραυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη·
 ὥχροι γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, ἔδδ' ὅμοιοι
 ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκκ-
 σιν ἐπιβλεπόντες ἀλλήλοις, ὡς εἰόασιν. ΧΑ.
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. ἐκῶν
 ἔδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σῆ.

pax. MERC. Praestat ita se rem habere, et-
 iam si nobis protendatur a te debitum. Veteres
 tamen illi, o Charon, nosti quales aduenirent,
 strenui omnes, sanguinis pleni et faucii pleri-
 que: nunc autem vel veneno quis a filio sub-
 latus, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus
 ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et igna-
 vi, neque similes istis: eorum autem plurimi
 propter opes veniunt insidiati sibi inuicem, ut
 quidem videntur. CHAR. Valde scilicet ex-
 petendae sunt. MERC. Proinde neque ego
 videri possim peccare, qui paulo acerbius flagi-
 rem debita a te.

V.

Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα εἶσθαι, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότα λέγω, τὸν πλείσιον Εὐκρά-
την, ὃ παῖδες μὲν ἔτι εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ
θρησκύντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναί, τὸν Σι-
κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρ-
μῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ὃ
βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τσσαῦτα, εἴγε
οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δέ γε κόλακας
αὐτῷ, Χαρίῳνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς
ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. ἔμενεν,
ἀλλὰ

Plutonis et Mercurii.

PLUT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
vectum aetate, diuitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
qui venientur quinquaginta mille. MERC.
Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
tem? PLUT. Eum, Mercuri, viuere sine, ad
nonaginta annos, quos vixit, admensus toti-
dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
iam. Verum adulescentes eius, Charinum iuue-
nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
nem omnes. MERC. Alienum plane vide-
ri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam;
sed

ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιῶνται ἑδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐς μισρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανερώ· καὶ νοσῶντος, ἃ μὲν βελεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὁμῶς ὑπισχνῶνται, ἣν ῥαῖση· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίψαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῶργοι ὄντες· πολλὰ κῆκεῖνος εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὸς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἑοικῶς ἔρρω-
ται

sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; et quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: et plane varia quaedam est et versuta hominum istorum adulationis. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MER. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis

ται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλη-
ρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται 12), ζῶν
μακαρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. ΠΛ. ἄκὲν ὁ
μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰάλεως,
ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν
ὄνειροποληθέντα πλῆτον ἀπολιπόντες, ἡκέτω-
σαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέ-
λησον, ὦ Πλάτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη
αὐτὰς καθ' ἓνα ἑξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi
vero iam forte inter se diuisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repu-
bescat: illi autem a media spe, somniatis opi-
bus relictis, detrusi iam veniant mali male
mortui. M E R C. At tu securo sis animo, Plu-
to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κληρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Hi
vero iam forte inter se diuisa pecudum ritu
securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes,
rationibus suis adscribentes, ea τᾷ τιθέναι
potestate, quam ad Dialogum superiorem
exposuimus: βόσκειν vero de hominibus
etiam usurpari, sed saepe cum contemtu
quodam et contumelia, vt significetur eos
pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
Dukerus ad Thucyd. p. 476. n. 37. Hemst.

ΠΛ. κατὰσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκασον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro
sene denique primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡΨ. Τῷτο, ὦ Πλῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν
τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θέκριτον
ζῆν ἔτι; ΠΛ. δικαιοτάτον μὲν ἔν, ὦ Τερψίων,
εἶγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμεοος ἀποθανεῖν τῶν
Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβό-
λευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. ἔ
γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι
τῷ πλῦτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῃ,
παρα-

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istane res, o Pluto, iusta, ut ego vita
discedam triginta natus annos, ubi,
qui nonaginta superavit, senex Thucritus vivit
adhuc? PLVT. Iustissima quippe, Terpsion,
siquidem hic vivat neminem optans emori ami-
corum: tu contra per omne tempus insidiabaris
ipsi, avide expectans haereditatem. ΤΕΡΡ.
Non enim oportebat, qui senex esset, neque
amplius vti diuitiis ipse possit, abire vita;

παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλέτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκἔν ταύτην αὐτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τῆτον, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρβηρον, ἐδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὀρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τὰς ἐφθαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἄδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινι τάφον,
ὑπὸ

locumque cedere iunioribus? PLVT. Tu quidem, o Terpsion, nouae legis es auctor, ut is, qui amplius diuitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, et deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitem, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, seruulis quatuor corpore curuato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suauē sentiat, animatum quoddam sepulchrum,

ὕπὸ τῶν νέων καταχλωμένον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστης, καὶ ἐρρωμενεστάτης νεκνίσκης· ἄνω γὰρ ποταμῶν τῆτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίχς ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἁμαξὰ τὸν βῆν πολ-
λάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνε-
τώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ
τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς
ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐ-
τὰς 13); τοιγαρὲν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
ἐκεῖ-

chrum, ab adolescentibus derisum; dum interea
moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes:
hoc utique perinde est, quasi in caput flumina
recurrant. Saltem denique sciendum erat, quan-
do quisque senum esset obiturus, ne frustra
quosdam obseruarent: nunc autem quod pro-
verbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLV T. Illa quidem, Terpsion, multo
sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae,
malum, causa vos impellit, ut alienis inhieris,
et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus ob-
sequiis ingeratis? propterea merito risum debetis

B 4

ab

13. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτὰς] Εἰσποιεῖν
Graecis est, adoptandum aliquem tradere
in gentem aliam ac familiam; quo pacto
sensu

ἐκείνων κατωρυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, vnde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici usus. Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν αὐτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέρων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuuat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit et apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, makum! quid est causae, cur alienis*

πολλοῖς ἡδισον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπιμενοῦκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρωῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραςοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τ᾽ ἐρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐ-

τ᾽

diffima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Nouam profecto illam artem excogitastis, verularum et senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se

B 5

fingunt,

his inhiētis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio Φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab vno motus incitatoris capite, prout diuersis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diuersos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae riuulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptioe quadam vtaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *Hemst.*

τὰς πλῆττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαυ δορυφορήσαντες 14). ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔσι δίκαιον, κρητῶσι πάντων. οἱ δὲ ὑποπρίξι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγέστες 15).

TER.

fingunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectari; liberi autem et natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

4. TER.

14. Δορυφορήσαντες] Qui diuitem spe tabularum honorifice semper fuerant persecuti, et perpetuo quasi satellitio stipauerant. H.

15. Ἀποσφυγέστες] Antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi et propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripuens, fumoque se tantum prodit. His consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendunt interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controuersiam optimo iure moueant.

Omitto

TER. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμᾶ γ' ἔν Θέκρι-
τος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν;
καί

4. TER. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
Thucritus a me profecta quot dona consumpsit
semper

Omitto vsum Aoristi secundi, nusquam cer-
te alibi mihi obseruatum. Primum indoli
τῷ σμύχειν non ita videtur conuenire ἀπὸ,
vt in vnum vocabulum commodè coalescat:
vtique scripsisset potius ὑποσφυγέστες cre-
berrimae consuetudinis auctoritate muni-
tum. Deinde cur non ὑποσφυχόμενοι;
aptius sane multoque magis ad hunc locum
appositum. Tandem magnum est corrupte-
lae latentis documentum interpretatio κα-
ταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quod-
cumque in *Luciano* repererat, apposuit, hoc
quidem vulgatum ἀποσφυγέστες reperisse
nequaquam credi potest. Criticen ergo re-
stat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo
nodo conferre possit: blanditur enim uero
Kusteri coniectura, qui rescribendum mo-
nuit ἀποσφυγέστες. Quanquam nunc rarius
inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae,
cur fidem denegemus adfirmanti I, 78.
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει
ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπεν. *Hesych.* Ἀπο-
μύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. quod po-
sterius sine dubio pertinuit ad illustrandum
aliquem Comici locum, vbi miris praesti-
giis delusus senex auro emungebatur. Con-
gruit

καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὁποσένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρώζων,
ὥς' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἶόμενος ἐπιβήσειν αὐ-
τὸν τῆς σορῆ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερ-
βάλλουσιν

semper mox morituro similis, et, quando intra-
rem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi
ex ouo pullus imperfectus, crocitanando suspirans.
Ego autem, qui non dubitarem, quin iam iam
inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
me

gruit Latinorum *emungere*, quod est per do-
lum et astutis technis defraudare. Quamob-
rem eleganter ἀπομυγέντες, ab eo, qui te-
stamento nequissimos vultures excluferat, de-
lusi atque emuncti. Verum hoc pacto nec
dum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad
suum illud καταγελασθέντες. Igitur ἀπο-
μυγέντες vel alia virtute, illudendi nimirum
subsannandique, accepit, vel in exemplari
suo legisse censendus est ἐπιμυγέντες. Nunc
si Scholiasten secutus probaueris ἐπιμυγέντες,
sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
neque enim ad testatorem amplius, a quo
fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
πολλοῖς ἡδισον γίνεται, quorum plenis ca-
chinnis pessimi captatores excipiuntur: Hi
vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob
destitutam haereditatis per insidias adpetitae
spem irrisi ac ludibrio habiti. Hemist-

βάλλοιντό με οἱ ἀντερασά τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γὰρ μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσῶτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφεισῆκει θάπτομένῳ πρῶην ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θέκριτε, ζώης ἐπιμήκισον, πλετῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιχῶν καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας ἰτὲς κόλακας. ΤΕΡ. τῷτο μὲν, ὦ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἥδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θεκρίτῃ. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis infomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: imo haec ipsa mihi mortis extitit causa, infomnia inquam, et curae; hic vero, tanta mihi esca deglutita, adstabat, quum terrae mandarer pridie multo cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime, diuitiis simul abundans, et tales deridens; neque ante tu quidem moriaris, quam fueris persecutus omnes istos adulatores. ΤΕΡ. Id quidem, o Pluto, et mihi iam gratissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLVT. Bono sis animo, Terpsion; etenim

Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκισον, ὦ Θέκριτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuertent sub iisdem curis huc deducti. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. *Hemst.*

VII.

Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον τῷ ἱκανῷ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν,

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Diniae, et plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

παρῆν, ὃ ΖηνόΦαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν
 τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ πρὸς Πτολεῖδωρον
 τὸν γέροντα. ΖΗΝ. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλέ-
 σιον, ὃ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; ΚΑΛ.
 ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος
 ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα
 ἐς μή-

Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus
 quiddam praeter opinionem euenit. Nec tu cre-
 do non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Or-
 bum illum, ac diuitem, quocum te plerumque
 noueram una esse. CAL. Illum ipsum semper
 obseruabam promittentem, me relicto haere-
 de, se moriturum. Quum autem illa res in
 longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι]
Berglerus quum ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est,
 καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset
 in similibus exemplis a se productis ἐπὶ non
 facile reddi aequiuallente praepositione Latina,
Lucianus, inquit, in dialogo *Zenophantis et*
Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cu-
 iusdam haereditatem ambierat, dicit, ἐκεῖνον
 αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ'
 ἐμοὶ τεθνήξασθαι i. e. illum ipsum senem
 semper colebam, id mihi pollicens fore,
 ut me uiuo moriatur, siue superstitie me.
 Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφ-
 θῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed
 etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, relictis, super-
 stitiis filiis obire. Hemst.

ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον· ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αὐτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῷτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ZHN. τί ἔν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παρὰδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λασάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρανίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐκ οἷδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad haereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi serum a poculis, simulatque Ptoeodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venena-

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ Ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῆτο; γελαῖς, ὦ Ζηνοφάντες; καὶ μὴν ἂν εἶδει γὰρ ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗΝ. ἄρτι γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεῖς, οἶμαί, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχόος εἰργασαί. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' εἰδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέςερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadauer. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ΖΕΝ. Quippe festiuium hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista? ΚΑΛ. Primum, quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae seruus a poculis patraffet. ΖΕΝ. Enimuero neque tu ad compendariam istam debueras te conuertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.

ΚΝΗ. Τῷτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, 'Ο νε-
 βρὸς τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγα-
 νakteῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πυνθάνη ὃ, τι
 ἀγανακτῶ; κληρεῖς μὲν ἀκέραιος καταλέλοιπα
 κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλιός, ἔς ἐβελόμεν ἂν μά-
 λιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπών. ΔΑΜ. πῶς τῷτ'
 ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλάσιον
 ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεί-
 νος ἔκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσέειπε. ἔδοξε
 δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. Hoc illud est, quod proverbio dici-
 tur, Hinnulus leonem. D A M.
 Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid
 indigner rogas? haeredem inuitus reliqui, arte
 circumuentus miser, iis, quos volebam maxi-
 me mea possidere, praeteritis. D A M. Qui-
 nam illud accidit? CNE. Hermolaum illum
 valde diuitem colebam spe mortis: neque
 ille illibenter obsequium admittebat. Illud in-
 super

18. 'Ο νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo prover-
 bio inexpectati euentus atque ante non
 prouisa significatio. Hemst.

δὴ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας
 ἐς τὸ Φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ-
 μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί ἔν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ.
 ὁ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς αὐτῷ διαθή-
 κῃς, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ
 τέγχε μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον
 τοῦ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. ἔμόνον;
 ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὥς σοφισμα
 κατὰ σαυτῷ συντέθεικας. ΚΝΗ. εἶοικα· εἰ-
 μώζω τοιγαρῶν.

super videbatur mihi callidum esse, si profer-
 rem testamentum in publicum, quo illum scri-
 pseram haeredem bonorum meorum omnium,
 ut ille vicissim me aemularetur, idemque face-
 ret. D A M. Quid igitur ille? C N E. Quid
 suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
 ignoro: Ego sane repente sum mortuus, recto
 mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus
 habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
 simul cum esca deorsum abrepto. D A M. Ne-
 que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
 que dolos aduersum te instruxisti. C N E. Ita
 quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμίλᾱ καὶ Πολυστράτῃ.

ΣΙΜ. **Η**κεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι & πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ἔκτα ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σε ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τῆτο δοῖται. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρον τέ, καὶ ἀσθενὲς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ εἰδύνασο.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

SIM. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suauissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enim uero, si tu vetulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. POL.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἔδυναμην·
 ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖ-
 κες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίας,
 καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καὶ
 νὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπι-
 σάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει 19) μοι, ὦ γυναι-
 κῆ, παρ' ἄλλων τάχα θά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐ-
 θὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ,
 παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν
 τῆς γῆς καλλιῖα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύ-
 λυσρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλ' ἔρασαί
 σίχον μυρίες. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἔρασαί σὺ τη-
 λικῆτος

2. P O L. Primum omnia poteram: deinde ad-
 erant etiam pueri formosuli sane multi, et mu-
 lieres tenerrimae, et vnguenta, et vinum fra-
 grans, et mensae vel Siculis delicatesiores. S I M.
 Noua narras: equidem te valde parcum cogno-
 veram. P O L. At adfluebant mihi, vir optime,
 ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad
 ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum
 postea omnis generis dona adferebantur, ex quo-
 cumque terrarum angulo praestantissima. S I M.
 An regnasti, Polystrate, post meum obitum? P O L.
 Neutiquam: verum amatores habebam ingenti
 numero. S I M. Ridere libet: amatores tu ea

C 3

aera-

19. Ἐπέρρει] Dicitur ἐπιέρρειν de abundanti
 scaturigine, qua, ni moles obiciantur,
 campi ipsi inundantur. du Soul.

λικῆτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
 νῆ Δία τὰς ἀρίστες γε τῶν ἐν τῇ πύλει. καὶ γέ-
 ροντά με, καὶ Φαλακρὸν, ὡς ὄρεᾶς, ὄντα, καὶ
 λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
 θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα
 αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σὺ
 τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίᾳ διε-
 πόρθμευσας, εἰτά σοι εὐχαμένῳ ἔδωκε νέον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραςεν;
 ΠΟΛ. ἔκ' ἄλλὰ τοιῆτος ὢν, περιπόθητος ἦν.
 ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως ἔτοσ' ἔ-
 πολὺς ὢν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνας καὶ πλεσίς γε-
 ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
 ᾧ θαυ-

aetate, dentes quatuor habens? P O L. Ita me
 Iupiter amet, primarios quidem ciuitatis: illi
 me vetulum, set, vti vides, calutum, lippum
 praeterea, et senili mucro fluentem mirifica vo-
 luptate colebant; isque eorum erat beatus,
 quemcumque solum adspicerem. S I M. Num
 et tu, vt Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
 transuexisti, quae tum tibi optanti dederit esse
 iuuenem et pulerum denuo, atque amabilem?
 P O L. Haudquaquam; sed vel talis summe de-
 siderabar. S I M. Aenigmata loqueris.

3. P O L. Atqui manifestus est amor hicce
 tam frequens, qui orbis senibus et locupletibus
 infidiatur. S I M. Nunc intelligo tuam illam,
 vir

ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, καὶ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέσθαι, μονοναχὶ προσκυνέμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμεν δὲ πολλὰ καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἔν πῶς ἐβηλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσπύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, σιμῶζειν ἅπασιν Φράσας.

ΣΙΜ.

vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius adspernabar, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum haeredes me relicturum esse dictitabam: credebant scilicet, eo-que magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα ὁ' αἱ τελευταῖα τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἤπερ τινὰ τῶν ἀπὸ τῆ γένε; ΠΟΛ. ἀ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινὰ τῶν μειρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλεθρος 20), ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαϊς ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haeredem habuerunt? num quid aliquem genere propinquum? P O L. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilem Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter, Polystrate? P O L. Annos admodum viginti natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur. P O L. Vel sic tamen multum illis dignior, qui haereditatem cerneret, quantumvis barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates adseclantur. Is igitur haeres meus fuit, et nunc summo loco natis adnumeratur ille mento raso

20. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος] Vsurpari solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges. Hemst.

μέν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρε δὲ εὐ-
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεὺς
συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔμοι μέ-
λει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δεκῇ·
ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

rafo delicatulus, et barbare loquens, qui tamen
Codro nobilior, Niteo formosior, Vlyxe pru-
dentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad
me: vel Imperator sit Graeciae, dummodo ne
isti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφόρων.

ΧΑΡ. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tuum diuersorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philosophus,
Rhetor.

CHAR. **Α**uscultate, quo statu nostrae sint res:
paruula vobis, vt videtis, est sca-
phula,

Φίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐσι, καὶ διαρρέει τὰ πολ-
 λὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται πε-
 ριτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσῶτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ
 ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν ἔν μετὰ τῶτων ἐμβῆ-
 τε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα
 ὅπόσοι νεῖν εἴ ἐπίσασθε. ΝΕΚ. πῶς ἔν ποιή-
 σαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν Φράσω.
 γυμνὰς ἐπιβαίνειν χρῆ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάν-
 τα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γάρ
 ἂν καὶ ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ
 δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τῶτων μηδένα πα-
 ραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ
 ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβάλλων. παρὰ
 δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐςὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς,
 καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque
 crebris perfluit: si inclinauerit in alterutram
 partem, pessum ibit euerfa: vos autem tot simul
 aduenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum
 istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne
 postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare
 non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est,
 vt prospera nauigatione vtamur? CHAΡ. Equi-
 dem dicam: nudos ingredi oportet, superuacuis
 istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic
 ceperit vos nauicula haec vectoria. Tibi autem,
 Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum vt
 admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supelle-
 cilem, vt dixi, deposuerit. Ad scalam itaque na-
 valem

καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
ΕΡ. εὖ λέγεις· καὶ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὗτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝ. Μένιππος
ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ
βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρί-
βωνα δὲ ἔδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαι-
νε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ τὴν προεδρίαν
ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς ἐπι-
σκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔστος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως
ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραςος· ἔ τὸ Φίλημα διτά-
λαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλ-
λος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ
τὴν

valem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque
scapham conscendere cogito. MERC. Recte
mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? ΜΕΝ. Menippus
ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculus-
que in paludem sunt abiecta: pallium autem
recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC.
Inscende, Menippe, virorum optime, primam-
que sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut
inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Char-
molans Megaris, amabilis ille, cuius osculum
binis talentis aestimabatur. MERC. At enim
exue formam, et labia cum ipsis osculis, et
comam

τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέριμα ὅλον, ἔχει καλῶς,
εὐζωνος εἴ· ἐπὶβαίνει ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσί, καὶ τὸ διάδη-
μα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος. ΕΡ. τί ἔν, ὦ
Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρεϊ; ΛΑΜ. τί
ἔν, ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄν-
δρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
λα· ὥς ἀπόθξ ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδὲ σοὶ ἐπλῆ-
τος ἀπερρίπται. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρρι-
ψόν, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροχίαν· βαρῆ-
σει γὰρ τὸ πρόσθμιον συνεμπесόντα. ΛΑΜ.
ἔκῃν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
fidentem, cutemque totam. Recte habet: ac-
cinctus es: iam ingredi.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP.
Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
re deponere ista. LAMP. En tibi diuitiae sunt ab-
iectae. MERC. Praeterea fastum abiice, Lam-
piche, et despectionem aliorum: onerabunt enim
nauculam, si tecum simul inciderint. LAMP.

At

ἐκὼν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασὼν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. ΕΡ. ἔδωκ' ἄλλα καὶ ταῦτά ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρεῖς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτά ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι φίλος εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασσίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ εἰκας, οἶσα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδὼν. ΔΑΜ. ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. εἰ γυμνὸν, ὦ βέλτισε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκῆφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς

At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum et ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, vti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem; et amentiam, et contumeliam, et iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carniū mole grauis, quies? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: noui enim, vt qui te saepe viderim in palaestris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroquā demersurus scapham vel altero

tantum

Θεὸς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνες τέτας ἀπὸ ῥή-
 ρησιν, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδὲ σοὶ θυ-
 μὸς, ὡς ὄρῃς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσάσιος
 τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔτως ἄμεινον ἀβαρῆ
 εἶναι, ὥς ἐμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖτον ἀποθέμενος, ὦ Κρά-
 των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
 Φὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν
 προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος,
 καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
 εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων
 ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ
 ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
 νεύμε-

tantum pede imposito. Imo etiam coronas istas
 abiice, et praeconia. D A M. Ecce me tibi ve-
 re nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequa-
 lem pondere. M E R C. Sic praestat esse leuem;
 itaque nauiculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positis, o Crato, et
 mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum por-
 ta tegumenta funebria, nec maiorum dignita-
 res: relinque vero et genus et gloriam, et si
 quando ciuitas publico te praeconio decorauit
 bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec
 quod magnum monumentum tui honoris causa
 exaggerarint dicito; grauant enim ista vel com-
 memo-

νευόμενα. ΧΑΡ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βάλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῷτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίσευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄΦες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδᾳ γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδεν ὅπλων δείξει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπὸ γε τῶ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος 21), ὅτ' αὖς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν

memorata. C H A R. Inuitus equidem, abii-
ciam tamen : nam quid faciam?

7. M E R C. Papae : tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris? S T R A T. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, et praemiis me ciuitas honoravit. M E R C. Mitte humi tropaeum : in orco pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero seuerus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in medi-

21. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus vsurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt. Facilius autem in βρενθυέσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris et ὄγκου, quae quasi materies subiecta

τῶν Φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πύργον
καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὃν Ἐρ-
μῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεσός· ὥς
ἀπόδυσον καὶ τᾶτον. ὅψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ· κατὰ-
θῃ σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα. ὢ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν,
καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
barbam demisit? ΜΕΝ. Philosophus aliquis,
Mercuri: quin potius incantator, et prodigio-
rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
abscondita. ΜΕΡC. Depone tu habitum pri-
mum; tum ista omnia. Iupiter! quantam inā-
nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
stiones

subiecta se porrigit ad diuerfos significandi
ductus. Βρενθος certe apud *Arben*. XIII.
p. 611. E. pro *fastu tumido et arrogantia*
contemptoria ponitur. Fuerit etiam lectum
alicubi ἢ βρενθὺς, nisi me fallit in *Hesychio*
corrigeno coniectura, Βρενθὺς, πυθμῆν,
τύμβος, καὶ ὄρεον, ἔ καὶ βρενθος. Hinc
prono alueo defluunt βρενθύεσθαι et βρεν-
θύνεσθαι; non secus atque a πληθύς exi-
stunt πληθύειν et πληθύνειν. *Hcmst.*

καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
καὶ εἰνοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπο-
νίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ
ὑβλῆς, καὶ μικρωλογίαν· νῆ Δίξ καὶ χρυσίον
γε τετὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναίσχυ-
τίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν·
ὃ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις
αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπὸ θῆ, καὶ τὸν τύ-
φον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαινοίς, ποία
πειτηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθε-
μαι τοίνυν αὐτά, ἐπείπερ ἔτω κελεύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et
sententias perplexe inuolutas: imo etiam inu-
tilem laborem valde multum, nugasque non
paucas, et quisquiliās, ac minutas disceptatiun-
culas: quin et per Iouem nummulos istos au-
reos, et praeterea suauiter viuendi volupta-
tem, impudentiam, iram, luxum et mollietiam;
neque enim me fallunt, quantumcumque stu-
diose praetegas ea. Tum porro mendacium de-
pone, atque inflatam arrogantiam, eamque
de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim
si cum istis omnibus conscendas, quae te
quinquaginta remorum nauis accipiat? PHIL.
Depono igitur ista quandoquidem ira iubes.

D

9. MEN.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πῶγονα τῷτον ἀπο-
 θέσθω, ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον,
 ὡς ἐρεῖς· πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τῷλάχιζον.
 EP. εὖ λέγεις· ἀπόθε καὶ τῷτον. ΦΙΛ. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος ἔτοσί,
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν 22), ἀποκό-
 ψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμε-
 νος 23). MEN. ἔκ, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλὰ πρίονός

μοι

9. M E N. At barbam istam quoque depo-
 nat, Mercuri, grauem sane et hirtam, ut vi-
 des: quinque minas pili minimum pendunt.
 M E R C. Recte mones; et istam remoue.
 P H I L. Quis autem erit, qui detondeat?
 M E R C. Menippus ille, capta securi nauti-
 ca, praecidet eam pro codice vsus scala na-
 vali. M E N. Minime, Mercari: verum ferram
 mihi

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
 ναυπηγικὴν· est illa loquendi forma propria
 sere Atticorum. Hemst.

23. Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος]
 Aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικο-
 πον pro ἐπικόπανον vsus est Lucianus. Sic
 autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in
 qua secabant in frustra carnes assandas, vel
 coquendas. Vtrumque veteres videntur
 vsurpasse ἐπικόπον, et ἐπικόπανον, sed ta-
 men non vetustissimi; recentiora enim sunt
 vocabula. Sane non nisi apud nouae Co-
 moediae

DIALOGI MORTVORVM 51

μοι ἀνάδος· γελοϊότερον γὰρ τῷτο. ΕΡ. ὁ πέ-
 λευς ἰκανός. ΜΕΝ. εὖ γε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινά-
 βην. βάλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ἐφύων;
 ΕΡ. μάλισα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπῆρκεν, ἔκ οἷδ' ἐφ' ἔτῳ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τῷτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδελιῶς; ἐμβηθι δ' ἔνν. ΜΕΝ.
 ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ.
 τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 ἔκῃν

mīhi porrige: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. MERC. Securis est satis idonea. Euge;
 homini nunc quidem similior euasisti, deiectis
 ibi sordibus hircinis. MEN. Vinne paulum et-
 iam demam de superciliis? MERC. Omnino:
 super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimaris, scelerate, et ad mortem expaue-
 scis? quin ocyus inscende. MEN. Vnum adhuc
 grauissimum sub ala tenet. MERC. Quidnam,
 Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπικόπανον reperiri,
Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue *scala*,
 qua in nauem altiore, aut *tabula*, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commode
 possumus. *Graenius*.

ἔκῃν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθῃ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελάς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κἄφά γε καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰπλυν χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθῃ τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὥςτε λύε τὰ ἀπογεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάρσω· πέτασον τὸ ἰσίον, εὐθυνε, ὦ πορθημεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. ΜΕΡC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hancce nauigationem percommoda.

ΙΟ. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. ΡΗΕΤ. Ecce enim uero, pono. ΜΕΡC. Bene habet: solue itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis fit.

ΙΙ. Quid

Τί σιμώζεστε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιξ ὁ Φι-
λόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμέ-
νος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνατον ᾤμην τὴν
ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ
ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ.
ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ
νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ
τὴν κεφαλὴν κατεilahσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ
τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας
ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυ-
πεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἂν ἄχ-
θῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ
τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

Ἄλλὰ

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime,
philosophe, cuius iam modo barba fuit euasta-
ta? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod im-
mortalem opinabar animam esse. MEN. Men-
titur: nam alia sunt, quae credas eum punge-
re. MERC. Qualia? MEN. Quod non am-
plius coenabit apparatus coenas, neque de no-
cte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec
summo mane decipiens iuvenes sapientiae prae-
textu argentum accipiet: haec vrunt eum.
PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te
mortuum esse? MEN. Egone, qui festinaui ad
mortem citante nemine.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, ἡ κραυγὴ τις ἀκέεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναί, ὦ Μένιππε, ἢ ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελᾶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφ' ὁνοῖς τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινᾶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίης λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τετῶ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκυῖσα ἐξέρχει τῆς θρήνης σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ εἰδὲς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνος.

M E N.

12. Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? M E R C. Sane, Menippe, neque ab vna tantum regione: etenim hi in concionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampichi mortem: eiusque vxor comprehensa tenetur a mulieribus, et infantes teneri pariter et ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Cratonis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. M E N.

MEN. Οὐδ' αὖτις, ἀλλ' ἀκρόσῃ τῶν κονῶν μετ' ἐλίγον ὠρυρμένων οἰκτιζόν ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κορυμνῶν τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γεννάδης εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκήμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλας μετελευσόμεθα. ΜΕΝ. εὐπλρεῖτε, αἱ Ἑρμῇ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἔν ἐτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρύναι, τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεσθαι δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero et portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis nauigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoueamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: et poenas aiunt esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτητος καὶ Διογένους.

ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλέσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλέσιον, τὸν ἐν Κορίνθῃ, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; ἔ' ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλέσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπαλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευσον ἀλλήλους; ΚΡΑ. τῷ κλήρῳ ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωτάμ ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἑαυτῷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι

Cratetis et Diogenis.

CRAT. Moerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum diuitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristes, et ipse diues, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristes, si an-

Θοί αὐτῶ. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευν ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεὶ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τᾶτον, νῦν δ' ἐπ' ἐνείνῳ ἐῤῥεπε.

ΔΙΟ. Τί ἔν περας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῶσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, εἰδὲ πώποτε προμαντευομένους ἔτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν,

si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero obseruabant sese inuicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura, siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disciplina, quin et ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; haereditates autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinato peruenerunt, utrosque cognatos, nullo vnquam mentis praesagio diuinantes haec ita fore: Moerichus enim et Aristaeas quum Sicyone traicerent

ξαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόν-
τες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, εἰδέντοις-
τον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πώποτε εὖ-
ξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομή-
σαιμι τῆς Βακτηρίας αὐτῆ (εἶχεν δὲ πάντα κρη-
τερὰν ἐκ κοτίνης ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαί, σὺ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πή-
ραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχεσαν. ΚΡΑ. εἰδέν
γάρ μοι τέτων ἔδει· ἀλλ' εἰδὲ σοί, ὦ Διόγενες.
ἀ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμη-
σας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνό-
τερα

Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, eversa naui perierunt. DIOG.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis inuicem: neque vn-
quam optavi Antisthenem emori, vt haeredita-
tem nanciscerer eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum, quem ex oleastro ipse conse-
cerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas haeres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu ab Antisthene ad-
eptus es haereditatem, ego a te, multo maiorem
grauio-

τερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆΔία, μέμνημαι τῆτον διαδεξάμενος τὸν πλάττον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἡμέλυν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ἔδεις ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰκότως· ἃ γὰρ εἶχον, ἐνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύη-
κότες

graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quae tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, nemoque nos adfectabatur talis haereditatis spe; siquidem auro omnes inhierent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, disfluen-

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel ὀρεῖν est affectare, petere, cupere, adiuncta praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquando omissa. *Ienſius.*

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σκθρὰ τῶν
βελαντίων. ὥς εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς
αὐτὰς ἡ σοφίαν, ἡ παρρησίαν, ἡ ἀλήθειαν, ἐξέ-
πιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῷ πυθμένος σέ-
γειν ἂ δυνάμεν· οἷόν τι πάσχεισιν αἱ τῷ Δα-
ναῷ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετρυπημένον πί-
θον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδῶσι, καὶ
ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ.
ἔκῃν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλῆτον·
οἱ δὲ ὀβολὸν ἤχῃσι νομίζοντες· καὶ τῷτον ἄχρι
τῷ πορθμένως.

fluentes prae luxu, veluti rupta vetustate mar-
supia. Proinde si quis vel immitteret in eos si-
ve sapientiam, siue libertatem loquendi, siue ve-
ritatem, excidebat protenus et diffinuebat, quum
fundus ingesta continere nequireret, quale quid-
dam accidit Danaï filiabus istis, quae in perfo-
raturum dolium haustam aquam infundunt: au-
rum vero dentibus vnguibusque et omni ma-
china custodiebant. C R A T. Propterea nos
quidem habebimus hic quoque nostras diuitias:
hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque
ad portitorem vsque tantum.

XII.

Ἀλεξάνδρῃ, Ἀννίβῃ, Μίνωι,
καὶ Σκιπίωνι.

ΑΛΕΞ. **Ε**μὲ δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Λίβυ·
ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔμενον,
ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἔκῃν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ.
τίνας δ' ἐσέ; ΑΛ. ἔστος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχη-
δόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιππῆς. ΜΙΝ.
τῇ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ
ἔστος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμᾶ. ἐγὼ δέ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEX. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. AN. Neutiquam;
verum me. ALEX. Ergo Minos causam dis-
ceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic
Annibal Carthaginientis: ego Alexander Phi-
lippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed
qua de re orta vobis lis est? ALEX. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem extitisse Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi solum,
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμῶ Φημί διενεγκ-
κεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκ᾽ ἐν ἐν μέρει ἐκάτε-
ρος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι
ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥς
ἐδὲ ταύτῃ πλεόν ἔτος ἐνέγκαιτό με, Φημί δὲ
τέττις μάλισα ἐπαίνε ἀξίεσ εἶναι, ὅσοι τὸ μη-
δὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέγα προεχώρη-
σαν, δι' αὐτῶν δύναντιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ
ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξ-
ορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς
ὦν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κρι-
θεὶς· καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλα-
τῶν

sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me
praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices
vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Minos, me iu-
vat, quod hic loci Graecum etiam sermonem
edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me
quicquam habeat praecipui. Eos autem pono
maxime laude dignos esse, quotcumque quum
initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae
fastigium processerunt, per se opibus compara-
tis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum
paucis transgressus in Hispaniam, quum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summæ
rerum praefui, belli peritissimus indicatus. Ex-
inde Celtiberos in potestatem redegei, Gallos occiden-

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην,
 καὶ μέχρι τῶν προασειῶν τῆς περχέσης πό-
 λεως ἦλθον· καὶ τοσάττε ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέ-
 ρας, ὥς τε τὰς δακτυλίδας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπο-
 μετρήσας, καὶ τὰς ποταμὰς γεφυρῶσα νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ὀνομαζόμενος, ἔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτά-
 τοις ἀντεξεταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις τοῖς
 μαχι-

occidentales deuici, superatisque magnis mon-
 tibus, quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 populatus, et sedibus emoui tot vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae urbis perueni; tot interfeci vno die, vt
 annulos eorum modis sum mensus, inque fluuiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar;
 sed me hominem esse falsus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξεταζόμενος] Valet, tanquam parem
 componi, et cum alio congregari; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ἔ Μήδης καὶ Ἀρμενίης καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ ἂν ἐνίκησέ τε, καὶ πρὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατέρων προσκυνεῖσθαι ἤξιε, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμικαίφονει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλκας, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis partibus ampliavit vsus secundo fortunae impetu, at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impie trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere. Ergo

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολέμιων
 μεγάλῳ εὐλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπήκσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέ-
 σχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεμα εὐγνωμόνως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ
 ἔτε Ὅμηρον, ὥσπερ ἄλλος, ῥαψῳδῶν, ἔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνη δὲ
 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγὼ

atque vbi me domum arcessibat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque priuatum praeberi: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expers disciplinae Graecae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 at sola vsus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, *aliquem comprehendere ad mor-*
tem, h. e. vt ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. *Bos.*

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης· si teneas ἐπιπλευσάντων, vt sane
 retinendum est, omnino retingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. *Hemst.*

ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων Φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι
καλλίων ἔτοςι, διότι διαδήματι τῇ κεφαλῇ
διεδόδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά·
ἂ μὴν διὰ τῆς ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναῖα καὶ
βρατηγικὰ ἀνδρὸς, τῇ γυνάμῃ πλέεν ἥπερ τῇ
τύχῃ κεχρημένε. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἴρηκεν ἐκ ἀγεν-
νῇ τὸν λόγον, ἔδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐ-
τῆ. σὺ δέ, ὦ Ἀλεξάνδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-
δρα ἔτω θρασύν· ἱκανὴ γάρ ἡ Φήμη διδάσκει
σε, οἷός μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός δέ ἔτος ληστὴς
ἐγένετο· ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διή-
νεγκα· ἔς ἑσὸς ὧν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα,

ego Alexandro praeftare me fero: ille autem si
pulterior est, quia diademate caput habet reuin-
ctum, apud Macedonas ista sorte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praefcrendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. ΜΙΝ. Hic certe dixit mascu-
lam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: satis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an paruo intervallo illum superarim, qui
iuvēnis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχοι,
καὶ τὰς Φονέας τῷ πατρὸς μετῆλθεν, κατα-
Φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ,
στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, εἰς ἡξίω-
σα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾷν
ἀρχεῖν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶ-
σαν ἐπειροήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠγησάμενος,
ὃ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐστ-
βαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τῇ Γρανικῷ ἐκρά-
τησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν,
καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν πε-
σὶν αἰεὶ χειροῦμενος ἦλθεν ἐπὶ Ἴσσον, ἐνθα
Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
ἄγων.

Καὶ

gressus imperium turbatum continni, et per-
cussiores parentis supplicio sum ultus: tum per-
cussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum
suffragiis lectus indignum existimaui, si soli
Macedonum regno incubans contentus esseni
imperio a patre mihi relicto: sed uniuersum
mente terrarum orbem complexus, intoleran-
dumque putans, nisi omnium forem dominus,
paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam;
ad Granicum magno praelio fui superior; Ly-
diaque capta, Ionia et Phrygia, in summa pro-
xima quaeque subiiciens perueni ad Istum, ubi
Darius expectabat cum immensa copiarum mul-
titudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τέττα, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴδε ὅσας
 ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φη-
 σὶ γὰρ ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε
 τὸ σκῆφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπληξαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκε-
 σθαι ἄξιόν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μη-
 δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσμαι, ἀλλὰ καὶ μέ-
 χρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὄρον ἐποιο-
 σάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν
 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ,
 καὶ εὐκαταφρονήτας ἀνδρας, ὑπερβάς τὸν Τά-
 ναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς Φί-
 λας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ
 δὲ καὶ

5. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot
 vobis mortuos vno die huc demiserim: portitor
 quidem adfirmat, non suffecisse ipsis tunc cym-
 bam, sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse.
 Equidem ista agebam ipse me ante alios peri-
 culis offerens, vulnerarique pulcrum ducens.
 Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quaeque Ar-
 belis enarrem, ad Indos vsque penetraui,
 Oceanumque limitem feci imperii, elephan-
 tos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam,
 minime contemnendos viros, transgressus
 Tanaim magna deuici equestri pugna: ami-
 cis benefeci, inimicos vltus sum. Quod si
 Deus

δὲ καὶ θεὸς εἰδόκεν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιούτων τι πισεύσαντες περὶ ἐμῶ.

Τὸ δ' ἔν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
ἀπέθανον, ἔτος δὲ ἐν Φυγῇ ὧν παρὰ Παρ-
σία τῷ Βιθυνῶ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανεργότα-
τον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ ἡ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, εἰς λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ
πονηρίας, καὶ ἀπιστίας, καὶ δόλοιο· νόμιμον δέ,
ἢ προφανές ἔδει. ἐπεὶ δέ μοι ὠνειδίσας τὴν
τρυφήν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν
Καπύῃ, ἐταίραις συνών, καὶ τοὺς τοῦ πολέ-
μου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυναθῶν 28).
ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum gestarum tale
quiddam de me sibi persuadenres.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum
erat, fraudulentissimum crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superarit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfid-
ia et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam, oblitus mihi videtur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Καθηδυναθῶν] Est elegans loquendi
formu-

ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἑω μαῖλον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀντιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐκ ἀξιομαχῶν ἔδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογῶντα. εἶρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀκέσης.

ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτις; ἢ πόθεν ὠνέρεῖς;

ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σηπείων, στρατηγός, ὁ καθ' ἑλὼν

Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaeque, et cunctis ad Gades vsque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiant.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiueris. ΜΙΝ. At quis tu, viro-
rum optime, aut vnde domo dicturus eris?
SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Car-

formula τὰς τῶν πολέμων καιρὰς καθηδυνα-
θεῖν, *luxu et voluptatibus auocatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere*:
eamque potestatem pluribus verbis confert
adfixa praepositio κατὰ. Hemst.

ελών Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαίς. MIN. τί ἐν καὶ σὺ εἶρεῖς; SCIP. Ἀλέξανδρον μὲν ἥττων εἶναι, τὰ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν, καὶ Φυγίῳ καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἐν ἐν ἀνχίσχυντος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃς ἐδὲ Σκηπίῳ ἐγὼ, ὁ νενικηκώς αὐτόν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ; MIN. νῆ Δι' εὐγνώμονα Φῆς, ὃ Σκηπίῳ· ὥς πρῶτος μὲν κερρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτόν δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, καὶ ἔτος οὐκ ἀταφρόνητος ὢν.

Carthaginem; Afrosque devici magnis praeliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capessere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat; cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me Iupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videretur, Annibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρε; καὶ σὺ τέθνη-
 κας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
 ὅρα, ὦ Διόγενες· ἡ παράδοξον δέ, εἰ ἀνθρω-
 πος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἔκῃν ὁ Ἀμμων εἰπέ-
 δετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίπ-
 πῳ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῳ· δηλαδή· ἡ γὰρ
 αὖν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν. ΔΙΟ. καὶ μὴν
 καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοίᾳ ἐλέγοντο, δρα-
 κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἶτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φιλίππον ἐξη-
 πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
 κἀγὼ

Diogenis et Alexandri.

DIOG. Quid hoc, Alexander? et tu mortuus
 es perinde atque nos omnes? ALEX.
 Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum,
 si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur
 Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
 filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX.
 Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
 tus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olym-
 piade similia quaedam ferebantur, draconem
 cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
 te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
 qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.
 Et

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκεον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι
 ἔδεν ὑγίης ἔτε ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ἐλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῶν ἐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησεν
 θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἄτὰρ εἶπέ μοι, τίνι τὴν τοσούτην ἀρχὴν κα-
 ταλέλοιπας; ΑΛ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· εἴ γὰρ
 ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τῷτο μόν-
 ον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον
 ἐπέδωκε. πλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς, ὦ Διόγενες;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἢ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρεληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰρέμενοι, καὶ
 στρατη-

Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio sane Diogenes: nam
 nihil antequam morerer mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Interea tu quid rides,
 Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam reuocaui, qualia faceret Graecia, te
 suscepto iam modum imperio adulati, praefectum-

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς
δώδεκα θεοῖς προσιθύντες, καὶ νεῶς οἰκοδομέ-
μενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντας υἱῶ.

Ἄλλ' εἰπέ μοι, πᾶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθελον;
ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην
ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπι-
σης, ἣν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων
τῶν ἐν πόσιν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θά-
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν
αἷδι ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνέβιν,
ἢ Ὀσίριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ
θειότατε, μὴ ἐλπίσης· εἰ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν
τινα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant,
templaque et sacra faciebant tanquam serpen-
tis filio.

3. At quaeso, vbi te Macedones sepeliuerunt?
A L E X. Etiamnum Babylone iaceo tertium
istum diem: prænittit autem Ptolemaeus satel-
les, si quando otium agat a turbis, quae nunc
vrgent, se in Aegyptum me delatum humatu-
rum ibi, vt vnus siam Aegyptiorum Deorum.
D I O G. Non ego rideam, Alexander, quum
te video in Orco quoque desipientem, sperantem-
que fore, vt Anubis aut Osiris euadas: at tu ta-
men ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,
sursum

τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω τῷ σομῖ παρελθόντων· ἔγὰρ ἀμελλὴς ὁ Αἰκλὸς, ἔδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ, πῶς Φέρεις, ὅπότ' ἂν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσόντο-
σῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἔλυπεί ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε;
εἰ δὲ

sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, et citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adueneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, immanes belluas, honorem, et gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vestum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte?

ἄδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν
μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστο-
τέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ
ἐπέσβλεν, ὥς δὲ κατεχρητό μὲ τῇ περὶ παι-
δείαν Φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τῷτο μέρος ὃν τὰ γα-
θῆ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλῆτον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὥς
μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ
Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλ-
λὰ τῷτο γε ἀπολέλαινα αὐτῷ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certa, quippe fortunae dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quae spectant scire, quam multa petierit a me;
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambizioso studio, dum blande assen-
tatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et divi-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore deterritus oblatas a me opes accipe-
rer: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapien-
tia,

λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἄλλ' οἶσθαι ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλπίς-βορος ἐφύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ ἀνπαύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλες ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτάς. ὥς τε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

tia, ut doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe et saepius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum et Clitum illum video, et Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque vlciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, et bibe saepius, ut dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρῳ καὶ Φιλίππῳ.

ΦΙΛ. **Ν**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν ἕξαρτος
γένοιο, μὴ ἐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· οὐ
γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. ἔδ'
αὐτὸς ἠγνόων, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύν-
τα υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
χρήσιμον 29) ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.
ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρ-
έχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προ-
φητῶν;

Alexandri et Philippi.

PHIL. **N**unc sane, Alexander, inficias haud
iueris te filium esse meum; nequa-
quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
Philippi Amynta nati filium esse: sed interpreta-
bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
cibile tibi videbatur praeberetemet decipiendum
a pro-

29. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
superuacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
μώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem si-
ne orationis detrimento facile relinquere
queat. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM 79

Φητῶν; ΑΛ. ἔ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρεβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ ἄδεις ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμε-
νοι θεῷ μάχεσθαι· ὥσε ῥᾶον ἐκράταν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιόμαχων ἀν-
δρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τεξάρια, καὶ
πελτάρια, καὶ γβῆρα οἰσύναι περβεβλημένοις;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτι-
κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἡλείων
ἀκοντισὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἢ
Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριᾶς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσα-
σθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περ-
σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρώ-
πων

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed bar-
bari stupore percussi me formidabant, nullus-
que amplius resistebat, arbitrari cum Deo se
pugnare.

2. PHIL. At quos tu devicisti bello vinci
dignos viros, qui cum ignavis semper manum
conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta
denique viminea prae se proiciunt? Graecos su-
perare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athe-
nienſes: tum Arcades grauis armaturae, Theſſa-
lum equitatum, Eleorum iaculatores, Manti-
nensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios,
quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum:
Medos autem, Persas et Chaldaeos auro nitentes
homi-

πων καὶ ἄβρων, ἐκ οἷσθα, ὡς πρὸ σὲ μύριοι
μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, καὶ εἰς
χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξονμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

ΑΛ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαί γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον.
καὶ ὅμως καὶ διασῆσας αὐτὰς, καὶ δὲ προδοσίαις
ὠνήμενος τὰς νίκας, ἐκράτηεν αὐτῶν· καὶ ἐπιώρ-
κησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ
ἄπισον ἐπραξά τι τῷ νικῶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θη-
βαίης δὲ ἴσως ἀκχεῖς ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis milibus, qui cum Clearcho in Persi-
dem sunt profecti, esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos perueniret, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephantum haud sane contemnendi; quos equi-
dem, non facione mora diuisos, nec emta proditio-
ne victoria, superavi tamen: neque peieravi um-
quam, promissamue fidem fefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
forte inaudiisti quibus suppliciis sum persecutus.
PHIL. Noui isthaec omnia: Clitus enim renuncia-
vit

μοι, ἐν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπ-
νῆντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησθ.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κατα-
βαλὼν, κἀνδυν, ὥς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιά-
ραν ὀρεθὴν ἐπέθες, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἤξις· καὶ, τὸ
πάντων γελοιότατον, ἐμιμᾷ τὰ τῶν νενικημέ-
νων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐπραξας, λέξσι
συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γά-
μους τοιότους γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα ὑπεραγα-
πῶν. ἐν ἐπήνεσας μόνον ἀνέστας, ὅτι ἀπέσχες
τῆς τῷ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς οὕσης, καὶ
τῆς

vit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coe-
nam trucidasti, quia me ad tuas res gestas com-
paratum laudare instituerit.

4. Tu praeterea Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perficam
habitu, et tiaram rectam capiri imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum, aemulabare mores deuictorum; nam
omitto dicere, quae alia perperraris, dum in
eandem caueam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Hephaestio-
nem ultra modum diligis: id vnicui laudavi tan-
tummodo relatum, abstinuisti te a Darii vxore
F
formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμε-
λήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἔκ ἐπαι-
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλα-
σθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχους, καὶ τοσαῦτα λα-
βεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἔκ ἐπαινώ τῆτο, ὦ
Ἀλέξανδρε· ἔκ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τι-
τρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυ-
νεύειν τῆς ζωῆς· ἀλλ' ὅτι σοι τοιῆτο ἤμισα
συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρω-
θεῖς; καὶ βλέποιέν σε Φοράδην τῆς πολέμου ἐκ-
κομιζόμενον, αἵματι ῥέομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ
τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι·
καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχε-
το,

formosa, eiusque matre, et natarum curam ha-
buisset: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda prom-
tum animum, pater, non laudas, nec quod in
Oxydracis primus desiluerim intra murum, tot-
que acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Ale-
xander; non quod pulcrum esse non putem etiam
vulnerari aliquando regem, et pro exercitu peri-
cula suscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
me conducebat: deus enim quum videbare, si
quando vulnerareris, viderentque te portatum
praelio efferrī, cruore manantem, ingemiscientem
vulnere, haec utique ridendi materies erat futura
spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates
argue-

το, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς ἐκ ἂν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχᾶντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, ἐκ οἷοι πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομῶντας, ὀρώντας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ εἶπες, Ἀλεξάνδρε, τὸ διὰ τῷτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδοεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῆν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῶ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τί-
θέασί

arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iouis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem diuinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. A L E X. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho compa-
rant:

Θέασί με. καίτοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην, ἔθ' ἑτέρῃ ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, ἔδδ' τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

rant: quin imo Aornum, illam inaccessam aui-
bus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego
solus subegi. PHIL. Viden' ista te: tanquam
Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
aequiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexan-
der, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces,
et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. Οἶα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
δυσσεά σοι εἴρηται περὶ τῆς θανά-
της· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμ-
φοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡρωϊώμην γὰρ,
ὁπότε

Achillis et Antilochi.

ANT. Qualia pridie, Achilles, ad Vlyssē
a te sunt dicta de morte, quam
humilis animi minimeque digna virisque prae-
ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
enim

ὁπότε ἔΦης βέλεσθαι ἐπ' ἀρχῆς ὧν θητεύειν
 παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίος πολὺς
 εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
 ταῦτα μὲν ἔν αἰγενῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ
 πέρα τῆς κελῶς ἔχοντος Φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν
 λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν Φιλοκινδυνό-
 τικτον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔστω περὶ αὐ-
 τῆς διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιό-
 της πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἐξὸν
 ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,
 ἐκὼν προεῖλε τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θά-
 νατον.

A X. ὦ καὶ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπει-
 ρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὧν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων

enim, quando dictitabas malle te in terrā vitam
 degentem mercenariam operam praestare cuipiam
 inopum, cui victus copia non abundet, quam
 omnibus imperare mortuis: ista abiectum ali-
 quem ignaumque Phrygem, ultra quam deco-
 rum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at
 Pelei filium, heroum omnium promptissime se pe-
 riculis offerentem tam demissa de se cogitare pu-
 dendum plane, et multimodis discrepans a rebus
 in vita gestis; ut qui, quum liceret inglorium in
 Phrthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro
 praetulisti coniunctam cum pulcra laude mortem.

2. A C H. Nestoris fili, tunc equidem in-
 expertus rerum inferarum, ignarusque utrum

νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δο-
ξάριον προτίμων τῷ βίῳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη,
ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
ἀνὼ ἐκψωδήσασιν· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία·
καὶ ἄτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ἄτε ἡ
ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἑδὲν ἀλλήλων δια-
φέροντες· καὶ ἄτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδία-
σί με, ἄτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰση-
γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κα-
κὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός· ταῦτά με ἀνίσθ', καὶ ἄχ-
θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἐν ἄντικς πάθοι, ὦ Ἀχιλ-
λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀπο-
θνήσκειν

ex duobus praeftaret, miseram istam gloriolam
anteponeram vitae: nunc vero iam tandem in-
telligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam
superigarriant, inter mortuos autem aequalia ho-
noris iura: neque forma illa, Antiloche, nec ro-
bur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine
similes, et nulla parte alter ab altero diuersi: ne-
que Troianorum umbrae pertimescunt me, ne-
que Achiuorum obseruant: verum aequalitas
iuris exacta, mortuique similes, ignaui fuerint
an fortes. Ista me torquent, et grauiter fero,
qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles?
hoc enim ita visum fuit naturae, vt omnino mo-
riantur

θνήσκειν ἅπαντας. ὥς τε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδρας, οἳ ἐκ αὐτοῦ, οἶμαι, δεξαίνονται 30) ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψειε θετεύσοντάς ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ·

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: atque etiam vides, sodalium quot circa te sumus; Vlyses autem iam iam aderit omnino: adfert quippe solatium societas rei malae, et quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ΑCH. Qualis sodalem decet est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

F 4

per

30. Δέξαιντο] Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Hemst.

ἀνιᾷ· εἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕνασον· εἰ δὲ μὴ ὁμο-
 λογεῖτε, ταύτῃ χεῖρας ἐςέ, καθ' ἡσυχίαν αὐ-
 τὸ πάσχοντες. ANT. ἔκ, ἀλλ' ἀμείνως, ὦ
 Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τᾷ λέγειν ὀρῶμεν.
 σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέ-
 δοκταί ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ
 σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

per vitam actarum angit; ni fallor, et vestrum
 vnumquemque: quod si minus fatemini, tanto
 peiores estis, qui taciti eodem dolore adificia-
 mini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles:
 nullum enim esse proloquendi fructum videmus:
 filere igitur, et ferre ac tolerare casum consti-
 tutum est nobis, ne risum insuper debeamus,
 quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλῆς.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἄτός ἐστιν; ἔμενεν ἄλ-
 λος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον,
 τὸ ῥόπαλον, ἡ λεόντιῃ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρα-
 κλῆς

Diogenis et Herculis.

DIOG. Non Hercules est hicce? haud sane
 alius, me Hercule: arcus, claua,
 leonina pellis, statura; plane ipse Hercules
 est.

κλῆς ἐστίν· εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔδυσες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἔρανῳ τοῖς θεοῖς συνέσει, καὶ ἔχει 31) καλλιόφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδωλον εἰμὶ αὐτῷ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδωλον τῷ θεῷ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτῷ.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἀντανδρὸν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνδ' ἑαυτῷ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui sit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem; etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mor-

F 5

31. Ἐχειν] Sicuti Latinis habere. Hesych.
Ἐχεν, ἐγγεγαμῆκει. Hemst.

ἐκείνῃ νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς
 ἂν ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰακὸς ἐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα
 ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.
 ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥς αὐτὸς
 ἐκεῖνος εἶναι. ὄρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐσί· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γυγάμῃς τὴν
 Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύ-
 ση σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷα θεὸς εἶ-
 δωλὸν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ
 πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβείμην σε, ἄ-
 παξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τῷ σὲ Ἡρα-
 κλέες,

mortuus es. H E R C. Sic fere se res habet.
 D I O G. Qui ergo factum, vt, quantumuis di-
 ligentissimam curam adhibeat, Aeacus non anim-
 aduerterit te non esse istum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? H E R C.
 Exacte scilicet similis eram. D I O G. Vera lo-
 queris: exacte quidem, vt ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. H E R C. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cauillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. D I O G. Arcus quidem ex-
 promptus, et ad manum: sed ego quid te metuum
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum
 Hercu-

κλέεας, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδῶλον ὦν; ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεᾶς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδῶλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδ' ἀπάρει; ΗΡΑ. ἔχρην μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἀνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελῶντα· ὁμῶς δ' ἔν καὶ τῷτ' ἀκέσων· ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρυῶνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τῷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τῷ Διός, ἐν ἔρανῳ σύνεσι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γάρ, Φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ Διός· ὥσε ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

Herculem, quum is vivebat, alerasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segregari, ille ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat, huc ad inferos aduenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coelo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Ioue: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre progna-

τριοι. ΗΡΑ. ἔκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 Φω ἤμεν. ΔΙΟ. ἔκ ἐσι μαθεῖν τῷτο ῥᾶδιον,
 συνθέτας δὴ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσ-
 περ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκό-
 τες, ἀνθρώπος καὶ θεός. ΗΡΑ. ἔ· γὰρ καὶ
 πάντες ἔτω σοὶ δοκῶσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν,
 ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν
 μὲν ψυχὴν ἐν ἄρανῳ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
 δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτισε Ἀμφιτρυωνιάδη,
 καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ
 ἀσώματον εἶδωλον εἶ· ὥς κινδυνεύεις τριπλῆν
 ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τρι-
 πλῆν;

prognatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is
 ipse ambo eramus. D I O G. Haudquaquam est
 ad intelligendum facile, duos esse Hercules eos-
 que in vnum conflatos: nisi forte quasi Hippo-
 centaurus aliquis eratis, in vnum coaliti homo
 et Deus. H E R C. Non ergo omnes sic tibi vi-
 dentur componi ex binis anima et corpore?
 quid igitur impedit, quo minus anima sit in coe-
 lis, quae erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
 pars apud mortuos?

5. D I O G. Sed optime Amphitryoniades,
 per ista commode dixisses, si corpus fores:
 nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
 periculum sit, ne triplicem iam conficias
 Herculem. H E R C. Quid ita triplicem?
 D I O G.

πλῆν; ΔΙΟ. ὦδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἄ-
 ρανῶ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρεῖς δὲ ταῦ-
 τα γίνεταί. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Φρασὺς
 τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;
 ΔΙΟ. Διογένης τῷ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς
 δὲ ἔμὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
 τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὅμηρε, καὶ τῆς
 τσαυτῆς ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIOG. Hunc fere in modum: si vnus aliquis
 in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
 saris, illius simulacrum, tum corpus in Ceta-
 iam in cineres solutum, tria nimirum ista ha-
 bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
 inuenturus sis corpori. HERC. Te hominem
 audacem et sophistam: quis tandem es? DIOG.
 Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
 profecto inter Deos immortales, sed cum ma-
 nium praestantissimis versor, Homerum tamque
 frigidus eius fabulationes deridens.

XVII.

Μενίππς καὶ Ταντάλς.

MEN. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν
 ὀδύρεῖ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; TAN.
 ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς δίψης.
 MEN. ἔτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν,
 ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; TAN.
 εἴδεν Ὀφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ
 ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ
 ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σώμα-
 τι, εἰ Φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ δια-
 τῶν δακτύλων διαρρέυσεν ἔκ οἷδ' ὅπως αὖθις ἀ-
 πολεῖπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN. τερά-
 σιον

Menippi et Tantali.

MEN. Quid ploras, Tantale? quidue temet
 ipse commiseraris ad lacum adstans?
 TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN.
 Itane piger es, ut ne corpore quidem inclina-
 to bibas, siue magis etiam hauriendo caua ma-
 nu? TAN. Nihil iuuat, si pronus procum-
 bam: fugit enim aqua, ubi accedentem me sen-
 ferit: quod si quandoque hausero, orique ad-
 mouero, simul ac rigauī extrema labia, statim
 per digitos dilapsa nescio quomodo iterum de-
 stituit siccam manum meam. MEN. Porten-
 tosum

σύν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δεή τῃ πεινῆν; εἴ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία πρὸ τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. τῷτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μετὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἔτῳ πισεύσμεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίσβει κολάζεσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἐστὶ; ἢ δέδιδας, μὴ ἐνδεία τῇ ποτῇ ἀποθάνης; εἴχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρῶς μὲν λέγεις. καὶ τῷτο δ' ἔν μέρος τῆς κατὰ-

solum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse imposuit: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.
 ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτε γε ἐλλεβόρε νῆ
 Δία, ὅς τις τέναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. ἔδὲ τὸν ἐλ-
 λέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοι-
 τό μοι μένον. ΜΕΝ. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι ἐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐν
 καταδίκης διψῶσι, τῇ ὕδατος αὐτὰς ἔχ ὑπο-
 μένοντός.

poenae, ut desiderem bibere nullius potus in-
 digus. ΜΕΝ. Ineptis, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, mero scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosif canes momorderint, adfe-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. ΤΑΝ.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. ΜΕΝ. Bono
 esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππυ. καὶ Ἑρμῆ.

MEN. Πού δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. ἔσχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔραθα Ταιινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νίρεος, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Ἀλδᾶ. καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντας.

MEN. ὅς ᾤ μόνον ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅς ᾤ, ὧν σὺ εἰκάς καταφρονεῖν. MEN. ὁμῶς

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcræ, Mercuri? viae ducem te mihi praebe, quippe hospiti et nouo aduenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram; ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustae formae omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur, ossa, quorum tu contentum prae te ferre videris. MEN.

G

Attamen

ὁμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· ἔγάρ ἂν διαγνοίην
ἐγώ γε. E P M. τετὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλια νῆες 32) διὰ τετοῦ-
πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ το-
σῆτοι ἔπεσον Ἕλληνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ το-
σαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; E P M.
ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα·
ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τοιῆδ'
ἑμφί γυναῖκί πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀπο-
βεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐ-
τῷ

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego
quidem non dignouerim. M E R C. Istud cra-
nium est Helena.

2. MEN. Et mille nauium classis propter il-
lud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceci-
derunt Graeci et bárbari; vrbiumque tantus nu-
merus internecione periit? M E R C. At non vi-
disti, Menippe, mulierem viuam: scilicet ipse
dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum,
talem ob feminam multum tempus aerumnas
pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur
amisso colore, forma nimirum ipsi carere vi-
debun-

32. Εἶτα αἱ χίλια νῆες] Notae particulae vis
atque elegancia praesertim scriptoribus At-
ticis valde familiaris. Apud Latinos eadem
potestas residet in *et*. Hemst.

τῷ δοῖται· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, καλλιστὰ ἔσιν. MEN. ἔκῃν τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτως ὀλιγοχρονία, καὶ ῥαδίως ἀπανθῆντος πονῶντες. EPM. ἔσχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμπιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα αὖ ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετελευσόμεναι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achiuos de re tam brevis aetaris tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, vbi cuniquē velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcesiam.

33. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα. ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se proiciunt, vel corpora humi prosternunt, idque in magno luctu grauibisque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: aut si quis duriore cultu et vitae genere commode corpus componere non curret. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noster tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι. Hemst.

XIX.

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαῷ, Μενελάῳ
καὶ Πάριδῳ.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ-
νην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύ-
την, ὦ Αἰακῆ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δό-
μον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναί-
κα. ΑΙΑ. αὐτιῷ τοίνυν τὸν Μενελάον, ὅστις
ὕμᾱς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.
ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ.
ἂν ἐμὲ, ὦ βέλτιζε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πά-
ριν, ὅς ἐμῇ τῇ ξένῃ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. ἔτος γὰρ ἔχ' ὑπὸ
σῷ

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

AEAC. Quid strangulas, o Protefilae, Hele-
nam, impetu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta
domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta,
vxore. AEAC. Incusa igitur Menelaum, qui
vos talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT.
Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.
MEN. Non ego, vir optime, sed iustius Pa-
ris, qui mei hospitis vxore praeter omne ius
ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solo

DIALOGI MORTVORVM ΙΟΙ

εἴ μόνε, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ
 βαρβάρων ἄξιός ᾗ γχεσθαι, τοσάτοις θανάτῳ
 αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ
 τοιγαρὲν, ὦ Δύσπαρι, ἐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ
 τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιεῶν, ὦ Πρωτε-
 σίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτι-
 κὸς γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατ-
 ἔσχημα· οἶσθα δέ, ὡς ἀνέσιόν τί ἐσι, καί τις
 ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύ-
 νατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶθε ἔν μοι τὸν Ἑρώτα
 ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι
 καὶ περὶ τῷ Ἑρώτῳ ἀποκρινέσθαι τὰ δίκαια.
 Φησεὶ γάρ αὐτὸς μὲν τῷ Ἑρῶν τῷ Παρίδι ἰσως
 γεγενῆ-

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris di-
 gnus est strangulari, ut qui tot hominibus mor-
 tis extiterit causa. PROT. Ita quidem prae-
 stat; atque adeo te, inominatè Pari, non dimit-
 tam vnquam e manibus. PAR. Iniusta feceris,
 Protefilae, idque in eum, qui artem eandem
 ac tu colit; nam et ipse sum deditus amorì, ab
 eodemque Deo occupatus: scis autem inuolun-
 tarium esse quiddam, Deumque aliquem nos
 agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dictis. Vtinam ergo mihi
 Amorem hic comprehendere detur! AEAC.
 At ego apud te causam Amoris etiā agam:
 dixerit enim, amandi se Paridi fortasse ex-
 titisse

γεγενῆσθαι αἴτιος, τῷ θανάτῳ δέ σοι ἄδύνατον ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμης γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, ἔτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἔκῃν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῷ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινέμαι δικαιότερα. ἐγὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑἸΑΚ. ἔρῳ. τί ἔν τεύχεσσι αὐτῶ;

titisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilae, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptiae uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter et desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. AEAC. Recte: quid igitur istos accusas?

XX.

Μενίππς καὶ Αἰακῷ.

MEN. Πρὸς τῷ Πλούτωνος, ὦ Αἰακῆ, περιήγη-
 σαί μοι 34) τὰ ἐν ᾧδῃ πάντα. ΑΙΑΚ.
 ἔρᾳδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοῖς
 κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔτοσί μὲν ὅτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τῷτον, ὅς
 σθ

Menippi et Aeaci.

MEN. Per Plutonem, Aeace, quaeſo co-
 mes mihi monſtra, quae in Orco
 ſunt, omnia. AEAC. Haud pronum eſt, Me-
 nippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua ſummatim percurri poſſunt, diſce: hunc
 eſſe Cerberum noſti, portitoremque illum, quō
 G 4 te

34. Περιήγησαί μοι] ſignificat περιηγηῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 ſolet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que viſu digna ſunt, monſtrandi atque enar-
 tandi. Inde περιήγηται, qui per vrbes
 Graeciae, pleraſque priſcarum hiſtoriarum
 monumentis claras, ſe peregrinis comites ap-
 plicabant, et oſtendendi ſingula narraudique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine porro περιηγηῖσθαι eſt, accurate ſingu-
 las rei geſtae partes narraudo proſequi. Hemſt.

σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρι-
Φλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα
ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
λέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τὰς δ' ἀνθρώπους
μοι τὰς πάλαμ δειξόν, καὶ μάλισα τὰς ἐπισή-
μας αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἔτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἔ-
τος δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβχί, "Ομηρε, οἷά σοι τῶν ἐκψωδιῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπταμ ἄγνωστα, καὶ
ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμε-
νηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτος δὲ, ὦ Αἰακὲ,
τίς ἐστὶ; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροί-
σος;

te transuexit: et lacum et Pyriphlegethontem
iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
Scio ista, et te eundem esse portae infernalis:
regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
mihi veteres illos ostende; atque in primis eo-
rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus:
tum Vlysses, deinde Ajax, et Diomedes, et
praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
mia carminum tuorum decora humi iacent abie-
cta; ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque
magnae, imbecilla vere capita. Hicce autem, Ae-
ace, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
sus;

τος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ
 τέτας, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἶτα
 σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλάς ἐφριττε ζευγνύντα
 μὲν τὸν Ἑλῆσπαντον, διὰ δὲ τῶν ὀρέων πλεῖν
 ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
 Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κα-
 τὰ κόρης ἐπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· δια-
 σφύσεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ἔν.
 ΜΕΝ. ἐκὼν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως
 ἀνδρογύνῳ ὄντι 35).

ΑΙΑΚ.

fus; atque apud eum Sardanapalus; qui super
 istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
 purgamentum hominis, horrescebat Graecia
 iungentem Hellespontum, perque montes na-
 vigare desiderantem? Qualis autem et Croesus
 est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in ca-
 put impingam, permitte mihi. ΑΕΑC. Neuti-
 quam: diffringes enim cranium ipsius molle ac
 muliebre. ΜΕΝ. Enimvero conspuam omni-
 no effeminatum istum.

G 5

3. AEAC.

35. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄν-
 τι] Nego verbum illud Medium προσπτύσ-
 σασθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio lin-
 guae Graecae recte Dativio coniungi: ge-
 nuinam structurae rationem dabit Noster
 p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κε-
 ρὸν ἔκλεψε προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νίκῃ· nunquam aliter Homerus, Euripides
 ceteri-

ΑΙΑΚ. Βάλεῖ σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτος σοὶ
 ὁ Πυθαγόρας ἐσί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἐν ἔτι χρυσῆς ὁ
 μηρός ἐσί σοι; ΠΥΘ. εἰ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω
 εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρ' ἔχει. ΜΕΝ. κυάμας,
 ὦ γα-

3. ΑΕΑC. Vin tibi demonstrem etiam sa-
 pientes? ΜΕΝ. Ita per Iouem. ΑΕΑC. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. ΜΕΝ. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. ΠΥΘ. Sane tu quoque
 Menippe. ΜΕΝ. Non tibi aureum femur am-
 plius est? ΠΥΘ. Non quidem: verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.
 ΜΕΝ.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione procliui *προσ-
 πτύσομαι*, vel, *προσπτύσω* μὲν γε πάντως
ἀνδρογύνῳ ὄντι. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemptus ple-
 xorumque populorum moribus *προσπτύειν*
τινι, *os alicui conspuere*. Nunc *προσπτύειν*
τινὶ πράγματι, *quacumque rem abominari*,
despectam longe a se adspernari, et, quod
 Latini dicunt, *consputare*. Iam si *animum*
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere lectionem hanc patebit.
Hemst.

ὦ γὰρ θεέ· ὥς ἐ τῷτο σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμα-
θον γάρ, ὡς εἰδέν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι
τοκῶν ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκτεςίδε, καὶ
Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτῶς, Πιπτακὸς καὶ
οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρεῶς. ΜΕΝ.
ἄλυποι εἴτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαιδροὶ τῶν
ἄλλων. ὁ δὲ σποδὲ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας
ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηνηθηκώς,
τίς

MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules ti-
bi non sunt. P Y T H. Praebetantum: alia sunt
apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
esse simile fabis et capitibus parentum.

4. A E A C. Hicce autem Solon Execestidae fi-
lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
que: septem vero sunt cuncti, uti vides. ΜΕΝ.
Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
est?

36. 'Ο ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταῖναι
pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
cli non minus, quam subcineritio pani con-
veniret. Hemst.

τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴγνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκίσκε βέλτις, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. εἰ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυθα· ταῦτά σε ἀπὸν θράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ἐδέν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰάκε, πᾶ ποτε ὄρα ἐστίν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλὰ. ΜΕΝ. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὄρας τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥς πάντων ἂν εἴη τῶ-

το

est? A E A C. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc aduenit. ΜΕΝ. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres? ΕΜΠ. Attra quaedam bilis, Menippe, ΜΕΝ. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae tumor, et multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuuit; patuit enim esse te mortuum? Socrates vero, Aeace, vbi tandem est? A E A C. Cum Nestore et Palamede ille iugatur plerumque. ΜΕΝ. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. A E A C. Viden istum caluam? ΜΕΝ. Omnes utique sunt calui; idque adeo omnium fuerit indi-

το τὸ γινώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμόν λέγω.
ΜΕΝ. καὶ τῷδ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ
μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄνθρωποι φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μάλα πολλὰς ἐώρακα. ΜΕΝ. ἀλλ' ἐώ-
ρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀπεπνέων μύρᾳ· ὁ
δὲ τὴς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θαλαπτεύειν ἐκμαθών.
ΣΩΚ. περὶ ἐμῶ δὲ τί φρονεῖσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα·
πάντες ἔν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενῆ-
σθαι,

indiciū. ΑΕΑC. At simum istum dico. ΜΕΝ.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quaeris, Menippe? ΜΕΝ.
Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athe-
nis? ΜΕΝ. Multi iuuenum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. SOCR.
Valde multos vidi. ΜΕΝ. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrā-
nos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt?
ΜΕΝ. Felix, Socrates, es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
virum

σθαί, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ, οἶμαι, τὰληθὲς λέγειν) εἰδέν εἰδότα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτές· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίᾳ. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σουτῶ τέχνην 37), καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἔδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίαν ἡμῶν κατὰκει-
σό, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ,

virum fuisse, et cuncta sciuisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniaeque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui et hicce colas artem tuam, neque despicias pulcros. SOCR. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Croesum enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδε-
ρασίαν sive puerorum formosorum amorem;
quod crimen admirabili viro saepe quidem,
sed falsissime fuit obiectum, Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκή-
 σον αὐτῶν. ἔοικα γένε' ἔκ' ὀλίγα γελάσσεσθαι,
 οἰμωζόντων ἀκέων. ΑΙΑΚ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
 μι, μὴ καὶ τις ὑμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών.
 τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ.
 ἔτιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακῆ.

enim et Sardanapalum abeo proxime illos habi-
 taturus: videor equidem non parum risurus
 plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego
 abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat:
 plura in posterum vides, Menippe. M E N.
 Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΕ καὶ Κερβέρου.

MEN. Ω Κέρβερε', συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι,
 κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς
 τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κα-
 τήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλα-
 κτεῖν

Menippi et Cerberi.

MEN. C Cerbere, nam cognatus sum tibi, quip-
 pe canis et ipse, dic mihi per Sty-
 gem, qualis esset Socrates, quando descende-
 bat ad vos: par est te Deum scilicet non la-
 trare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, πάντα πᾶσιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἐπ' ἅνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τῆτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῆ σομῆς ἐςῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς τὸ τῆ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ ἔτι διαμείλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω κατέσπασα τῆ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐαυτῆ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔν σοφιστῆς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ. οὐκ· ἀλλ' ἐπέιπερ ἀναγκάϊον αὐτὸ εἶρα, κχτεθρασύνετο, ὥς δῆθεν ἐκ ἄκων πεισόμενος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum velis. C E R. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatus infernae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolus erat hic homo sopbista, nec reuera contemnebat mortem? C E R. Minime: sed ubi necessariam animaduertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non immitus subitu-

νος, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται
οἱ θεαταί. καὶ ὁλως, περὶ πάντων γε τῶν
τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς σομίας τολ-
μηροί, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰ δ' ἐνδοθεν, ἑλεγχος
ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πᾶς σοι κατελληλυθέ-
ναι ἔδοξα· KER. μένος, ὦ Μενίππε, αἰεὶ ὡς
τὴ γένεαι, καὶ Διογένης πρὸς σά· ὅτι μὴ ἀναγ-
καζόμενοι ἐπείετε, μὴ δ' ὠπάζμενοι, ἀλλ' ἐθέλε-
σιν, κελώντες, εἰμώζειν παραγγεῖλαντες ἅπασιν.
subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum
admirarentur spectatores. In summa de omnibus
quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium
audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, do-
cumentum timoris manifestum. MEN. Ego vero
quomodo tibi descendisse visus sum? CER. So-
lus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Dioge-
nes ante te; quia non coacti intrabatis, neque im-
puli, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes
cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **Α** πόδος, ὦ κατάρπαι, τὰ πορθημὰ
MEN. βόα, εἰ τῆτό σοι ἡδίων, ὦ
Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. MEN.
Vncisurare, si id tibi adlubeat,
H Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε δε-
πορθμευσάμην. ΜΕΝ. ἔκ' ἂν κάβοις παρὰ τῷ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἔκ' οἶδα· ἐγὼ δὲ
ἔκ' ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε πρὸς τὸν Πλά-
τωνα, ὃς μισρὲς ἦν μὴ ἀποδοῖς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἂν ἔση πεπλευκῶς τοῦτον πλύν. ΜΕΝ.
ὁ Ἐρμῆς ὑπὲρ ἐμᾶ σοι ἀποδοίτω, ὅς με παρὰ
δωκέ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γὰρ καὶ ὑπὲρ
ἐκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἔκ' ἀποσησομαι
σε. ΜΕΝ. τατὰ γὰρ ἐνεκα νεωλκῆσας τὸ πορθ-
μεῖον.

Gharon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acciperis, ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolum non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me verò, non habeo. CHAR.
Enimvero fauces tibi praecludam, detestande,
nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi
percussum dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur navigaueris tam longam navigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iovem; belle mecum agatur, si
mortuorum etiam vice soluendum mihi sit. CHAR.
Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem adinet, vel subducto nauigio adfi-
duus

DIALOGI MORTUORVM 15

μείον παρήμετε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γέ μ' ἔχω, πῶς
 ἐν λάβρῃς; ΧΑΡ. σὺ δ' ἐν ἡδεῖς ὡς κομίζεσθαι
 θέον; ΜΕΝ. ἡδὲν μὲν, ἐν εὐχῶν δέ. τί ἐν;
 ἔχῃς διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος
 ἐν αὐχῆσις πρᾶξα σπενταυρόν; ΜΕΝ. αὐ
 πρᾶξα, ὧ βέλτις· καί τ' ἄρ' ἤντηλ' ἡσασ, καὶ τῆς
 πύσσης ἐπέλαβόμεν, καὶ ἐν ἐλλαιεν μόνος τῶν
 ἄλλων ἐπ' ἀβ' ὧν. ΧΑΡ. εὐδενταῦτα πρὸς τὴ
 πορθύμα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναι δέ· δαί· ἔ γὰρ
 θάμης· ἔλλως γενοῦμαι.

ΜΕΝ. Οὐκ ἂν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς
 ἐπὶ πέτῳ παρὰ τῷ Αἰακῷ προσλάβω. ΜΕΝ.
 μὴ ἐνόχλει σὺν. ΧΑΡ. δείξον τί ἐν τῇ πύρρῃ
 ἔχεις.

duus esto flagitator: attamen quòd non habes,
 qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obol-
 lum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equi-
 dem, nec tamen habebam: quid ergo? propter-
 eane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur
 gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gra-
 tis, vir optime: etenim antliam duxi, et remum,
 et vnus omnium vectorum non plorabam, CHAR.
 Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolue-
 re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vi-
 tam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea-
 propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste
 negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις. ΜΕΝ. Θέριμνος, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑ-
κάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τῆτον ἡμῖν,
ὡς Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει
παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων κατα-
γελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόρος αἰδῶν, οἰ-
μωζάντων ἐκείνων. Ε.Ρ. ἀγνοῶς, ὦ Χάριτα,
ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθησας; εὐκλείτερον ἀνέ-
βῳς, κέθενός αὐτῷ μέλει 38). ἔτος ἐστὶν Ἄ-
νιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἂν σε λάβοι ποτέ. ΜΕΝ.
ἂν λάβης, ὦ βέλτισε· δὲ δὲ ἂν λάβοις.

ra geras. ΜΕΝ. Lupinos, si lubet, et Heca-
tae coenam. CHAR. Vnde istum nobis, Mer-
curi, canem adduxisti? et qualia fabulabatur in-
ter nauigandum, vectores omnes deridens, et
iocis incessens, solus cantans iis gementibus.
MERC. Nescis, Charon, qualem virum trans-
vexeris? liberum exakte, quique neminem cu-
ret. Hicce est Menippus. CHAR. At si te vn-
quam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir
optime: bis quidem me non capias.

38. Κέθενός αὐτῷ μέλει] Οὐδενός pro muta-
to genere vel rem vel personam indicat:
posterius mihi placuit: eum explicandi mo-
dum postulat solius veritatis memor Cyni-
ci persona, cuius dicendi libertatem nulla
hominum conditio, nulli dignitatum gra-
dus refraenabant. Hemst.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ καὶ Πρωτεσίλαος.

ΠΡΩΤ. **Ω** δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
 τερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυ-
 γατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικὴν. ΠΛΟΥΤ.
 σὺ δὲ τίνας δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχά-
 νεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου,
 Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
 τος ἀποθανῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέδομαι δὲ ἀφε-
 θεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦ-
 τον μὲν τὸν ἔρωτα, ὃ Πρωτεσίλαε, πάντες νε-
 κροὶ ἐρῶσι· πλὴν ἔδειξ ἂν αὐτῶν τύχη. ΠΡ.
 ἀλλ' ἐγὼ τῷ ζῆν, Αἰδῶνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυ-
 ναικός

Plutonis et Protefilai.

PROT. **O** Domine, et rex, nosterque Iupi-
 ter, et tu Cereris nata, ne sprene-
 ritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid ti-
 bi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?
 PROT. Sum Protefilaus Iphicli filius, Phyla-
 cius, compilito Achiuorum, quique primus
 eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro
 autem ut accepto in breue tempus commeatu,
 in vitam redire mihi liceat. PLUT. Istum
 amorem, Protefilae, omnes mortui amant: quo
 tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equi-
 dem non viuendi, Pluto, amore teneor, sed
 H 3 vxoris,

ναϊκὸς δὲ, ἣν νεόγαμὸν ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
ταλιπὼν, ὠχόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαί-
μων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῆς Ἥκτο-
ρος· ὁ δὲ ἐν ἔρωι τῆς γυναικὸς εἰ μετρίως ἀπο-
κναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βέλομαι καὶν πρὸς
ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης
ὑδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγ-
μα ὑπέρογκον ἦν 39). ΠΛ. ἐκὲν-περίμενον·
ἀφί-

vchoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo
dereliqui, conscensaque naui me prorippi: dein-
de miser, dum in littus exponimur., Hectoris
manu cecidi. Exinde amor vxoris non mediocri-
ter me contabefacit, domine: velimque vel pau-
lulo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLVT. Non tu hibisti, Protefilae, Lethes
aquam? PROT. Maximè, domine: sed amor
meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitu-
dine vincebat. PLVT. Quin ergo mane atque ex-
pecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκα
dicuntur a Graecis proprie, quae molem
magnitudinis enormen habent, atque im-
moderata sunt: inde manat, pro tumide
magnificis, extraordinariis rebus, quaeque
hominum oculos ad se conuertunt, eam-
dem vocem poni, sic tamen, vt in illa po-
testate semper aliquid vitiosi atque indeco-
ri haereat admixtum. *Hensf.*

DIALOGI MORTVORVM BIS

ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη πατρὶς, καὶ ἔδέν σε ἀνελ-
 θεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἔ φέρω τὴν διατριβήν,
 ὦ Πλάτων· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἴ-
 σθα οἶον τὸ ἐρῶν ἔσιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει
 μέν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρμένον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κακείνην
 ἀπολαθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥς ἂν θ' ἐνός δύο νεκρῶς
 λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. ἔ φέμις γενέσθαι
 ταῦτα, ἐδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὀρφεῖ
 γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίαν
 παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μετ' Ἀλκίησιν παρε-
 πέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις
 δεῖ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, vt ad
 superos euadas, necesse habebis. PROT. At
 non fero moram, Pluto: amore nimirum et tu
 ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit ama-
 re. PLVT. Et quid te iuuabit vnum diem re-
 uiuiscere, quum post paulo sis eadem lamenta-
 turus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, vt
 comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro
 vno duos mortuos recipies breui. PLVT. Ista
 fieri fas non est; neque facta fuerunt vnquam.

3. PROT. At faciam, vt reminiscare, Pluto:
 nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydi-
 cen tradidisti, et consanguineae meae Alcesti
 commeatum dedisti Herculi gratificari. PLVT.

δὲ ἔτω κρατὶόν γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ κα-
λῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη
προσθήσεται σε, ἔδὲ διαγινῶναι δυνάμενη; Φο-
βήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε· καὶ
μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΙΕΡ.
ἔκῃν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τῷτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρ-
μῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἦδῃ ὁ Πρω-
τεσίλαος ἢ, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ 40),
νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπαργάσασθαι αὐτὸν, οἷος
ἦν

Tune voles cranium ita nudum et forma desti-
tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
nire? quomodo autem admittet te, quem digno-
scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
que fugiet; et frustra tam longam ad superos
viam relegeris. P R O S. Quin tu, mari-
te, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, vt, postquam luci redditus
erit Protefilaus, eum potenti virga conta-
ctum iuuenem statim efficiat pulcrum, qualis
erat

40. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus* nihil
ab optimorum scriptorum usu alienum fe-
cit, quum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
non tantum quando ablatius instrumenti,
sed et alius quicumque ponendus erat: ideo
non raro fit, vt in eodem orationis contex-
tu additum omissumque reperiatur. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM 121

ἦν ἐκ τῆ πατρὸς. ΠΛΟΥ. ἔπει Περσεφόνη
συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τῆτον αὐθις ποιήσον· νύμ-
φιον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptiali. PLUT. Quoniam
hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad
superos iterum, Mercuri, et redde sponsum.
Tu, Protefilae, memineris, unius diei acce-
pisse te comneatum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ
πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὧ Σινωπεῦ,
ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ
Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσας δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν,
καὶ ἄχρῃ Μιλήτης ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰω-
νίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.
καὶ

Diogenis et Mausoli.

DIOG. Tu Car, ob quam rem magnum spiras,
omnibusque nobis praeferri possu-
las? MAVS. Primum ob regnum, Sinopen-
sis, ut qui rex fuerim Cariae uniuersae, imperauerim
etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam sube-
gerim, et Miletum usque progressus pleraque Io-
niae debellarim. Deinde quia pulcher eram et ma-

καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτε
 ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖα παμμέγεθες ἔχω ἐπι-
 κείμενα, ἡλίον δὲ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ ἄτω-
 ἐς ἄλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
 ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῃ τῷ καλλίστῃ, οἷον
 οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ῥαδίως. εἰ δοκῇ σοι δι-
 καίως ἐπὶ ταῦτις μέγα Φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κήλ-
 λει, καὶ τῷ βάρει τῷ τάφῳ; ΜΑΤ. νῆ Δί·
 ἐπὶ ταῦτις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μάσωλε,
 ἄτε ἡ ἰσχύς ἐτι σοι ἐκείνη, ἄτε ἡ μορφή πάρ-
 εσιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοίμεθα διακτῆν εὐμορφίας
 πέρι, εἴ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρα-
 νίον

gnus, belloque strenuus. Tum, quod maxi-
 mum est, quia Halicarnassi monumentum ingens
 habeo mihi impositum, quantum mortuus alius
 nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam
 expolitum, equis virisque exactissime adsimila-
 tis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum
 quidem facile quis inuenerit. Non tibi videor
 iure ob ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, et formam,
 et pondus sepulcri? M A V S. Omuino ob
 ista. DIOG. Sed, formose Mausole, ne-
 que robur illud amplius, nec forma tibi ad-
 est. Quare si capiamus iudicem de pulcritu-
 dine, dicere nequeas, cur tuum cranium
 antepo-

ῥόν προτιμηθεῖν· ἂν τᾷ ἐμῷ· Φάλακρά γὰρ αἶμα
 Φω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προ-
 Φαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀΦηρήμεθα, καὶ
 τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα· ὁ δὲ τάφος, καὶ
 οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, ἡ Ἀλικαρνασσεῦσι
 μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδεικνυσθαι, καὶ Φιλοτιμείσθαι
 πρὸς τὰς ξένας, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἐστὶ· σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπο-
 λαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ πᾶτο Φῆς, ὅτι μάλ-
 λον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις
 πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ
 ἰσότιμος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ.
 ἂν ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· ἔγάρ. Μαύσω-
 λος

anteponendum sit meo: vtraque calua et nuda:
 dentes perinde nobis prominent; oculis sumus
 spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro
 autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnas-
 senibus forte conducant ad ostentandum, et
 ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens ali-
 quod aedificium esse scilicet penes se. Tu au-
 tem, vir optime, non video quod tibi monu-
 mentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam
 nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. ΜΑΥΣ. Infructuosa igitur ista mihi fue-
 rint omnia, et pari honore aequabitur Mau-
 solus ac Diogenes? ΔΙΟΓ. Non pari,
 vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus
 etenim

λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μαρνημένος τῶν ὑπὲρ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο· Διογένης δὲ κα-
 ταγυλάσεται αὐτῷ· καὶ τὰ Φον ὁ μὲν ἐν Ἀλι-
 καρνασσῷ ἐρεῖ ἐαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυ-
 ναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διο-
 γένης δὲ, τῷ μὲν σώματος εἰ καὶ τίνα τὰ Φον
 ἔχει, ἐκ οἷδεν· ἀδὲ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ τέττε·
 λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καταλέλοιπεν,
 ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὧ· Καρῶν
 ἀνδραποδωδέσατε, τῷ σὲ μνήματος, καὶ ἐν
 βεβαιότερῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ
 in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem
 esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit
 ipsum. Et ille monumentum quidem suum Ha-
 licarnassi memorabit ab Artemisia vxore simul
 et sorore constructum. Diogenes autem cor-
 puseuli sepulcrum aliquod an habeat, est ne-
 scius, siquidem nihil eam rem curarit: verum
 perpetuam sapientissimis viris sui commemora-
 tionem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit
 sublimiorem tuo, Carum abiectissimum manci-
 pium, monumento, inque tutiore loco conditam,

XXV.

Νιρέως, Θερσίτης καὶ Μενίππης.

NIR. Ἰδὲ δὴ Μενίππος ἄτοσι δικάσει, πότε-
ρος εὐμορφότερος ἐστίν. εἶπε, ὦ Μέν-
νιππε, καὶ καλλίων σοι δοκῶ. MEN. τίνες δὲ
καὶ ἐσὲ; πρότερον, οἶμαι, καὶ γὰρ τῆτο εἰδός-
μαι. NIR. Νιρέως, καὶ Θερσίτης. MEN. πότε-
ρος ἂν ὁ Νιρέως, καὶ πρότερος ὁ Θερσίτης; καὶ
δέπω γὰρ τῆτο δῆλον. QER. ἐν μὲν ᾗδὲ τῆτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμὶ σοι, καὶ ἔδὲν τηλικῆτον
διαφέρεις, ἤλκιον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς
ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν,
ἀλλ' ὁ Φοῖβος ἔχω, καὶ ψαδὺς, καὶ χεῖρων ἐφά-
νην

Nirei, Therſitæ, et Menippi.

NIR. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit,
vter sit formosior. Dic, Menippe,
non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam es?
nam prius, opinor, illud scire commodum est.
NIR. Nireus et Therſites. MEN. Vter ergo
Nireus, vter Therſites: nondum enim hoc mani-
festum. THER. Iam vnum hoc in rem meam te-
neo, quod similis sim tibi, et nihil tanto ope-
re præcellas, quantum te Homerus iste caecus
laudavit, omnium formosissimum appellans;
sed ille ego, cui caput in acutum desinens,
et rari crines, nihilo inferior visus sum iu-
dici.

την τῷ δικασῇ. ἔρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄντι-
να καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ. NIP. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαΐας, καὶ Χάρωπος, ὃς καλλίστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἑλλήων ἦλθεν.

MEN. Ἀλλ' ἔχῃ καὶ ὑπὸ γῆν, ὥς οἶμαι,
καλλίστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὰ δὲ
κρανίον ταύτη· μόνον ἔρα διακρίνεται ἀπὸ τῆς
Θερσίτης κρανία; ὅτι εὐδρυπτον τὸ σὺν· ἀλλὰ
παδὼν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP.
καὶ μὴν ἔρα Ὀμήρου, ὅποιος ἦν, ὅποτε συνέ-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. Φυεῖρά μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἄβλεπώ, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκείνη
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. ἄκῃ ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. ἔτε
σὺ,

dici. Expende vero, Memippe, quemnam for-
mosiorem ducas? NIP. Me certe filium Aglaiae
et Charopis, quī pulcerrimus homo sub filium
veni.

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto,
pulcerrimus venisti; sed omnia similia; cranium
autem ea re sola nimirum discernatur a Therstiae
cranhio, quod fractu facile artium: molle enim
illud et minime virile geris. NIP. Verumtamen
sciscitare Homerum, qualis essem, quum inter A-
chinos militabam. MEN. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunc habes; isti,
qui nunc viderunt, noverunt. NIP. Non ego hic
ce sum formosior aliis, Memippe? MEN. Nec
tu,

DIALOGI MORTVORVM 827

εὐ, ὅτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γάρ ἐν ἅδῃ,
καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ τὸτο
μακρόν.

tu, neque alius est formosus: nam aequo iure
in Orco versantur, et similes omnes. THER.
Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

Μένιππος καὶ Χείρωνος.

MEN. Ἦκιστα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπι-
δυσμύσειας ἀποφανεῖν. ΧΕΙΡ.

ἀληθῆ ταῦτ' ἤκησας, ὦ Μένιππε· καὶ τὰ θυμῷ,
ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἴη· ἀνέμενος. MEN.

τίς δέ σε ἔρωσ' τῆ θανάτου ἐσχέον, ἀνεράσας τοῖς
πολλοῖς χρημάτων; ΧΕΙΡ. ἔγω, πρὸς αὐτὴν ὅμη

κύνετον ἄντα· καὶ ἦν ἐπεὶ ἦδ' ἀπολαύσειν τῆς
ἀθανάτου.

Menippi et Chironis.

MEN. Audiui, Chiron, te, quamvis Deus fo-
res, cupivisse mori. CHIR. Audi-

visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, obii,
quam immortalis esse potuissem. MEN. Quid est,

cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non
amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud
insipientem: non, erat amplius iucundum frui

in mor-

ἀθανασίας. ΜΕΝ. ἔχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὄρω
 τὸ Φῶς; ΧΕΙΡ. ἔκ, ὦ Μένιππα· τὸ γὰρ
 ἡδὺ ἔγωγε ποιμῖλόν τι καὶ ἔχ' ἀπλὲν ἡγέμαι
 εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
 ὁμοίων, ἡλίου, Φωτός, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ
 αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ὁπιαῦτα ἐξῆς ἔκαστα,
 ὥσπερ ἀκολαθόντα θάτερον θατέρω· ἐνεπλή-
 σθην γὰρ αὐτῶν. ἢ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.
 ΜΕΝ.· εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἰδῷ

δὲ
 immortalitate. ΜΕΝ. Non iucundum erat vi-
 vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
 etenim iucundi naturam ego quidem varium esse
 quiddam et non simplex duco: quum autem sem-
 per viverem, fruererque rebus iisdem, sole, lu-
 ce, alimentis, tum et tempestates anni eadem,
 et quae fierent cuncta per seriem singula velut
 alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
 sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
 sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
 ptas. ΜΕΝ. Vere, Chiron. At quo animo hunc
 rerum

41. 'Εγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ.] Est in hac oratione ἀ-
 νακολαθόν· dicturus erat, 'Εγὼ δὲ --- τρο-
 φῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc seriem in-
 terrumpunt, quae post τροφῆς addita le-
 guntur: quomobrem γοῦν idem, quod saepe,
 munus habet, vt priorem structuram
 repeti patefaciat. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 129

ὅς πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προσελόμενος αὐτὰ
ἦκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-
τιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν
ἔχει τὸ διάφορον, ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκοτῶ·
ἄλλως τε ἔδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν
δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδρεῖς τέτων ἀπάντων ἔσμεν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυ-
τῷ 42), καὶ ἔς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περισῇ.

ΧΕΙΡ. πῶς τέτο Φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν
τῷ

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo
iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim
aequus et par inter omnes honoris gradus res val-
de popularis, nihilque tanto opere differt, in luce
verseris, an in tenebris: porro nec fitire, quem-
admodum supra, nec esurire necesse est; sed isto-
rum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide
tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et
in orbem tibi sermo redeat. CHIR. Quid
ita? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quae
in vi-

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ]. Est περιπίπτειν
ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis et pro-
bationibus utitur, quibus in se conuersis
facile refutetur; eoque pacto in semet ipse
incurrens absurdi conuincatur: hoc sane eius
est, qui aduerso capite pugnantia locutus
sibi contradicit. Hemst.

τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ, καὶ ταῦτ' ὅν ἐγένετό σοι
 προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῇ
 ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεῖσαι μεταβολὴν γε ζή-
 τεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἴ-
 μαί ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί ἔν' ἂν πάθοι τις,
 ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ οἴμαι καὶ Φασί, συν-
 ετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφ' ὀρέχτου οἰεσθαι.

in vita sunt, par semper et idem status fatiera-
 tem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis
 rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
 que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in
 aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR.
 Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Sci-
 licet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit pru-
 dens, acceptis fruatur contentusque sit praesenti-
 bus, nihilque eorum tale existimet, quod tole-
 rari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος.
 ΔΙΟΓ. Ἀντισθένης, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγ-
 μεν· ὥς τί ἔν' ἀπικεν εὐδὺ τῆς
 καθό-

Diogenis, Antisthenis, et Cratetis.

DIOG. Antisthenes et Crates, sciam agimus:
 quare quid vetat, quominus abea-
 mus

καθόδε περιπατήσcentes, ὁψόμενοι τὰς κατιόν-
 τας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
 ANT. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ
 δέμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν
 ὁρᾶν, τὰς δὲ ἰκετεύοντας ἀφελῆναι· ἐνίς δὲ
 μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθέντος
 τὸ Ἐριϋ ὁμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίς ἀν-
 τρεΐδοντας, ἔδεν δέον. CRAT. ἐγὼ γὰρ καὶ
 διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατῆειν, κατὰ
 τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰ-
 κας γὰρ τινα παγγέλοια ἔρεῖν.

CRAT. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαι-
 νον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνάδωρος
 τε ὁ

mus recta ad descensum Auerni ambulaturi, vi-
 surique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
 dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectacu-
 lum fuerit iucundum hos eorum lacrimantes vi-
 dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
 dam aegre descendentes, et quamvis in caput
 proturber Mercurius, tamen resistentes, et su-
 pino corpore renitentes sine vlla proficiendi spe.

CRA T. Ego enim uero persequar vobis, quae
 vidi, quum descenderem, per viam. DIO G.
 Narra quaeso, Crates: nam videre quaedam
 perridicula dicturus.

2. CRA T. Et alii quidem multi vna nobis-
 cum descendebant, et in iis insignes Ismenodo-
 rus

τε ὁ πλάσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μη-
δίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν
ἔν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λησῶν
παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι. βα-
δίζων, ἔξενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν
εἶχε· καὶ τὰ παῖδιά τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοί-
πει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς
τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ
τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνες οἰκέτας
ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς,
καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῷ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί'
ἐκ ἄσπεμος τὴν ἔψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθε-
το,

rus, ille dives noster, et Arsaces Mediae prae-
fectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Ci-
thaerōnem, Eleusinem, ut puto, iter faciens)
gembat, vulnusque in manibus habebat: tum
infantes paruulos, quos reliquerat, vocēciebat,
suamque ipsius incusabat audaciam, qui, vbi
Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca
proxima bellis prorsus euasata transeunda, bi-
nos tantum seruos secum duxerit; idque quum
phialas quinque aureas et cymbia quatuor se-
cum haberet.

3. Arsaces autem iam aetate prouecta, et sane
non illiberali facie, barbaricum in morem indi-
gnaba-

το, καὶ ἡγανάντει πρὸς βαδίζων, καὶ ἤξιε τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακῆος τινος πελταστῆ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς πεζορμήσας· ὑποσάα δὲ ὁ Θραῦξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείσται τὸν Ἀρσάκα κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθείς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπεῖρει, καὶ τὸν ἵππον,

ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τῆτο γενέσθαι; KPA T. ῥᾶσα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχυν, τινὰ κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραῦξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ
πέλτῃ

gnabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum vno ictu vterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios prouectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submissio corpore, amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio obiecta sarissa eum simul et equum transfigit.

4. ANT. Qui potest, Crates, vno ictu hoc confici? C R A T. Facillime, Antisthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta

πάλῃ ἀπεκρέσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σάρισσι τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διακείραντα· διελαύνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βαβῶνα διαμπαῖς ἄχρῃς
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρῶς οἴοντι ἐγένετο; εἰ τῷ ἄν-
 δρῳ, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον. ἤγα-
 νάντει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξία ἵππευς κατιέναι.

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ εἰς ἐξάναι χαμαὶ, εἴχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχεισι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥς

περ

demonit istum, sic ut culpis eum praeteriret,
 tum genu nixus excipit sarissa praelata impe-
 tum, et vulnerat equum sub pectus, qui prae
 ardore, cursusque vehementia semet ipse in re-
 lum induebat: eadem Arfaces opera transfodi-
 tur per inguen penitus usque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes autem privatae fortunae homo,
 pedibusque debilis admodum ne stare quidem
 humi, medum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀθανάτων ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
δητὶ μάλις βαδίζουσιν ὥς ἐπεὶ καταβηλὼν
ἐαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἔδραμιῶ μηχανῇ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκό-
μισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλιον.

ΑΝΤ. Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήειν, ἔδ' ἀνέμιξα
ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐ-
τὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδεύωσιν πλεῦσαιμι.
παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμεν ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθεις,
τοιούτων ἐτύχeste ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλε-
ψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπρις
ὁ Ἀναρ-

ab equis; ut qui per spinas incedunt, suspensis
pedibus, vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaue machina surgere veller,
optimas Mercurius in humeros sublatum portavit
usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ΑΝΤ. At ego, quum descenderem, ne
immiscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante
alios occupaui locum, quo commode nauigare:
in traiectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. ΔΙΟΓ. Tu Crates, tuque Antisthe-
nes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: me-
cum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis

ὁ Ἀκαρνάν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλέσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι 43), καὶ ἐδήλῃ ὥχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινέματος· ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, ἐκ ἁδίκῃ μέντοι ἔπαθες, ἔφην,
 ὑπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Damis ille diues Corintho vna descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus: Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, vt qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non iniusta passus es, inquam,
 ab

43. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος scribendum est, vt paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλίως, alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contrahescit; atque adeo fame miserum in modum emori. Hemst.

ὑπ' αὐτῆς, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμῶ 44). χιλία,
καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτω-
καιδεκάσκει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὰς παρεῖ-
χες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔσενε γὰρ καὶ κείνος,
καὶ κατηρῶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιῶ τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὃς τὰς μὲν πολεμίας εἰδὲ πώ-
ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκονδύνως ἠγωνίζετο πρὸ
τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς τυχόντος παιδισκαρίας,
καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ σεναγμῶν ἑάλως
ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῇ
κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι
χρή-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus an-
nos, octodécim annorum iuueni quatuor obolos
praebebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim et
iste, dirisque Myrtium prosequeretur) quid ia-
simulas amorem, non temet ipsum? qui hostes
nunquam exhorruisti, sed periculi securus praë-
lium inibas ante alios, a vulgari meretricula,
lacrimisque fictis et suspiriis captus es vir tam
fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsam
accusabat primus multae dementiae, quod

I 5

opes

44. 'Ομῶ] Frequens apud Atticos ὁμῶ nu-
meris adiunctum, et significans *circa*, *ad-*
modum. Habet autem ideo potestatem eam,
quia τοπικόν est Atticis, siue aduerbium
locale; neque minus, ut solet hoc genus,
χρόνος δηλωτικόν. Hemst.

κρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν πρῶσῃκας κλη-
ρονόμοις, εἰς αἷ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων.
πλὴν ἔμοιγε ἔ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν παρ-
σχόν τότε ζέοντες.

Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέ-
πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀΦικ-
νεμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ
πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων,
καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ἐδύ-
ρονται. τί τέτα; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτὰς ἔχει
τῆ βίᾱ;

Τέτον ἔν τὸν ὑπέργηρων ἔρσθαι βούλο-
μαί. τί δακρύεις τηλικῆτος ἀποθανόν; τί
ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτισε, καὶ ταῦτα γέρων
ἀφι-

opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
haeredibus, sempiternum se victurum ineptissi-
mus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem
delectationem prae-buerunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus: contueri
oportet et prospectare e longinquo venientes.
Papae: multi sane diuersique, et omnes lacri-
marum pleni praeter istos recens natos et infan-
tes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc?
num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet
vitae amor?

9. Illum equidem aetatis prouectissimae homi-
nem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis
mortuus? quid indignaris, optime: idque senex
quum

ἀφίγμενος; ἦπερ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἔδα-
μῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. ἔδὲ τῷ-
τε. ΔΙΟ. ἄρα ἔν ἐπλάτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ
πολλὴν τρυφήν ἀπολιπόντα τεθνάται. ΠΤΩ.
ἔδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν θγεγόνειν ἀμφὶ τὰ
ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορεν ἀπὸ καλάμης καὶ
ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκ-
νός τε, καὶ προσέτι χωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
πων. ΔΙΟ. εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἠθέλες;
ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθ-
νάται δεινόν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. περπααίεις,
ὦ γέρων, καὶ μεираκιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ
ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τῷ πορθμῶς. τί ἔν ἄν
τις

quum hac adueneris? an forte rex eras?
MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe
satrapa. MEND. Neque istud. DIOG. Num
ergo diuitiis adfluebas? idque adeo dolorem
tibi creat, quod multo luxu relicto mortem ob-
ieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem
attingi propemodum nonaginta: vitam vero in-
opem calamo piscatorio ac linea sustentabam in-
signiter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetisque visu. DIOG. Num tu talis
vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: iu-
cunda quippe erat lux; mori contra graue ac
fugiendum. DIOG. Deliras, senex, et iuue-
niliter atque inepte fato aduersaris, quum ta-
men annis ipsum Charontem aequas. Quid iam
dicat

τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικῶ-
 τοι Φιλόζωοι εἰσίν; ἔς ἐχρῆν διώκειν τὸν θά-
 νατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν Φάρμακον.
 ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶδῇται ὡς
 ἀπόδροσιν βελαύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ σόμιον
 εἰλημένους.

dicat aliquis de iuuenibus, vbi id aetatis homi-
 nes vitam amplexantur, quos oportebat confe-
 ctari mortem, tanquam senilium malorum re-
 medium? Verum abeamus, ne quis nos su-
 spectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
 hoc ostium obuerfantes.

XXVIII.

Μενίππης καὶ Τειρεσίας.

MEN. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ,
 ἔτι διαγνῶναι ῥαδίον· ἅπασε
 γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ
 χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, ἔν' ἔτ' ἀνείπειν ἔχοις,
 τίς

Menippi et Tiresiae.

MEN. Tiresia, caecusne sis, non amplius di-
 gnoscere facile: cunctis enim nobis
 perinde oculi sunt vacui: solum restant ocu-
 lorum caua loca. Ceterum dicere nequeas,
 vter

τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγμεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμΦότερα ἐγένεα μόνος, ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκέσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαρῶν εἶπέ μοι, ὅποτερ' ἐπειρά-
θης ἡδίοτος τῶν βίων, ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ
γυναικεῖος; ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ
Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέζερος γάρ.
καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἔτε
πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτε παρ' ἐπαλξιν
ἐξάνασι, ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ἔτ' ἐν
δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς
Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρεσθαι τὸ γυ-
ναικεῖον, ὡς ἀθλίως ἔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα
τὸν

uter Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse;
et vtrumque te solum, marem et feminam, ex
poëtis audivisse memini. Per Deos itaque te ob-
testor, expone mihi, vtrum expertus fueris su-
vius vitae genus, quum mas fores, an femina?
ΤΙΡ. Potior erat magno intervallo, Menippe,
vita feminini sexus, quippe magis negotiorum
expers: tum dominantur in viros mulieres, ne-
que eas bello vacare necesse est, neque ad mu-
rorum pinnas stantes excubare, neque in con-
cionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. ΜΕΝ. Non tu audivisti, Tirefia, Euri-
pidæ Medeam, qualia dixerit deplorans mu-
liebre secus tanquam miseras, atque intoleran-
dum

τὸν ἐκ τῶν ὁδίων πόνον ὑφισταμένης; ἀτὰρ
εἶπες μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς Μηδείας
ιαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ σεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεις ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;
TEIP. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN.
ἔδεν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι,
εἴ σοι ῥάδιον. TEIP. ἔ σεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ
ἔτεκεν δ' ὅμως. MEN. ἱκανὸν τῆτο· εἰ γὰρ
καὶ μήτραν εἶχες, ἐβελόμην εἰδέναί. TEIP.
εἶχον δηλαδὴ. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα
ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπε-
φράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀν-
δρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐ-
τίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. ἔχ
ὄρῳ,

dūm ex puerperiis dolorem sustinentes. Verum
dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae
iambi) peperistine aliquando, quum mulier eras,
an sterilis et partus expers degisti in illo vitae
statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas?
MEN. Nihil explicatu difficile, Tireisia: quin
responde, si tibi promptum. TIR. Haud steri-
lis eram, naeque tamen peperī. MEN. Satis
est: nimirum an matricem habuisses, volebam
scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Tem-
poris autem tractu tibi matrix euauit, pars mu-
liæbris obstructa fuit, mammae emaruerunt, et
virile membrum succreuit, barbamque protulisti,
an statim ex femina masculus euasisti? TIR. Non
video,

ὁρῶ, τί σοι βέλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἔν μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' ἔτως ἐγένετο. ΜΕΝ. ἔ κερὶ γὰρ ἀπισεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιαύτοις· ἀλλὰ καθάπέρ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατὰ ἐσιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ ἔν ἔδὲ τᾶλλα πισεύεις ἔτω γενέσθαι, ὅπῳτ' ἂν ἀκέσσης ὄρεσα ἐν γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Αἰδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τᾶ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἦν περ καὶ κείναις ἐντύχῳ, εἰσομαὶ ὁ, τι καὶ λέγῃσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύεσ τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἐμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυ-

video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod videre mihi non credere haec ita fuisse facta. ΜΕΝ. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. ΤΙΡ. Tu ergo nec cerera credis ita fuisse facta; quando audis aues ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. ΜΕΝ. Illis si quando forte obuiam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir et vates esse didicisti? ΤΙΡ. Ecce enim ignoras, quae, ad me spectant omnia; me scilicet

διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
ἐπὶ ἤρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
τικῇ τὴν-συμφορὰν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχη, ὦ Τει-
ρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὲς μάν-
τεις τῷτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς
λέγειν.

scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum
ut Iuno me visu priuauerit, Iupiter autem mi-
tigauerit arte vaticinandi donata calamitatem il-
lam. ΜΕΝ. Adhuc tu, Τίρεσια, adfixus hae-
res mendaciis? Verum hoc quidem solemnem va-
tum more facis: soletis enim vates nihil sani et
veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐΦό-
νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
ἅπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. Si tu furore actus, Ajax, temet
ipse interemisti, nosque omnes
desti-

45. Ἐμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus
illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae
loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque
fieri solet, fuerit mutata. Hemst.

ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσό-
 μενος, ἔτε προσειπεῖν ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 την καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαί-
 νων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον.
 αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξεσασθεῖς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἡξίως
 δὲ ἀνκνταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν
 ἀπάντων; ΑΙΑΣ. ναί, τάγε τοιαῦτα οἰκεία
 γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσχα. καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ἔντες, ἀπέιπασθε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων.
 ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδύ-
 νευόντα

destinaras, quid incusas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praeteriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armo-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduersarium
 habere nullum, et sine pulvere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores derectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam mouistis. Ve-
 rum Laërtae filius, quem ego saepe seruavi in peri-
 culo

νεύοντα καταλενóφθαυ ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξις εἶναι, καὶ ἐπιτηδείτερος ἔχειν τὰ ἔπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρῶν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρεσσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὅς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστε πράγματος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. ΑΙΑΣ. οἶδ' αὖ ἐγὼ, ἥ τις μὲ κατεδίκασεν· ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσεά
μη

culo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, quum oporteret haereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudiciis. AIAX. Equidem scio, quaenam me condemnauerit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim
vero

μη ἔχῃ μισεῖν ἐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον·
 ἔδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τῆτο ἐπιτάττοι.

vero ut non oderim impetrare a me nequeo,
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

Μίνως καὶ Σωσράτης.

MIN. **Ο** μὲν ληστὴς ἔτος Σώσρατος ἐς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ'
 ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ
 δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀπο-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τὰ-
 χος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων
 νήσους κατοικεῖτε, ἀνδ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκχεσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 δόξω

Minois et Sostrati.

MIN. **H**ic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethontem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus,
 Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praecordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocius ad Elysiū campum, Beatorumque insu-
 las incolite pro eo quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 videar

δόξω λέγειν. MIN. νῦν ἀκέσω αὐτίς; εἰ γὰρ ἐξελήλεγμαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοι σάτῃς ἀπεκτονῶς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πᾶν, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότε-
ρα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς
Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδὴ.
ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ
οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκεῖνῃ ὑπηρετοῦν-
τες,

videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum?
nonne enim tu conuictus es, Sofstrate, maleficii
totque homicidiorum? SOST. Sum sane con-
uictus: considera tamen, an iuste supplicio sim
adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare
meritas poenas iustum est. SOST. Quin ergo
responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare
te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut
et de aliis iudicium iam reddamus.

2. S O S T. Quaecumque egi in vita, vtrum
sponte mea egi, an fatali stamine destinata
mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca vi-
delicet. S O S T. Nempe igitur probi omnes,
malique qui videmur nos, illi ministrantes
haec

τες, ταῦτα δρωμεν. MIN. ναι, τῇ Κλωθοῖ,
 ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ.
 εἰ ἔν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου Φονεύσειν τι-
 νη, ἔ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος,
 εἶον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πει-
 σθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φόνου;
 MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον·
 ἐπεὶ ἔδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
 ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παρα-
 σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως,
 ὅτι καὶ ἐπιδαφιλεύῃ 46) τῷ παραδείγματι.
 ἣν δέ

haec facimus. MIN. Proflus, Clothoni quip-
 pe, quae vnicuique nato iniunxit, quae facien-
 da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
 necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
 potuerit vi compulsus, velut carnifex aut fatel-
 les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
 quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
 cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
 ipsum enssem; is enim administer est, utpote
 instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
 caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
 vberius illustres et cumulatius exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαφιλεύῃ] Δαφιλῆς, δαφιλεία, δα-
 φιλεύειν copiam et abundantiam significant,
 at talem praecipue, quae proluxa largitate
 ad utilitates aliorum et commoda diffunda-
 tur.

ἦν δέ τις, ἀποσεύλαντος τᾶ δεσπότης, ἦκη αὐ-
τὸς

Si quis porro, mittente domino, ipse veniat
aurum

tur. Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ saepius est con-
traria. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adflue-
re, abundare*, sed et *passive*. Pecora solent,
si in vbertate pabuli largissima versentur,
ἐνδαψιλεύσασθαι. Indidem hocce nostrum
ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit
per varios veluti riuulos diuergentis: nam
primum actiuae formae neutra virtus est
subiecta. Multo rarius est, vt forma me-
dia hunc in vsum veniat: itemque contra
valde infrequens, si actiua ponatur pro
munifice largiri; quod extra Grammaticos
vix reperiās. Deinde forma verbi ἐπιδα-
ψιλεύεσθαι media virtute sibi propria gau-
det, *luculentum ac copiosum siue liberaliter
largiendo, siue quodlibet aliud faciendo se
praebere*. Tum porro solemni more, qua-
lem verba media recipiunt, vim actiuam
adipiscitur, structurae tamen ductu varie
disparatam; *suis ex copiis et facultatibus lar-
giter aliquid erogare, atque aliis tribuere*.
Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae
luculenter in aliorum vtilitatem praestan-
tur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc
rationem optime quadrat, qui genitiuum,
sed hoc in casu accusatiuo parem, adiunxit
Xenophon. K. Π. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως,
εἶφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τὰτ' τᾶ ἐλί-
γῃ ἀξίῃ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ: vbi pro
libera-

τοὺς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰσχύον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; MIN. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ἂ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὀρθῶς, πῶς ἀδίκᾳ ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat,

K 4

illos

liberaliter et copiose fundes eum vsurpasse, bene notat Budacus, atque adeo tantumdem esse, ac si diceret, praelarge nobis ridendi materiam praebebis. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, satis constat: verum rarius occurrit, quem noster vsurpat, additus huic verbo casus tertius. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, vtrum accipias, Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verferis. Hemst.

ἔταπτε, καὶ τέτῃς τιμῶν τὰς διακονησαμένας
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι
 τις ἂν, ὥς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ
 πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ
 Σώσρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔκαστὰ λό-
 γον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα
 σὺ τᾶτο ἀπολύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ-
 ληψῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾶν
 τὰ ὅμοια διδάξης.

illos contra praemiis et honore adicias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enim uero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. MIN.
 Solstrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum feres, ut
 non latro solum, sed et sophista videre. Sol-
 ve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At
 caue, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέλαθρον πρόφυλά θ' ἐσίας
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτος ἐσιν ὁ κύων; ἔμε-
νον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλό-
κοτον τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῇ; προσιτέον δὲ ὁμῶς αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μέ-
νιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον εἰ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus, siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est illē
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et vnde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in vrbe.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σνόττε πύλας
Λιπῶν, ἵν' αἶδης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀ-
ποθανῶν· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνευ αἶδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τᾷ νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε
ἐτωσίπως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων 1).

τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quae causa tibi fuit novae et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Juventus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Define, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, ubi descenderis a iambis,
quis

1. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν;
ἄλλως γὰρ ἐκ ἡδεῖά τις, εἰ δὲ ἀσπᾶσιος ἡ ἐδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃ Τειρεσίῳ.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαίεις· εἰ γὰρ ἄν
ἔτιως ἐμμέτρως ἐρῶσιν πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἐταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ριπί-

quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad infe-
ros suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin
haud iucunda, neque expetenda via. MEN.
Amicorum suauissime, negotium me necessa-
rium deduxit ad Orci domos, umbram ut con-
sulerem Thebani Tiresiae. P H I L. At tu
plane deliras: aliter enim non ita modula-
tos versus occentares hominibus amicis. MEN.
Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripi-
dem

que adeo tanquam pedibus incedentem fa-
miliari more colloqui: versus autem quasi
vehiculum aliquod orationis spectari obser-
uauimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. 'Αλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque
est Edd. seruatō, sensus erit oratione dire-
cta, *At tu profecto deliras: verum si cum
iunctina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogatio-
nem dabit, Hec tu, num deliras?* Hemst.

ριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, ἐκ οἷδ' ὅπως
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ
τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάζουσιν, ἐπιορκῶσι, τε-
κογλυφῶσιν, ὀβολοσάττωσιν. ΜΕΝ. Ἀθλιοί,
καὶ κακοδαίμονες· ἔ γὰρ ἴσασι νῦν οἷα ἐναγχος κε-
κῶρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτό-
νηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἀ,
μὰ τὸν Κέρβερον, ἔδεμῖα μηχανὴ τῆς διαφυγεῖν
αὐτῆς. ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον
τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία
καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio
quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua
mihi numeri in os veniunt

2. Verum dic mihi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in vrbe? PHIL. Nihil
quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt,
peierant, sordide foenerantur, vsuras exten-
dunt. MEN. Miseros atque infelices: ignorant
enim, qualia nuper admodum sancita sint apud
inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis sci-
ta aduersus diuites, quae sane per Cerberum nul-
lis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais?
nouumne aliquod factum est ab inferis decretum
de superis, qui hic sunt. MEN Per Iouem
sane

καὶ πολλά. ἀλλ' ἔθέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς
ἅπαντας, ἔδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ
Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε,
πρὸς τῷ Διὶ, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
λῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδὸτα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ'
ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν
μένεπιτάττεις τ' ἐπίταγμα, καὶ ἔ' πάντῃ ἀσφα-
λές· πλὴν ἄλλὰ σῆγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε
δὴ τὰς πλασίας τέτρες, καὶ πελυχρημάτους,
καὶ τὸ χρυσίον κατὰκλειςον, ὥσπερ τὴν Δανάην,
φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἶπης, ὦ γὰρ θεῶ,
τὰ.

sane multa: verum fas non est illa efferre ad
omnes, neque arcana euulgare, ne quis etiam
nobis dicam scribat impietatis apud Rhadaman-
tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iouem
villo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeter-
eaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem
mandas mandatum: neque vsque quaque tu-
tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
qui aurum occlusum, tanquam Danaën,
seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,
quæ

3. Μὴ Φθονήσης] Saepe de sermone liben-
ter atque amice communicando solet poni:
Dio Chrys. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπε
καὶ μὴ Φθονήσης. *Hemst.*

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλισ' ἂν ἠδέως ἀκῶσαιμί σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδε ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπεργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδε πολέμους, καὶ ῥάσεις διηγεμένων ἔμῳ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audierim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiri que merebantur, praetermisisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi nauanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo consilium meum, et vnde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum et Hesiodum bella et factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum, praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἄρ-
παγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγάμην εἶναι
καλὰ, καὶ ἐπαρξέμεν ἐκινέμεν πρὸς αὐτά.
ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐν-
ταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιη-
ταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
ζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ ἂν καθεῖσθην
ἀμφιβολίᾳ, ἐκ εἰδῶς ὅ, τι χρῆσαίμην ἑμαυτῷ
ἔτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἡγάμην μοιχεύσαι
καὶ σασιάσαι πρὸς ἀλλήλας, εἰ μὴ ὡς περὶ κα-
λῶν τέτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας
τάναντία τέτοις παραινέειν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ

praetereaque eorum adulteria, vim, raptus,
iudicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias,
cuncta illa ducebam esse honesta, nec medio-
criter ad ea commouebam. Vbi vero virilem
aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges
audiebam, quae pugnancia poetarum praece-
ptis iubebant, non moechari, neque seditio-
nes excitare, nec rapere. In magna igitur ver-
sabar haesitatione, ignarus quid me facerem:
neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
tos fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi
has res honestas esse iudicassent; nec rursus le-
gislatores his contraria praecipere, nisi ea con-
ducere putassent.

4. Quo-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρην, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὰς καλῶν τῶν φιλοσόφων, ἐγχειρίσαι
 τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι
 ὅ,τι βέλονται, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βαίην ὑποδείξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ φρο-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτὸ Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνῷ βιαζόμενος.
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὖρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίην πλείονα· ὥς μοι
 τάχιστα χρυσὸν ἀπέδειξαν ἔτσι τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον τῷτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τῷτο γὰρ
 εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo vterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, insci-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum
 esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re sitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
ναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
σι δυσαρρεσῆντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς ἐπι-
ῤαψιδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τῷ Ἡσιόδῳ περὶ
τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρύοντα, καὶ τὴν ἐπὶ
τὸ ἀκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημά-
των παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν
κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
ναι καὶ τὸν πλεόντα αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ
μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιᾶτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ἐσημέρα παρ'
αὐτῶν ἀκίων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
ἐκα-

labore perpetuo versari, corpusque contundere
sordidum et squalentem, cunctis offensum et
conuicia ingentem, dum continuo inculcat illa
peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
que, et in summum verticem adscensum: alius
despicere opes adhortabatur, et indifferentem
putare possessionem earum: at alius iterum
in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
as, incorporea, indiuidua, spatia vacua ta-
lemque turbam vocabulorum quotidie ab iis
dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At
omnium illud absurdissimum, quod de rebus
plane contrariis quum vnusquisque eorum
L dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥςτε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὥς ἂν ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἂν ἐπάσχον τοῖς νυάζεσσι τέτοις ἑμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τῆτο ἐλείνων ἀτοπώτερον· τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντα· τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ
 τῶν

diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa re-
 nuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inueniebam obseruando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem institueret: eos itaque qui contemnere praecipiant opes, animaduvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde diuelli
 non

τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας 4).
τὰς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅ-
παντας κατηγορεῖντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηρημένους.

Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλ-
λον ἐδυσχέλαινον, ἡρέμα παρχυθήμενος ἐμαυ-
τὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σφῶν, καὶ σφύ-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων 5), ἀνόητός τε
εἰμι,

non possent, de usuris litigare, pacta mercede
docere, nihil non pecuniae causa perperi: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
causa cuncta suscipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic soli ad-
fixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam mo-
leste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens sim, et

L 2

veri

4. Πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας] Est
quasi formula quaedam loquendi solemnis,
in malam partem potissimum accipienda de
iis, qui nihil habent pensi, modo pravis
artibus libidinem explere possint. Hemst.

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec protert
Thomas Mag. in Διαβέητος, quum docuisset
διαβέητον, et διαβεβοῶσθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τὰληθές ἐτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.
καί μοι ποτὲ διαχυρπνῶντι τέτων ἕνεκα ἔδοξεν
εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων·
ἤκουον ὁ· αὐτὰς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν
ἀνοίγειν τε τῇ ἄδᾳ τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν,
ὅν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις
ἀναπέμψειν. ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι παρὰ τι-
νος τέτων διαπραχάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τειρεσίην τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν
παρ' αὐτῇ, ἅτε μάντεως καὶ σοφῇ, τίς ἐσιν
ὁ ἄρι-

veri haecenus ignarus circumuager. Iam mihi
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
re ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriorem partem vsurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in vtramque partem dici. *Hemst.*

ὁ ἄριστος βίας, καὶ ἐν ἅν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀνκπηδήσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινον εὐ-
θύ Βαβυλῶνος· ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινι τῶν
Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θρασυπέσιω τὴν τέχ-
νην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὴν καθευμένῳ· τ᾽ ἄνσμα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθευτεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτᾶ ἔφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.

Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
ἑννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος,
ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γάρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exsiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem :
ibi contuenia quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem : eum multis precibus
obtestatus vix exoravi, vt, qua vellet, merce-
de se mihi ducem praeberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio facto, la-
vabat deducens ad Euphratem summo mane, et
ad orientem solem carmen aliquod longum effa-
tus, quod equidem non admodum exaudiebam :

γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί-
 τροχόν τι καὶ ἀσαφές ἐΦθέγγετο· πλὴν ἄλλ'
 ἔωκει γέ τις ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν μὲ πρὸς τὸ πρόσωπον
 ἀποπτύσας, ἐπανήκει πάλιν 6), οὐδένα τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos invocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspissset, redibam rursus neminem obui-
 orum intuens. Cibis autem nobis arboreae
 nuces:

6. Ἐπανήκει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανήκειν· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nullā reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem expuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπανήκει εἰς
 τὴν σικίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectore vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodavit. Hemst.

τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
καὶ τὸ τῷ Χοάσπῃ ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος
ἐπὶ τῆς πόλεως. ἐπεὶ δὲ ἄλλῃς εἶχε τῆς προδια-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
πλείοσιν, αἷμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτον-
θοῦσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν 7), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαν-
τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδίζοντα· καὶ τοιοῦτον ἄμφι πλεῖν εἶχομεν.

Αὐτὸς

nuces: potus Iac, mullum et Choaspis aqua;
lectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterfit-
que, et circumtulit reda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magica incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, ut eram, retrocedentem: tum
porro nauigationi parandae intenti eramus.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Ut ab incurfu malorum ge-
niorum prorsus lustratum defenderent, vl-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἔν μαγικὴν τιν' ἔδου σολήν, τὰ
πολλὰ εἰκουῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τέτοισι Φέ-
ρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις
ἔρηται με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
ὥς δὴ τί τέτο, ὦ Μένιππε; ἔ γάρ συνήμι τὴν
αὐτίαν ἄτε τῷ σχήματος, ἄτε τῶν ὀνομάτων.
ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τέτο, καὶ ἔ παν-
τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοιπρὸ ἡμῶν ζῶν-
τες ἐς ἄδ' αὖ κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτα, εἰ με ἀπει-
κάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῷ Αἰακῷ Φρε-
ρᾶν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἄτε
συνηθέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
stolam, persimilem Medicae: me vero istis
omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidem-
que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
men, Menippum ut ne dicerem, sed Hercu-
lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
telligo causam vel habitus, vel nominum. ΜΕΝ.
Atqui perspicuum illud quidem est, nec pror-
sus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me
illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aea-
ci fallerem, et sine impedimento transirem, ut-
pote

συνηθέερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον
ὑπὸ τῷ σχήματος.

Ἦδη δ' ἐν ὑπέφαινον ἡμέρα· καὶ κατελθόν-
τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμε-
θα· παρσκευάσο δ' αὐτῷ καὶ σκῆφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἐν ἅπαντα τὰ
παρσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνουμεν
ἄχνυμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ
μέχρι μέντινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ 8)·
εἶτα

pote consuetior, tragiceque plane commenda-
tus ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
dentes ad fluuium soluendo nauigio operam daba-
mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
victimae, et mullum, et quaecumque alia ad sacri-
rationem conducebant. Ergo impositis in nauim,
quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine:

L 5

post

8. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ]. Qui se-
cundo flumine deferebantur, eos recte di-
xit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ πο-
ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
quicquam refert, modo Euphratis in palu-
des distracti riuulus aliquis eo permearit.
Hemst.

εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀΦανίζεται. περαιοθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀΦικνήμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς δ' ἀποβάαντες (ἤγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τούτῳ δ᾿ ἄρα κιομένην ἔχων εἶπε· ἔτι ἡεκααία τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἶός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμᾶ πάντα ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἑριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάντην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν, παραμιγνὺς αἷμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ἰνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθύς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum deserrum, sylvestrem et sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foueam effodimus, oves mactauimus, et sanguinem circa scrobem adpersum libauimus. Magus interea redam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpinam admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, et multarum syllabarum.

Εὐθύς ἔν πάντα ἐκείνα ἐσταλεύετο, καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπωδῆς τὰδαφος ἀνερρύγνυτο, καὶ ἡ ὕλα-
κὴ τῷ Κερβέρῳ πέρρωθεν ἡκνέτο, καὶ τὸ πρᾶγ-
μα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπὸν. Ἐδδει-
σεν δ' ὑπένεθρεν ἀναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς. κατε-
φαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῷ Πλάτωνος τὰ βασι-
λεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσματος
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὖρομεν τεθνεῶτα μικρᾷ
δεῖν ὑπὸ τῷ δέξῃ· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτισσε μὲν-
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρᾶσαντος
τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ.
ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρᾷ μὲν
ἄδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορ-
μειόν,

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
tentique carmine solum fissum discedebat, la-
tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
perituit in inferna regione rex manium Plu-
to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
men ubi descenderamus per hiatum, Rhada-
manthum inuenimus mortuum propemodum
prae metu; Cerberus autem latrauit ille qui-
dem, ac nonnihil se commouit, verum me
cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non traiceremur: iam enim onusta portu-
toris

μεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τεχυματῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τίνος πολέμου παρόντες. ὁμῶς δ' ἔνθ' ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν Λεοντῆν, οἰηθεὶς μετὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διαπόρθημευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσημαίνε τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ὤμην ἐν τῷ σκοτῷ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνήμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσικαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα

toris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse. Verumtamen optinuit Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transuexit, atque etiam egressis demonstravit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens peruenimus asphodelo confitum: ibi tum circumuolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessi.

θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῆ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλκίβορες, καὶ Ἑριννῆες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιῆτος ὁμιλος τῶν πάντα κυκλώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλάσιοι, καὶ τοκογλύφοι 9) προσήεσαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sy-cophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro diuites fordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre

9. Τοκογλύφοι] Vt supra *Noster* c. 2. iunxit ὀβολοσάτειν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοσάτην et τοκογλύφον *Philo Iud.* p. 454. C. Genus hominum Athenis et ubique inuisum: haec binā vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανεισῆς· vtraque vetustatem vsus ipsa compositione produnt, quippe ab eo vsque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculpere. *Hemst.*

σαν, ὠχροί, καὶ προγάζορες, καὶ ποδαγροί,
κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα 10) διτάλαν-
τον

ventre proiecto, podagra capti, boiam singulū
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κόρακα] Mihi quidem vox adeo viderur
insolens hoc loco, vt parum absit, quin vi-
tio contaminatam putem. Satis constat, κό-
ρακος coruique nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob aduncam figuram, qua ro-
stra coruorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marculus etiam
ianuae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus
ρόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρείκος τῆς φρεως,
vocatur a Graecis κόραξ et κοράκιον. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῶ commodè iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores vnquam illum in modum
κόρακας vsurpasse: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρα-
κα vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum τῶ κόρακος
apte reponi posset, primum offerebatur
χοῖνιξ, quae *Hesychio* πῆδη, et, Χοίγιες,
δι βαθείᾳ πῆδαι, quas vtrasque copulauit
Ari-

τον ἐπικείμενος. ἐφεσῶτες ἂν ἡμεῖς ἰωρῶμέν-
τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκόμεν τῶν ἀπολογη-
μένων. κατηγόρεον δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
παράδοχοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνας ἔτοι, πρὸς
Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τῷτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
οἶσθ' ἅ πε ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
λαμέ-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
mus, quae fierent, audiebamusque causam suam
agentes, dum accusarent eos noui quidam at-
que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
quaeso per Iouem? illud enim quoque ne di-
cere refugias. M E N. Nostin illas ad so-
lem

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
doquidem χοίνικες tum plurali numero ple-
rumque soleant efferri, tum pedibus im-
plicandis comparatae, minus quadrare vide-
rentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα de-
latus sum huic, ut opinor, loco appositissi-
mum. Quomodo Latini canem et catulum,
ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum ap-
pellant ceruici circumdatum: δεσμὸν σιδη-
ρῶν exponit *Poll.* X, 167. prolaris Platonis
comici verbis: ibidem praecedunt κλωὸς,
κλοιὸς et ἄλυσις. Iam si legeris in *Lucia-*
no, κλοιὸν ἑκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα,
vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, et
perquam levis erit mutatio, et nihil am-
plius restabit, quod ullam in partem offen-
dat. *Hemst.*

λαμένους σικίς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάν-
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐταὶ τείνουν, ἐπειδὴν ἀπο-
 θάνωμεν, κατηγορεῖσσι τε καὶ καταμαρτυρεῖσι,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶ-
 σιν, ἅτε αἰεὶ συνῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμε-
 ναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκασον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην
 ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ
 μάλις ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλάτοις τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονεχί καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυ-
 σαττό-

lem proiectas a corporibus umbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 mortui sumus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 iam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 sint, neque vnquam abstant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritis pro facinoribus patris. Maxi-
 me vero acerbius eos tractabat, qui ob diui-
 tias et imperia fuerant inflati, et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et fastum dete-

σαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοὶ τοὺς ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλάττες λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναθείας, γυμνοὶ, καὶ τῶ νενευκότες παρειαίηκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἐγώ γε ταῦτ' ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιών ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμύνητκον οἶος ἦν παρά τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἥνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειαίηκεισαν, τὴν πρὸδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam, genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retrahentes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam, et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quantos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis adstabant egressum eius expectantes, impulsi exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem ex-

ortus.

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant. H.

αὐτοῖς πορφύρες τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας ὤετο καὶ μακαρίας ἀποφαίνειν τὰς προσειπόντας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δαίη καταφιλεῖν. ἑκεῖνα μὲν ἔν ηἰσῶντο ἀκρόντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μίαν τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γὰρ τοῖ Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κήτῳ) μικρὰ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀπο-

ortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insinulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaëus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae adligatum exsoluit poena, dum diceret in multis eruditorum pecunia iuuandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀποσάντες δὲ ἔμως τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
κολασήριον ἀφικνέμεθα. ἐνθα δὴ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν·
μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκετο, καὶ οἰμω-
γὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σείβων,
καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπά-
ραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζον-
τό τε ἅμα πάντες, βυσσάδες, δῖλοι, σατρά-
παι, πένητες, πλάσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμε-
λε πᾶσι τῶν τετοκμημένων. ἐνίης δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι ἦσαν τῶν ἐναγ-
χος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο,
καὶ ἀπὸ σφρόντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέστοιεν, μά-
λα δειλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦ-
τα,

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
cum peruenimus: ibi enim uero, amice mi, mul-
ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
mul et flagellorum sonitus exaudiebatur, et
ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
menta, et cippi, et rotae: Chimaera discerpebat,
Cerberus laniando vorabat: una autem omnes
puniebantur, reges, serui, satrapae, pauperes, di-
uites, mendici; cunctosque poenitebat patra-
rum: nonnullos agnouimus etiam conspici, eo-
rum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant:
illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque
auerteabant: quod si forte respicerent, valde qui-
dem seruilem in modum, atque adulatorie, illi ipsi,
qui

τα, πῶς οἶσι βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται πα-
ρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν
κακῶν ἐδεδόστο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολά-
ζοντο. καὶ μὴν κα'κεῖνα εἶδεν τὰ μυθᾶδη, τὸν
Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τίτυν·
Ἡράκλεις ὅσος! ἐκείτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ.

Διελθόντες δὲ καὶ τέτρες, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλ-
λομεν τὸ Ἀχερῆσιν· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς
ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον
ὁμίλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φῦλα διαιτω-
μέντας· τὰς μὲν παλαιὰς τινας, καὶ εὐρωτιῶν-
τας, καὶ, ὥς Φησιν Ὅμηρος, ἀμεινῆας· τὰς δὲ

νεαλαῖς,

qui fuerant quam putas graues, et superbi alio-
rum contemptores in hac vita: at pauperibus pro
dimidia parte malorum immunitas erat conce-
ssa: et quum interquieuisissent, denuo poenis
adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
le se habentem, terrigenam Tityum: Hercu-
le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
inferimus Acherusium, inuenimusque ibi se-
mideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum
in populos et tribus dispersitam turbam ibi
commorantem; veteres alios situque muc-
idos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
alios

νεκλεῖς, καὶ συνεζηκίας· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας.
 τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον ἔκ πανυ τι ἦν ῥή-
 διον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμνασμένων· πλὴν μόγις
 καὶ διὰ πολλᾶ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγινώσκο-
 μεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄση-
 μοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
 καὶ διάκεινον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὁδόν-
 τας προφαινόντων, ἠπόρεον πρὸς ἑμαυτὸν, ὡ
 τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τῆ καλῆ Νι-
 ρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρυν ἀπὸ τοῦ Φαϊά-
 κων.

alios recentes et compactos, illosque in primis
 Aegyptiorum fere insolubiles ob conditurae du-
 rabilitatem. Quamobrem vnumquemque digno-
 scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
 ne sibi inuicem fiunt similes ossibus nudatis: vix
 tamen permultum tempus contemplati eos nosci-
 tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
 tique, et nihil eorum, quae apud nos pulcra vide-
 bantur, servantes. Quinimo, multis eodem in lo-
 co sceleris iacentibus, cunctisque similibus, qui
 terribile quiddam per vacuos oculorum orbes in-
 tuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum
 haesitabam, quo signo discernerem Therfiten a
 formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phaea-
 cum

κων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· ἔδεν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπύγραφα, καὶ ὑπ' ἔδενός ἐτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκείνα ὁρῶντι ἔδσκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακροῦ προσβαικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς παμπεύσει σχήματα προσάπτεσσα· τὸν μὲν γὰρ λαβῆσα ἡ Τύχη βασιλικῶς δισκεύασε 12), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diuersos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu instruxit, tiara imposita, satelli-

12 Δισκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod mireretur:

καὶ δρυφόρος παραδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν ζέ-
ψασα τῷ δικδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα πε-
ριέθηκε· τὸν δὲ τινε κελὸν εἶναι ἐκόσμησε·
τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρσεκύνασε· παν-
τοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν.
πολλὰκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε
τὰ ἐνίσον σχήματα, καὶ ἔωσα ἕς τέλους διαπαμ-
πεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
τὸν μὲν Κραῖσον ἠνάγκασε τὴν τᾷ οἰκέτῃ καὶ
αἰχμαλώτῃ σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάν-
δριον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
to: alteri servilem schemam circumdedit: alium
quendam formae decore ornavit: illum defor-
mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, pu-
to, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe
vero per mediam pompam immutare solet non-
nullorum habitus, haud finens ad finem vsque
pompaе interesse quo collocari fuerant ordine:
atque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
git servi captivique ornatum fuscipere; Maean-

M 4

drio

remur: potius autem hic loci compositum,
quam, vti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε
probauerim. Iam tiaram et diadema, siue
regium insigne candidae fasciae ob tiaram
circumvolutae, ut saepe solet, distinxit No-
ster, quae de re monuit Barn. Briffon. de
R. P. I. p. 32. Hensl.

δριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τίνος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τὴνικαῦτα ἕκαστος ἀποδᾶς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γίγνεται, μηδὲν τῷ πλησίον διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύχη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχ, ἂ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμαι

drio contra, qui haecenus in pompa feruis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eo-que ad aliquod tempus permittit vti habitu. Verum vbi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae deméntia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, grauitur ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbari, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumferant.

Opinor

13. Ἄ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Ἄ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις
 ἑωρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τέττας, πρὸς
 τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας,
 ἐνίστε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας·
 καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μά-
 λα σεμνῶς τὸ τῷ Κέρκροπος ἢ Ἐρεχθέως συγῆ-
 μα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκίτης προῆλ-
 θεν ὑπὸ τῷ ποιητῷ κεκλευσμένος. ἤδη δὲ πέ-
 ρας ἔχοντας τῷ δράματος, ἀποδυσάμενος ἑκά-
 στος αὐτῶν τὴν χρυσόπασον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ
 τῶν ἐμβρατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται.
 ἐκ ἑτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, ἔδὲ Κρέων ὁ Με-
 νοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρκιλέως Σανιεὺς ὀνομα-
 ζόμενος,

Opinor autem eorum, qui versantur in scena,
 saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, pro-
 vi vsus fabularum poposcerit, nunc Creontes,
 alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paulo ante valde magnifice
 Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, con-
 festim seruis prodire solet a poeta iussus: at
 finito iam dramate, quum exuerit eorum quis-
 que auro sparsam illam vestem, personam po-
 suerit, et descenderit a cothurnis, pauper et
 humilis obambulat, non amplius Agamemnon
 Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed
 Polus Chariclis Sanienfis nomine nunc suo dictus,
 M 5 aut

ζόμενος, ἡ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθώνιος.
τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔσιν,
ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς τέχας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἔδδ' ἐν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ιδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἄνθρωπε, εἰ γὰρ ἐθθάσω τὸν Μικυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τῆς τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι ἂν ἐπαύσω γελῶν· ἔτω ταπεινῶς ἔρριπτα ἐν παραβύσῳ πε 14), λανθάνων ἐν τῷ
λοιπῷ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum

14. Ἐν παραβύσῳ πε] Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et

λαιπῶ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσῷτον
ἀπολαύων τῷ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο
τηλικῷτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὧ
ἑταῖρος, ὁ Αἰανὸς ἀπικετρήσῃ ἐνάσω τὸν τόπον
(δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἔκ πλεον ποδός) ἀνάγκη
ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνε-
σαλμένον. πόλλ' ὃ' ἂν αἶμα μάλλον ἐγέλας,
εἰ ἐθέλῃς τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-
πας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταρι-
χοπωλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδά-
σκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρι-
ζομένους

rum gente, tantum, opinione mea, fructus ca-
piens ex monumento, quantum grauabatur tam
grandi onere pressus: nam, amice, postquam
Aeacus admensus est suum singulis locum (tri-
buit autem ad summum non plus pede) eo ne-
cesse est contentos decumbere corpore ad mo-
dulum spatii contracto. Iam porro multo magis,
puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud
nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel
falsamentarios ex inopia, vel elementa prima
docentes, dum a quolibet ex vulgo contume-
lias,

et oculis amoveas: hinc ἐν παραβύς, *clam*, *occulte*: quod plerumque in deterio-
rem partem accipitur de iis rebus actioni-
busque, quae conscientiam et lucem aliq-
rum, refugiant. *Hemst.*

ζομένες, καὶ κατὰ κόρρης παιομένες, ὥσπερ
τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γὰρ
τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος εὐδὲ κρατεῖν ἐμαυ-
τῷ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τιμῇ
μισθῷ ἀκείμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπόδημάτων.
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις
μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρσίεις, καὶ
Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων,
καὶ μικρῷ δεῖν ἄπισα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐ-
πραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σο-
φῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κῆκεῖ περιέρ-
χεται διελέγχων ἅπαντας· σὺνείσι δ' αὐτῷ
Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ
εἴ

lias, et alapas in caput impactas patiuntur, per-
inde ac mancipiorum vilissima. Philippum er-
go Macedonem quando contemplabar, plane
me continere non poteram: scilicet monstraba-
tur mihi in angulo quodam mercede refarciens
adtritatos calceos. Multos praeterea alios videre
licebat in triuiis stipem petentes, Xerxas in-
quam, Darios et Polycrates.

18. P H I L. Absurda narras de regibus,
et parum abest quin incredibilia. Quid au-
tem Socrates agebat et Diogenes, et si quis
alius sapientum? M E N. Socrates ibi quo-
que obambulabat redarguens omnes: adsunt
autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, et si
quae

εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύ-
σητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοπο-
σίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα
τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
ἀκνέων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρεμένων, γελαῖ τε καὶ τέρπεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλα
τραχεῖα καὶ ἀπηγεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥς ἐ ἀνιάσθαι τὰς ἀνδρας,
καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἔ φέροντας τὸν
Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν
πλε-

quae alia est umbra garrula: adhucdum vero
inflata illi erant, atque extumuerant e veneni
potu crura. Optimus autem Diogenes habitat
iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem,
et alios quosdam hominum splendorum: eos
quum audit plorantes, pristinamque fortunam
animo remetientes ridet ac delectatur; tum plu-
rimum supinus recumbens cantat, valde aspera
ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod
illi adeo moleste patiuntur, ut consilia voluant
migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid erat il-
lud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum
esse

πλυσίων; MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· ἐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τῶν λέγειν προθέμενος, πάμπλου ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διατρίβοντος γάρ με παρ' αὐτοῖς, πρῶθεςαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν 15) περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐ-
θύς

esse aduersus diuites: MEN. Bene vero sub-
monuisti: nescio enim quomodo, quum de eo
dicere proposuissem, longissime aberrarim ab
instituto sermone. Ergo dum versabar apud in-
feros, edixerunt prytanes comitia de rebus ad
communem vtilitatem pertinentibus: ego, qui
multos viderem concurrentes, immixtus vmbri-
statim vnus eram illorum, quibus in concio-
nem

15. Πρῶθεςαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula lo-
quendi ad comitiorum apud Athenienses
consuetudinem aptissime respondet. Pryta-
num erat munus senatum aut comitia fixa
tabula, quae, quid in deliberationem ve-
nirer, continebat, indicare: id Polluci est
VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ
πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ἧν δεῖ χρηματι-
ζεῖν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλη-
σίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλη-
σία· atque ita Aeschines de male obita lega-
tione, προγράψαι τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας
δύο κατὰ τὰς νόμους p. 35. v. 43. p. 36.
v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Li-
ban. Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν
οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Hemst.

θὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκαλησιασθῶν· δηκνή-
θη μὲν ἔν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ
τῶν πλεσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασάς τις τῶν
δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῷτεν.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλεῖστοι δεῖ-
σι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι,
καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονέ-
τες, Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὲν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολά-
ζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν·
τὰς

nem veniendi ius erat: tum igitur et alia sunt
administrata, et denique quod ad divites spe-
ctabat negotium. Itaque quum criminum ac-
cusati essent multorum et gravium, violentiae, ar-
rogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

P s e p h i s m a.

20. Quandoquidem multa et iniusta divites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,
visum est Senatui Populoque, ut,
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθεῖσας ἄνω εἰς τὸν βίον,
καταδύεσθαι εἰς τὰς ὄνκας, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιᾷ-
τῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν,
ἄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορῶντες,
καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· πάντεσθαι
δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν
γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυστιεύς, Φυλῆς
Ἀλιβαντίδος.

Τὰτα ἀναγνωσθέντος τῷ ψηφίσματος ἔπε-
ψήφισαν μὲν αἱ ἄρχαι, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ
πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκ-
τησεν ὁ Κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελῇ γίγνεται,
καὶ κύρια τὰ ἀνεγνώσμενα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐγὼ δέ,
ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν
ἰκέτευσον

animas autem sursum remissas in vitam demergi
in asinos, usque dum in tali statu transegerint
bis centum et quinquaginta mille annos, asini
ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pau-
peribus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori.
Dixit sententiam Cranion Sceletonis F.
Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistra-
tus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit
Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata,
quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta concione. Ego
porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii,
eum-

ἰκέτεον αὐτὸν, τὰ πάντα διηρησάμενος, εἰ-
 πειν πρὸς με, Πισῶν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον
 βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔσι δὲ τυφλὸν τι θερύν-
 τιον, καὶ ὠχρὰν, καὶ λεπτόφωρον) ὦ τέκνον,
 Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι
 παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ γίγνω-
 σκόντων ἐαυτοῖς· ἀτὰρ καὶ θέμις λέγειν πρὸς σέ·
 ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ῥαδαμάνθυος. μηδα-
 μῶς, ἔφην, ὦ πατέρειός γε ἀλλ' εἶπέ, καὶ μὴ
 περιίδης με σὲ τυφλῶτερον περιῖαντα ἐν τῷ
 βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
 λων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς
 Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἄριστος βίος, καὶ
 σωφρο-

eumique supplex rogavi, re tota narrata, ut ex-
 poneret mihi, qualem tandem ducat optimam vi-
 tam. Tum ille risu sublato. (est autem captus
 oculis senectus, pallidus, et tenuissima voce)
 fili, inquit, causam novi tue fluctuationis a sa-
 pientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
 at fas non est haec ad te proloqui; interdictum
 enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam,
 suavissime pater, quin eloquere, neque me
 asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
 Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque
 ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
 rem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
 dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] Primatos vertunt: non
 iniuria

σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἐφροσύνης παυδάμενος
τὲ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τῶν
συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμε-
νος, τὲτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ

παρὸν

dentissima. Quare tu, posita dementia riman-
di coelestia, et fines ac principia rerum inspi-
ciendi, despues solertes illos syllogismos, et
haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus
vnum modo venahere, ut eo, quod in mani-

bus

iniuria dissentit Fabricius B. G. IV. c. 16.
p. 498. Quod vero Tiresias, inquit, Me-
nippo in aurem susurrat, optimam vitam esse
τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita pri-
vatorum, sed illiteratorum, qui philosophis
a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno
cum fastu tractantibus. Sane nihil est fre-
quentius, quam φιλοσόφος et ιδιώτης in-
ter se opponi. Nec philosophis solum, sed
et philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται· at-
que adeo cuiuscumque artis rudes ιδιώται
sunt, si ad artifices comparentur. Nolim
tamen hic privatam vitae conditionem, quae
procul a philosophorum rixis remota quie-
tem sectatur, et res, quae usu quotidie ve-
niant, commode atque eleganter dispen-
sat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμο-
σύνη, quae longe recedit ab operosis phi-
losophorum inanibusque concertationibus,
saepe laudatur. Memst.

παρὸν εὖ θέμενος 17), παραδράμης γελῶν τὰ
πολλὰ

bus est, sapienter vsus praetercurras ridendo
N 2 plera-

17. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae lo-
quendi dignitatē prouerbiū veteres addi-
derunt: id circo παλαιὸν λόγον vocat. τὸ πα-
ρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340. E. vtrum-
vis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud quidem lon-
ge rarius, hoc frequentissime in adagio locum
tenet. Interpretes, vt solent in locutionibus
nostris explorare cognitīs, mire fluctuant. Nec
nihil, neque omnia dixerunt: altior enim
quaedam potestas eo prouerbio continetur,
cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-
cta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capien-
dum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα
atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res
praesentes, et quodcumque fuerit oblatum, lucro
appropinquare, inque rem suam convertere. Deinde
εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dici-
tur, vt in Hesiodo Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est,
interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτῷ οἶκον κα-
λῶς διοικῆσαι sic Theophrastus VIII, 84. τὸν πρὸς
λεμον εὖ θέσθαι et, quod rarius est, omisso
εὖ I, 26. ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν
Duplex fore potestas, quam tamen causa non-
nunquam variat, in hoc adagio resider; pri-
ma, quod in manibus est, solerter dextreque cu-
rare et administrare; sapienter rebus praesenti-
bus utendo commodis suis consulere: altera; si
quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, for-
tunamque sinistram industria subleuare. Hemst.

πολλὰ, καὶ περιμῆδέν ἐσπῆδακώς. ὥς εἰπὼν
παλιν ὤρετο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
Μιθροβαρζάνη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἔκ
ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς αὐτὰ,
θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γὰρ σοι
καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ πα-
γαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλῳ ζῶφερῶτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρεωθεν ἀμαυρὸν τι καὶ
λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέεν Φῶς, Ἐκεῖ-
νο, εἶφη, ἐς τὸ ἱερὸν τῷ Τροφωνίᾳ, κακείθεν
κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην ἔν ἄν-
θι, καὶ εὐθὺς ἐσθ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἦσθεις
δὲ

pleraque, nec quicquam serio studio confecte-
ris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo
confitum pratum.

22. Atque ego, etenim iam serum erat, ago
vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe;
breuem equidem tibi et minime molestum csten-
dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
locum reliquis caliginosiorē, ostendensque ma-
nu procul obscurum aliquod et tenue tanquam
per fenestram influens lumen, illud, ait, est
Trophonii sanum, atque inde descendunt Boeo-
ti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia.
Ego

δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγώ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασά-
μενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τῆς σομῆς ἀνεργύ-
σας, ἐκ οἷο' ἔπας ἐν Λεβυθαία γίγνομαι.

Ego verò dictis delectatus, salutatoque mago,
quum difficulter admodum, per angustum ostium
ereptissem, nescio quomodo in Lebodia adsum.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπεῖντες.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθη-
μεῖον ἀπαλιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας,
ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν ἔ' πάνυ εὐθὺς ἐπιχω-
ριάζουσιν τοῖς αἰῶσι πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύ-
μησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ
βίῳ,

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
navicula derelicta huc euasisti,
ad praesentem vsque diem non valde solitus
frequentare res superas? CHA R. Deside-
raui, Mercuri, inspicere qualia sint, quae
N 3 versan-

βίῳ, καὶ ἃ πράττεον οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῇ,
 ἢ τίνων σφερέμενοι πάντες οἰμώζεσι κατίζοντες
 παρ' ἡμᾶς· ἔδεις γὰρ αὐτῶν ἰδοικυτὶ διόπλευ-
 σεν. αἰτήσάμενος ἐν, παρὰ τῇ Ἄδῃ καὶ αὐτὸς,
 ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκείνος ὑπαισκάς, μίαν
 ἡμέραν λειπόντως 1) γενέσθαι, ἀνελκῶντα ἐς
 τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι
 σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξημιπερινο-
 σῶν, καὶ δείξεις ἔκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 E.P.M. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθηεῦ· ἀπέρχο-
 μαι γὰρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀν-
 . . . θρωπι-

versantur in vita, quaeque ibi agant homines;
 deinde quibus privati omnes plorent, ubi deor-
 sum venesint ad nos: nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulata ab Orco, non
 secus ac Thesfalus ille inuenis, ad vnum diem
 hinquendae navis venia, escendi in lucem;
 mihiq̄ue videor in te peropportune incidisse:
 non enim dubito, quin hospitem amicē du-
 cturus sis mecum obeundo singula monsttran-
 doque; ut qui noris omnia. M.E.R.C. Non
 fane vacat, Portitor! etenim propere cu-
 raturus supero Ioui quiddam negotioli huma-
 ni:

I. Λειπόντως] In bonam partem accipitur,
 impetrato commeātu: alioqui crimen erat
 λειπόντως γίνεσθαι, quod actione λειπο-
 ναυτίᾳ persequiebantur. Hemst.

θρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τε ἐστὶ, καὶ δέδια
μὴ βραδύναντάς με ὄλεν ὑμέτερον ἔασι εἶναι,
παραδὲς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἡφαιστον
πρώην ἐποίησε, εἴβῃ καὶ με τέταγώς τ᾽ αὖ ποδὸς
ἀπὸ τ᾽ ἄσπεσις βηλᾷ, ὡς ὑποσπάζων γέλω-
τα παρέρχομαι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πε-
ρίσσει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
ταῦτα ἐπαῖφος, καὶ ἑμπλεις, καὶ συνδιάκτο-
ρος 2) ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίης,
ἐκεῖ-

ni: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne
me cessantem vestrae, ditionis esse totum sinat
traditum in tenebras; aut, quod Vulcano nu-
per time fecit, me quoque proiciat pede cor-
reptum de sacro coeli limine, ut subclaudogres-
su risum et ipse praebeam vinum ministrans.
CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
oberrantis in terra, idque quum sodalis sim, te-
cumque simul nauigem et umbras transueham.
Atqui non indecorum erat, Maiae fili, eo-
rum

N 4

2. Συνδιάκτορος] Mercurium Homerus; He-
siodusque διάκτορον Ἀργεῖφόντην vocarunt:
ratio nominis vtriusque inter Grammaticos,
ut solet, non explorata constat, aliis aliam
originem assignantibus. Duplex sententia
potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fon-
te, sed dispari ductu, vocem illam repe-
tens: prima, quam probandam existimo,
διάκτορον interpretatur nuncium mandata
perfe-

ἐκείνων γὰρ σε μεμνηῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε
ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπόν εἶναι· ἀλλὰ
σύ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασφρώματος ἐπταδείς,
ὡμὰς ἄτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἴ τινα ἄλλον πρὸν
εὗρεις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλὴν διαλέ-
γη· ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔα
κων,

rum quidem vt meminisses, quod nunquam te
anciliam ducere iussi, nec remis admoueri: quin
stertis in transtris porrectus tu, qui humeros
habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
vmbra inuenieris, quacum per totum cursum
confabuleris: ego interea vetulus binos remos
agens

perfectentem ἀπὸ τῷ διάγειν τὰς ἀγγελίας.
Altera transuectorem animarum, propterea
quod Mercurius ψυχοπομπὸς vmbas de-
ducens Acherontis etiam traiectum procu-
ret. Διάγειν vero, quod est traicere, trans-
uehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran.
v. 140. et commodē Schol. Aeschyl. ad E.
ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον θεωρίδα; quo-
modo cymbulam inferni peritioris Tragi-
cus appellauerat, exponit τὴν διαγασσαν
τὰς νεκράς. Hanc postremam interpreta-
tionem secutus est, pro tempore saltem,
Lucianus, vt Mercurium iure Charon non
tantum ξύμπλυν, sed etiam συνδιακτορον
nuncuparet, quia secum operam in tradu-
cendis mortuorum vmbis communem ex-
ercebat. Hemst.

κων, ἐρέτω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρί, ὃ
 Φίλτατον, Ἐρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιή-
 γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπαυέλθοιμι· ὡς ἦν με σὺ ἀφῆς, εἶδεν τῶν
 θυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλο-
 νται διαλατθανόντες ἐν τῷ σκότῳ, εἶτω δὴ
 καὶ γὼ σοι πάλιν 3) ἀμβλυώπτῳ πρὸς τὸ Φῶς.
 ἀλλὰ ὅς, ὦ Κυλλήνιέ, μοι θαυρεῖς μεμνησομένῳ
 τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τὰτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κα-
 παρήσεται μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς

“

περιή-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
 suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo
 age per partes, in hominum vita quae sint,
 omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex
 ea contemplatione referam, Quod si tu me de-
 serueris, nihil inter me et coecos intererit:
 quemadmodum enim, hi vacillant frustratis per
 lubrica vestigiis in caligine, similiter sane et
 ego tibi iamdudum acie sum ad lucem hebetata.
 Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
 futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine
 plagis abibit: iamque video mercedem praestiti

N 5

officii

3. Πάλιν] Scribendum est πάλας, quod in
 versione secutus sum: nam illud πάλιν
 quomodo sententiae congruat, nemo faci-
 le dixerit. Hemst.

περιηγῆσεως ἐκ ἀκόνδυλον παντάπασι ἡμῖν ἐστ-
 μενον· ὑπεργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ, ἂν καὶ πύ-
 θη τις, ὅποτε φίλος τις ὦν βιάζοιτο; πάντα
 μὲν ἂν σε ἰδεῖν καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμύχανόν
 εἴναι, ὡ πορφμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ δια-
 τριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεή-
 σαι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ
 καὶ αὐτὸν κωλύει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα,
 καὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν (ζημιᾶν 4), μὴ νεκρα-
 γωγῆντα

officii praesentibus pugnis omnino persolutum
 iri: neque tamen eo minus operæ tibi dauda
 est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi
 cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim
 et accurate, nulla arte fieri potest; multorum
 enim haec annorum foret mora. Tum me qui-
 dem oportuerit praeconio citari, tanquam fu-
 gitivum, a Ioue: se sane ipsum idem impe-
 dierit, ne administres mortuale tuum munus;
 Plutonis imperio certe dampnum adtuleris, si
 nullos

4. Τὴν Πλ. α. ζημιᾶν] Reticere aliquando in
 vno orationis membro verbum, quod in al-
 tero vel aperte vel impeditius sit expres-
 sum; non infrequens est: hoc ergo, quod
 ad implendam sententiam ex proximo ar-
 cessi debet, si potestatis fuerit eiusdem,
 vix ullam habet difficultatem: sin requira-
 tur diuersae, vel etiam contrariae, longe
 maiorem. Hic in prima parte positum κω-
 λῦσαι

γαγῶντα παλᾶ τῷ χρόνῳ· καὶ ὁ τελώνης Αἰα-
κὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν συμπαλῶν. ὡς δὲ
τὰ κεφάλαια τῶν γεγονένων ἰδοῖς, τῷτ' ἤδη
σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτός, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινοεῖ τὸ
βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
νος ὢν. ΕΡΜ. Τὸ μέγ ὅλον, ὦ Χάρων, ἡψή-
λῃ τινος ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκείνῃ πάντ'
ἴδῃς· σὺ δὲ 5), εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανὸν ἀναλθεῖν
δυνα-

nullos mortuos deducas longo temporis interval-
lo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obo-
lum quidem lucrificiens. Vt vero summa rerum,
quae geruntur, capita spectes, id iam nunc di-
spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
hostes. MERC. Vt paucis dicam, Charon, emi-
nente quodam nobis opus erat loco, ut inde
cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
dendi

λύσει repeti non potest in sequenti; sed
ex eo formandum est aliud illius membri
sententiae conueniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium.
Eum in modum huic loco recte suppetias
tulit Tb. Wopken. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. 'H.
5. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec
placeant nescio: mihi certe medica manu
indigere videntur. Lego itaque σοὶ δέ, vel
θυμῶτος ἦς. du Soul.

Σὺ δὲ] Nominatiuum tueri licet, si statuas
abso-

δυνατὸν ἦν, ἐκ αὐτοῦ ἑκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ
 αὐτὸν ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ἔθε-
 ρις εἰδῶταί τις αἰεὶ ξυνόστα ἐκτεταταῖσι τῶν βα-
 σιλείων τῷ Διός, ὥρῃ ἡμῖν ὑψηλὸν τε ὄρος πε-
 ρισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶπα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, εἰσεῖδέν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ
 τὸ πνεῦμα καταγίγσχῃ πλαγίᾳ, τῇ ὁδῶνι ἐμπα-
 ρῇ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν
 ὑπὸ ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν ἑλθεῖν, ἢ ἐνδὲ-

να

dendi iust tibi foret, non laborarem : ex hac enim
 specula exacte cuncta despiceres : nunc, quoniam
 fas non est te, qui cum umbris semper versaris pe-
 dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum no-
 bis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae soleam
 dicere vobis, quando nauigamus? quum enim
 ventus turbine impulsus in obliquum velum in-
 cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae inperitia iubetis velum contrahere, aut
 laxa-

absolutum : de te vultis, vel, ad te quod adti-
 net, si potestas tibi foret in coelum adscenden-
 di. Usitata Graecis structurae forma, quam
 nec Attici refugiant. Neque tamen diffi-
 teor, arridere mihi σοὶ δέ. Est autem πε-
 ριωπή quoduis cacumen et editior locus,
 etiam montium, unde longe lateque pro-
 spici possit. Hamst.

καὶ δαίγον τῇ ποδὸς 6), ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγειν παρακε-
 λεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω.
 κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ,
 ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδέσμαι,
 πάντα περὶδόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἰσομαι τί ποιητέον,
 καὶ θεωρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' ἔν' ὁ Καύκα-
 σος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Περικασσὸς ὑψηλότερος, ἢ
 ἑμφοῖν' ὁ Ὀλυμπος ἐκκινεσί; καίτοι καὶ Φαῦλόν
 τί ἀνεμνήσθην εἰς τὸν Ὀλυμπόν ἀπιδὼν· συγ-
 καμεῖν

laxare paululum pedem, aut obsecundare ven-
 to rapiēti: ego vero vos, ut quietem agatis,
 admonēo; ~~me~~ enim ipsum optime scire, quid
 factū sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e re esse: ego, ut vectorum est officium,
 silentio sedebō, per omnia morem gerens im-
 peranti tibi. ΜΕΡC. Recte mones: nam ipse
 sciūero, quid fieri conueniat, et inuenero ido-
 neam speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-
 pus iste? Atenim non incitum aliquid mihi in
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum
 te

6. Τῇ ποδὸς] *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 ditur velum. *Brodaens.*

καμειν δέ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέ δεῖ. ΧΑΡ.
 Πρόσταττε· ὑπεργῆσαι γάρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ.
 Ὁμηρος ὁ ποιητής φησι τὰς Ἀλφειῶς υἱέας,
 δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἐτι παιδάσθαι ἐδελῆσαι
 ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας
 ἐπιθεῖν αὐτῇ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπὶ
 αὐτῇ, καὶ τὴν κλίμακα ἔξιν οἰομένους
 καὶ πρὸς βᾶσιν ἐπὶ τὸν ἄρανόν. ἐκείνῳ μὲν ἄν
 τῷ μερικῶ, ἀτασθαλῶ γὰρ ἦσιν, δίκας ἐτι-
 σάτην. νῦν δέ, (καὶ γὰρ ἐπὶ κακῶ τῶν θεῶν
 ταῦτα βελεύομεν) τί ἄχι οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπάλληλα τὰ
 ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρῃ ἀκριβεστέραν
 τὴν σκοπὴν;

ΧΑΡ.

te quoque operam mecum laboremque consocia-
 re oportet. CHAR. Impera modo: adiuuabo
 quod in me est. MERC. Homerus poeta Al-
 loei filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros
 voluisse aliquando Ossam ex fundamentis reuul-
 sam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, il-
 lamque se scalam idoneam habituros putasse, et
 adscensum in coelos: illi quidem utrique adole-
 scentuli, utpote perditissime improbi, poenas
 luerunt: nos autem, quibus in Deorum frau-
 dem haec consilia non capiuntur, cur non stru-
 cturam et ipsi similem adornamus conuolutis
 aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab
 altiore loco accuratiorem prospectum?

4. CHAR.

CONTEMPLANTES 207

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὺ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;
ΕΡΜ. Διὰ τί δ' ἐκ αὐτῶν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεωγεῖν εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεὰς ὑπάρχοντας; **ΧΑΡ.** Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχον. **ΕΡΜ.** Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἰ, ὦ Χάρων, καὶ ἤκιστα ποιητικός. εἰ δὲ γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυσὶν· σιχεῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποθέσει τὸν ἔρανόν, ἔτῳ ῥαδίως συντιθεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σὺ ταῦτα τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέ-
χων

4. **CHAR.** Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere leuantum Pelium aut Ossam? **MERC.** Quidni, Charon? an nos statuis ignauiores esse puerulis istis? idque, vbi Diis factus. **CHAR.** Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediendi magnitudinem. **MERC.** Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum vnus fert, sustinens nos simul omnes.

χων ἡμᾶς ἀπαρτας. ἀνέεις δὲ ἴσως καὶ τῷ φίλῳ
 ἀδελφῷ περὶ, τῷ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό
 ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύ-
 σεις πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθεις, ὑποθῆς ἑαυτὸν
 τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀνέω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ
 ἀληθῆ ἐσι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ οἰκοινητῶν εἰ-
 δῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἡ τί-
 νος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥς
 ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ
 ἡμῶν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
 Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰροσίφυλ-
 λον· ὅρῃς, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
 ἐξεργασάμεθα; Φέρε ἂν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ
 ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐπὶ οἰκοδομεῖν ἔτι δεήσει.

Παπαί,

omnes. Etiam inaudiueris forte de fratre meo
 Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem
 illius Atlantis, eumque recrearit interquiescen-
 tem tantisper, dum ipse subditis humeris omnis
 coeli gestaret. CHAR. Audiui et ista: sunt ne ve-
 ra, tu, Mercuri, poëtaeque sciueritis. MERC.
 Verissima, Charon: nam quam ob rem sapien-
 tes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Os-
 sam primum, uti nobis praemonstrat carmen,
 et architectus Homerus; dein super Ossam tre-
 mulum arboribus Pelion. Viden, quam facile
 simul et poëtica rem perfecimus? Age igi-
 tur adscendam videamque, istane sint satis ido-
 nea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Pa-

Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώρει τῇ
 ἑρανῶ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐνίων μόγις Ἰωνίᾳ, καὶ
 Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας ἔπλουν
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκιῶν,
 τὰ ἐπὶ τάδε τῇ Ἰσρᾷ μόνα· καί κειθεν, ἡ Κρή-
 τη ἔπλυν σαφῶς· μετακινήσει ἡμῖν, ὡ πορθη-
 μεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς
 ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μάνον,
 μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομη-
 κύνοντες πέρα τῇ πιθανῶ· εἶτα συγκαταρρίφ-
 θέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς
 πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
 Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατί-
 θεα

5. Papae! infra sumus adhuc in radicibus
 Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia
 et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
 quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
 ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
 parte Creta non admodum dilucide. Sedibus
 suis emonenda nobis, portitor, etiam Oeta,
 sicuti videtur; tum Parnassus super omnes
 imponendus. C H A R. Ita faciamus: vide
 modo, ne subtilius elaboremus opus produ-
 cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
 cum ipsa mole deuoluti amaram nobis Ho-
 meri architecturam experiamur, contritis cra-
 niis. M E R C. Bono sis animo: periculo
 nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oe-
 tam:

Θει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός· ἰδὲ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνέβαινε ἤδη καὶ σύ. Χ Α Ρ. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. εἰ γὰρ ἐπὶ μικρὰν μετὰ τὴν τὴν μηχανὴν ἀναβιβάσεις. Ε Ρ Μ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν 7) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔστι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχω με τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδε μὴ κατὰ τῷ ὀλισθηρῷ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθε-

ζώμε-

tam: subuoluatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi. C H A R. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam eleuas. M E R C. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet virumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc euasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum vterque verticem occupauerimus,

7. Εἴγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius enim in modum poni solita, vt intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* Hemst.

ζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων
ἐπισκόπει ἅπαντα.

XAR. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιέρρέεσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τῷ
Κωκυτῷ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζοντας· καὶ
ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐ-
τῶν. EPM. Πόλεις ἐκεῖνά· εἰσιν, ὧς Φωλεὰς
εἶναι νόμιζεις. XAR. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς
οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρ-
νασσὸν αὐτῇ Κεφαλίᾳ, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
ἄλλα ὄρη μετέκινήσαμεν. EPM. Ὅτι τί; XAR.
Οὐδὲν ἀκριβὲς ἐγώ γε ἀπὸ τῶ ὑψηλῷ ὁρῶ· ἐβρα-
λόμην δὲ ἐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόρον, ὥσπερ
ἐν

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in or-
bem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque
lactum quendam magnum circumfluentem; tum
montes, et fluuios Cocyto ac Pyriphlegethoni-
te maiores: deinde homines valde paruos, eo-
rumque quasi lustra quaedam. MERC. Sunt
illae vrbes, quas tu lustra puras. CHAR. Scin-
tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin fru-
stra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oe-
tam, et alios montes loco emouimus. MERC.
Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate di-
stinctum ex alto video: volebam enim uero non
vrbes, nec montes solos tantum, velut in pi-
cturis,

ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς
καὶ ἃ πράττεισι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρα
με, ὅ, τι γελῶν· ἀκῆσας γὰρ τινος ἥσθη ἐς
ὑπερβολήν. E P M. Τί δὲ τῶτ' ἦν; ΧΑΡ.
Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Φί-
λων ἐς τὴν ὑσεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆ τέγης κεραμὶς ἐπι-
πεσῶσα, ἔκ οἷο' ὅτε κινήσαντος, ἀπέκτεινεν
αὐτόν. ἐγέλασα ἔν, ἔκ ἐπιτελέσαντος τὴν
ὑπόσχασιν. ὅμοια δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι,
ὥς μᾶλλον βλέποισι, καὶ ἀκῶισι·

E P M. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῶτο γὰρ ἐγὼ ἰά-
σσομαι σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεὶ ἀπο-
φανῶ,

sturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et qualia loquantur: uti. quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; quaerebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. MERC.
Quid autem illud erat? CHAR. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
tecto in caput regula delapsa, nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. MERC. Ne tu moueas: equidem et huic
maio remedium tibi adferam, teque visu acutissi-
mum

Φανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τῷτο ἔπω-
δὴν λαβὼν· καὶ παιδὰν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο
μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.
ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ
πρὶν ἔπῃεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
ΧΑΡ. Τί ἐσιν; ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾶς; ΧΑΡ.
Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκείνος, ὡς
πρὸς ἐμέ· ὥς σὺ τὸ ἐπὶ τῷτω προδιδασκέ με,
καὶ ἀποκρίνα ἑρωτῶντι. ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν
Ὅμηρον καὶ γὰρ ἑρωμαί σε, ὡς μάθῃς ἔδ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ
πόθεν

mum breui reddam ab Homero quadam ad hunc
usum incarnatione sumpta: tu vero, simul ac
pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem. CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ita-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus me quoque non
esse non versatum? MERC. Vnde vero
tibi

πότεν σὺ ἔχεις τί τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναυτῆς
 αἰεὶ καὶ πρόσκιπος ὢν; ΧΑΡ. Οὐαὶ, οὐκ εἰδι-
 σίκαρ τῷτο ἔς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε δια-
 πόρθμευον αὐτὸν ἀποθνήσκοντα, παλὰ ξαψω-
 θῆντος ἀνέσας, ἐνίῳν ἐτι μέμνημαι, καίτοι
 χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρός τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἔπᾶνυ αἰσίῳν τινα ὠδὴν τοῖς
 πλέεσιν, ὥς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃν
 τινὰ ἐμβελῶν τὴν τρεῖαιναν, καὶ πάσας τὰς
 θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κύκλῳ τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφρω καὶ
 γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγα δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν
 ναῦν.

tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
 semper remoque adfixus fueris? C. M. A. R.
 Ecce autem, quam hoc probrosc dicitur in ar-
 tem: neque tamen eo minus, quando illum tra-
 jiciebam fato functum, quum multa canentem
 audierim, quorundam adhuc memini. Et tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim occcepit cantando reci-
 tare nescio quam non valde nauigantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum condaxis-
 se hubes, turbasse pontum, velat rudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse; atque alia multa, dum mare miscet ver-
 sibús; tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abesset, quin navim nobis euerteret.

Tum

ναὺν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπῆμεσε
τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. EPM. Οὐ χαλεπὸν
ἂν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτερονλίγα γὰρ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὁδ' ἐςὶ πᾶχιςος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;
EPM. Μίλων ἔτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς.
ἐπικροτῶσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦ-
ρον ἀξάμενος φέρει διὰ τῆς σαρδίας μέσση. ΧΑΡ.
Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον
ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν
ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀντα-
γωνι-

Tum ille nausea correptus euomuit rhapsodia-
rum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conseruare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hūce
crassissimus est vir, fortis magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta:
plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi
Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbalam, quum veniet ad nos a Mor-
te

γωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τῷ θανάτῳ, μὴδὲ
 ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ τα οἰμώ-
 ξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν σεφάνων
 τέτων, καὶ τοῦ κρέτου· νῦν δὲ μέγα Φρονεῖ,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ Φορᾷ. τί ἔν;
 οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι
 ποτε; E P M. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτῳ νῦν μνη-
 μονεύσεις ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; X A P. Ἐα
 τῷτον ἐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα,
 ὁπότ' ἂν πλὴν· μὴδὲ ἐμπίδα, ἔχ' ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρυσθαι δυνάμενος.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γέν
 τῆς

adversariorum inuictissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datos coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnam spirat, dum omnes eum admirantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque moriturum
 esse? M E R C. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? C H A R.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo vectabitur,
 quum ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius fit vene-
 rabili forma vir praestans? non Graecus, ut vide-
 tur,

τῆς σολῆς. ΕΡΜ. Κύρος, ὃ Χάρων, ὁ Καμ-
βύση, δε; τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων,
νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων
ἐναγχοῦς ἔτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεξή-
πατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν εἶκειν, ὡς
καθελὼν τὸν Κροῖσον ἀρχοῖ ἀπάντων. ΧΑΡ.
Ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ ποτὲ καλῶνός ἐστιν; ΕΡΜ.
Ἐκείσε ἀπέβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
τὴν τὸ τριπλὲν τεῖχος· Σάρδεις ἐρεῖναι, καὶ
τὸν Κροῖσον· αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυ-
σῆς καθημένον; Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
μενον; βέλτε ἀπέσωμεν αὐτῶν, ὃ, τι καὶ λέγε-
σι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔνι.

ΚΡΟΙ.

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
Cyrus, Charon, Cambysae filius, qui imper-
rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper
deuicit, suamque in potestatem Babylonem red-
egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
ditionem eum meditari in Lydian, ut, Croe-
so subactō, possiatur omnium. C H A R. Croe-
sus autem ubi tandem et ille est? M E R C.
Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
cumque Solone Atheniensi confabulantem: vi-
auscultemus, quidnam dicant? C H A R. Lu-
bentissime quidem.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένε, Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν
 πλάτον, καὶ τὰς θησαυράς, καὶ ὅσος ἄσπερος
 χρυσᾶς ἐστὶν ἡμῖν καὶ τὴν ἄλλην παλυτάλειαν,
 εἰπέ μοι, τίνα ἤγῃ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα τὸ Σόλων
 εἶρε; ΕΡΜ. Θάρρει· ἔδὲν ἀγωνίᾳ, ὦ Χάριον.
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖτε, πολλοὶ μὲν οἱ εὐδαίμονες·
 ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλεόβιν καὶ Βίτιονα ἡγᾶμαι
 εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς πηστιαρείας παῖ-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἔπος, τὰς
 ἅμα πρῶτον ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπο-
 δύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ὤπης ἀχρεὶ πρὸς τὸ
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐσὼ· ἐκέτωσαν τὰ πρῶτα
 οἱ

ἐκεῖνοι

IO. CROES. Hospes Atheniensis (nam vi-
 disti diuitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi, quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHA R.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnum dedecet. SOL. Croese, pau-
 ci felices: eorum autem, quos ego noui,
 Cleobin et Bitonem statuo felicissimos extitisse,
 illos inquam sacerdotis filios. CHA R.
 Argiuae nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum fuit mortui, postquam matrem iu-
 go succedentes traxissent in carpento vsque
 ad templum. CROES. Sit ita: primas
 illi

ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, καθάρμα, ἔσσι· δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῷ βίῃ· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἐκσυχρὸς τῶν τοιαύτων, καὶ τὸ ὅχι πρὸς τὸ τέλει εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλυψα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλήθησαι, ἀλλὰ τὸ προδικάζειν αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιαύτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐμπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθας τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν,

illi serant felicitatis: at secundas quis obtineat? ΣΟΛ. Tellus Athenientis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, putgamentum hominis, non tibi videor esse felix? ΣΟΛ. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem peruenieris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad metam vsque feliciter peractae. CHAR. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem

χρησµῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕψερων
 Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκείνο
 γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, δ' ἀποσίλβει;
 τὸ ὑπωχρὸν 8) μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶ-
 τον εἶδον, ἀκάνων αἰεὶ. ΕΡΜ. Ἐκείνο, ὃ Χάρ-
 ρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἔχ' ὄψω, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 πρόσσεσιν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα,
 ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτο, καὶ ἐπιβάλαί, καὶ λη-
 σήρια,

dem oraculorum, per quae etiam pessumbit
 breui post tempore: est autem vatibus vir de-
 ditus supra modum. CHAR. Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod refulget subpalli-
 dum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari. MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentionibus expetitur.
 CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant,
 eo grauentur. MERC. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

8) Ὑπωχρὸν] Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ
 κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus et flavescentis intel-
 ligi debet, auro Graeci tribuunt. Eundem
 habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὠχρὸς saepe
 minimum discrepet. Hemst.

ἐξήρεια, καὶ ἐπιτορκία, καὶ φόνοι, καὶ δεσμά,
καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δελσία;
ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ
χαλκῆ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ἰβο-
λὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκά-
στῃ ἐκλέγων 9). ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
μὲν πολὺς· ὥς ἐκ παντὶ σπευδάζεται ὑπ' αὐτῶν·
τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῆ τῆ βλάβης οἱ μεταλ-
λεύοντες ἀνορύττεσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μέλιβδος, καὶ τὰλλα.
ΧΑΡ.

nia, periuria, caedes, vincula, nauigatio lon-
ginqa, mercaturae, seruitutes denique. CHAR.
Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere
differt? aes enim noui, vt qui obolum, vt scis,
a vectorum vnoquoque exigam. MERC. Sane:
sed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
de magno studio expetitur ab ipsis: verum illud
aurum ex profundis terrae visceribus metalli suf-
fores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra
oritur itidem, vt plumbum ceteraque metalla.
CHAR.

9. Ἐκλέγων] Vfus est verbo proprio in co-
gendis colligendisque vectigalibus et pen-
sionibus: quare de publicanis est frequens
ἐκλέγειν φόρος vel τέλος. Hinc ἐκλογεῖς
non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες
καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δη-
μοσίῳ. Hentst.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσῶτον ἔρωτα ἐρώσιν ὥχρ' καὶ βάρεως κτήματος. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρῶν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ἐρῶς· καταγελᾷ γάρ τ' Ἄ Κροῖσε, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τ' βαρβαρέ· καί, μοι δοκεῖ, ἔρυσθαι τι βέλεται αὐτόν· ἐπακῶσωμεν ἔν.

ΣΟΛ. Εἰς μοι, ὦ Κροῖσε, οἶε γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νῆ Δί'· ἔ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδ' ἐν τοῖσιν. ΣΟΛ. Οὐκ ἔν μακρὸν οἶε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ; ΣΟΛ.

CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae. MERC. At, Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et iactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Croese, humanam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λήγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν
 ἐν τῷ ἔρανῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ
 χρυσίον δεήσει αὐτὰς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ.
 Πᾶ γὰρ τοσῷτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ'
 ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν
 Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῷ βελ-
 τίονος ἄρα ἐνδεεὶς ἔσε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων
 ὁ σίδηρος χρυσίε; ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν
 ἀγανακτῶν, μάθοις ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ
 Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνως οἱ σώζοντες
 τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ
 σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἄρ' ἔν, ἣν Κῦρος,
 ὡς λογοποιῶσιν τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας

Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in
 coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum
 ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES.
 Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?
 SOL. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in
 Lydia? CROES. Non sane multum. SOL.
 Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At
 quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si re-
 spondeas nihil indignatus, discere licebit.
 CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum,
 qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis
 servantur? CROES. Qui servant videlicet.
 SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumo-
 res nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos
 enses

χαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκᾶς
 καὶ οὗτος; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ.
 Καὶ εἶγε μὴ τῷτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἄν
 σοι ὁ χρυσὸς εἰς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ.
 Εὐφήμει 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοι-
 το μὲν ἔν τῳ ταῦτα· φαίνῃ δ' ἔν ἀμείνω τὸν
 σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ
 κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀνατιθέναι με, τὸν
 δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐ-
 δὲ σιδηρὰ ἐκείνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλ-
 κόν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε
 κτῆμα,

enles tu confici curabis exercitui, an ferrum
 tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum
 utique. SO L. Hoc sane metallum nisi compara-
 ris, abeat tibi aurum in Perfidem captivum.
 CROES. Di meliora, mi homo. SO L. Absit,
 haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro
 melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num
 igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedica-
 re, aurum vero rursus repetere? SO L. Is ne
 ferro quidem opus habebit; ac tu siue aes, siue
 aurum consecres, aliis quod in possessionem ali-
 quando,

10. Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis,
 quum aliquid infauste dictum vel factum
 abominantur, et procul a se facessere iu-
 bent; in qua ne ipsum quidem illud ἄν-
 θρωπε incassum ponitur. Hemst.

κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦ-
σιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
νῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν 11). ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ με τῷ πλά-
τῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ Φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν
παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
λα

quando, ac praedam facilem cedat dedicaueris,
Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Del-
phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
certe parum curat tuos aurifices. CROES. Sem-
per tu meis diuitiis bellum indicis, et inuides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon,
loquendi istam libertatem, verosque sermones:
quin

11. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seriore χρυ-
σοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητική, siue
χρυσοποιία, compertum habeo: verum ut
Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos
vsurpasse χρυσοποιᾶς, mihi nondum li-
quet: certe *aurifex* in optimis Glossis red-
ditur χρυσοχόος, non, quod propius ad
Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
ποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non
alia, quam vnus Luciani, auctoritate id
verbi nūnare potuit. Idcirco animus in-
clinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσο-
χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
admodum est familiare. Inde aurificum
officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scri-
buntur, χρυσοχόια. Henst.

λὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώ-
 πος ἔχ' ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριζάμενον 12)
 ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ἂν μικρὸν ὕσε-
 ρον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δεῖ αἰλόντα ἐπὶ
 τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἦκεσσι γὰρ
 τῆς Κλωθῆς πρώην ἀναγινωσκέσης τὰ ἐκάστω
 ἐπιτεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράπτα,
 Κροῖσον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐτὸν
 ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς
 τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξε-
 λαύοντα

quin res ipsi videntur plane inusitata pauper homo,
 qui nullo metu se submittat, animique cogitata li-
 bere proferat. Verum in memoriam non diu post
 redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus
 in rogum Cyri iussu imponatur. Etenim audiui
 ex Clothone nuper praelegente, quae cuique
 forent fato decreta: in quibus et haec erant con-
 signata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum au-
 tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse:
 viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo
 inue-

12. Τὰ παριζάμενον] Saepe quae ex prae-
 senti rerum statu cogitationes nobis oriun-
 tur, παρίζασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter
 παρίζασθαι, obuersari animo, menti esse
 praesto, dici solent. Hinc τὸ παρασάν et
 τὸ παριζάμενον, quod subito menti occurrit,
 e re nata cogitatio. Hemst.

λαύνεσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρις
 ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμῶσα τῷ
 Κύρι αὐτῇ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
 ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν. ΧΑΡ. ὦ πολλῶ γέ-
 λωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψειεν
 ἔτως ὑπερφρονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 σεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν αἰχμάλωτος
 ἔσαι, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκή αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὧ Ἑρμῇ, ὁ τὴν προ-
 φητὴν ἐφεξρίδα ἐμπεπεσχημένος, ὁ τὸ διάδη-
 μα,

inuestam. CHA R. Ita sane. MERC. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in
 utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam
 filium Cyri iuuenem? iste Cambyfes est, re-
 gnabitque post patrem: is rebus vndiquaque
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, postquam occiderit Apin.
 CHA R. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post hunc
 fore captiuum, illum caput habiturum in vtre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit; cha-
 p 2 dema-

μα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ· βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι; E P M. Εὐγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρεστῶτος οἰκίτῃ Μαιανδρεῖς προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ πατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκμῇ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. X A P. Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτὲς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσέτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγενοτέρῳ καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε

γνωρί

demate reuinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumstua? regem plane videtur prae se ferre. M E R C. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi. C H A R. Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ride-

bo sin-

γνωρίσας αὐτῶν ἕκασον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ,
μήτε παρφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυ-
σὴν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ
πληθύν, ὧ Χάρων, ὀρεῖς, τὰς πλείοντας αὐ-
τῶν, τὰς πολεμῆντας, τὰς δικαζομένους, τὰς
γεωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσαιτῶν-
τας; ΧΑΡ. Ὅρῳ πεικίλῃν τίνα τύρβην, καὶ
μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν
ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι
κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι
δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγχι, καὶ φέρονσι
τὸν ὑποδεδέσμερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ
τ' ἀφα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec
purpuream vestem, neque tiaram, nec orna-
tum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi,
talis erit fors: multitudinem autem, Charon,
istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis
versantes, agros colentes, foenus exercentes,
stipem petentes. CHAR. Equidem video va-
riam quandam turbam, plenamque trepidi tu-
multus vitam; quin et vrbes eorum persimiles
aluearibus, in quibus vnusquisque proprium
quemdam aculeum habet, proximumque pun-
git; at pauci nonnulli, tanquam vespaе, agunt
feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

τ' ἀφανῆς ἔτος ὄχλος τίνες εἰσίν; EPM. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναυαμέμικται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεταί γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ Φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτῆσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρῶμεναι, ὅπότ' ἂν μάλισα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονταί, κεχρηότας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πᾶσχοντα ὄρῳς ὑπὸ τῷ ὕδατος.

Ἦν

volat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? MERC. Spes, Charon, et metus, et amentiae, voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem, infra ipsis adest inmixta, in eademque velut ciuitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia, perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et pauentem contrahere se facit; hae vero capitibus inminentes, vbi maxime quis putat se prehensurum eas, auolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum et Tantalō vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπι-
 κλωθέσας ἐκάσῃ τὸν ἀτρακτον, ἀφ' ἧς ἡρτῇ-
 σθαι συμβέβηκεν ἅπαντας ἐν λεπτῶν νημάτων.
 ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ'
 ἑκάσῃ ἀπὸ τῶν ἀτρακτῶν; ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ
 λεπτὸν ἐκάσῃ νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολ-
 λὰ, τῷτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ.
 Εἰκότως, ὦ πορθημῦ· εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν,
 ὑπὸ τέττε Φορευθῆναι· τέττω δὲ, ὑπ' ἄλλου·
 καὶ κληρονομήσά γε τῷτον μὲν ἐκείνῳ, ὅτε ἂν
 ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τέττε·
 τοιόνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλαῖ. ὁρᾷς δ' ἔν
 ἀπὸ λεπτῶν κρεμαμέναις ἅπαντας; καὶ ἕτας μὲν
 ἀνασπασθεῖς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μι-
 κρόν

16. Quod si aciem intenderis, conspicias et-
 iam Parcas stamina singulis versato deducentes
 fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex
 tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila
 quaedam in singulos a fuis demissa? CHAR.
 Cerno tenuissimum unicuique licium additum
 inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
 MERC. Et iure quidem, portitor: nam illi fata-
 le est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
 vero, ut haereditatem adeat eius, cuius breuius
 sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quid-
 dam mutuus inplexus significat. Perspicias tamen
 a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
 adtractus sublimis apparet; at paulo post prae-
 cipita-

κρὸν καταπεσῶν, ἀποκράγνεντος τῆ λίνῃ, ἐπει-
δὲν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν
ψόφον ἐργάζεται. ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρέμενος, ἦν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται,
μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακροθέντος τῆ πτώ-
ματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἄν κατὰ τὴν
ἀξίαν, ὅπως ἐςὶ καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
μάλιστα αἱ ἄγαν σπεύδαι αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάξας γιγνομέ-
νης ὑπὸ τῆ βελτίστῃ θανάτῃ. ἄγγελοι δὲ αὐ-
τῆ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοί, ὡς ὄραῖς, ἡπία-
λοι, καὶ πυρετοί, καὶ Φθόαι, καὶ περιπνευμο-
νίαι, καὶ ξίφῃ, καὶ λησῆρεια καὶ κώνεια, καὶ
δικα-

cupitatus abrupto lino, quando non amplius one-
ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum :
hic autem paululum modo a terra leuatus et-
iam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
ut a vicinis vix casus eius exaudiatur. CHAR.
Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem con-
sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
excipienda, Charon : maxime si spectes eorum
contentissima studia, et quod inter medias spes
intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides,
frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum
adfectus, gladii, latrocinia, cicutaе poriones,
iudices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τῶν αὐτῶν ἄδεν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς ἃν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόαν, ὅτι θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῶτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἐνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέζον, καὶ ἦττον ἡνιωῖντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παρῆσιν, ἀπειδὴν ἐπισὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόγῃ, ἀγκυρακτᾶσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν ἀπεδῇ

iudices, tyranni: horum ipsi nihil in mentem plane subit, dum felices agunt; simulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo quum se sperent vfuros esse rebus praesentibus, vbi praesto fuerit minister, citaueritque et duxerit vinculis inpeditos febris tabisue, indignantur se abduci, vt qui nondum expectauerant fore, vt inde auellerentur. Quid enimvero non faciat iste,

P 5

qui

σπερδῇ οἰκοδομήμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπι-
 σπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐ-
 τῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι,
 τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἀθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐ-
 τῷ ἡ γυνή, καὶ Φίλῃς διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τῆ-
 νομα τῆ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίσατο, ὡς
 ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκειται, ἄρα ἂν
 σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ
 αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῶντα ἐπὶ τῷ παιδί
 ἐκεῖνον ὄρῳ, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα τῆ Ὀλύμ-
 πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
 ζοντα τὸ παιδίον, ἔχ ὄρῳ, ἔδδ οἶδεν ἀφ' οἷας
 αὐτῷ

qui domum gnauiter aedificat, operariosque
 vrget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finien-
 dam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum,
 haeredique relicturum, vt ea domo fruatur, in
 qua ne semel quidem ipse miser coenauerit.
 Ille porro, qui gaudet, quod masculum in-
 fantem vxor sibi pepererit, ideoque amicos
 prolixè accipit nominalia celebrans, si sciret
 septennem puerum esse obiturum, num tibi
 videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum
 in causa est, quod illum felicem filii sorte con-
 templetur, athletae patrem Olympico certami-
 ne victoris; sed vicinum, qui exequias it infan-
 ti, non cernit, neque nouit, a quo stamine
 pepen-

αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν
ὄρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶπα, πρὶν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν καλεσμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόν-
των ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυ-
τὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον,
ἢ τί ἐκείνῳ ἔστιν, ὃ σεβόμενοι ἀγανακτῶσιν. ΕΡΜ.
Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἰδὼν τις αὐτῶν, οἵπερ εὐ-
δαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῶ ἀβεβαίου,
καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πλείω τῶν
ἡδέων τὰ ἀνιάρᾳ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς Φό-
βος, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς,
καὶ ὀργὰς, καὶ κλακείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες
ξύνει-

pependerit. Iam de finibus litigantium vides
quantus sit numerus; item eorum, qui coacer-
vant pecunias, tum, antequam frui liceat, ci-
tantur ab iis, quos modo dixi imminentibus
nunciis et ministris.

18. CHAR. Haec omnia video, et apud
animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in
cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indi-
gnantur. MERC. Porro si quis reges eorum
intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter
instabilem eorum atque ancipitem fortunam,
multo plura iucundis ingrata inueniet ipsis ad-
esse, timores, perturbationes, odia, insidias,
iras, adulationes: in his enim malis omnes
versan-

ξύνεισιν. ἢ ὧ πένθη, καὶ νόσας, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπερ δὲ τὰ τέτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὃ τινι εἰκέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας 13) ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶ τινι καταρράττοντι ἀνισαμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν
 ξυναγεί-

versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quae scilicet in eos aequali iure atque in alios quosuis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque aerumposa, exputare commodum, qualis priuatorum sit hominum.

19. CHA R. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque vniuersa vita. Tu sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas,

13. Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I. c. I. annum agens octogesimum. Πομφόλυξ autem ἢ ἐπιπλεόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάσκεις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeter ea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς Φυσισμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. . Hemst.

ζυνχεΐρεται ὁ ἄφρος· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέντι-
 νες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβη-
 σαν 14)· αἰδ' ἐπὶ πλεόν διαρκῶσι· καὶ προσ-
 χωρσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώ-
 μεναι ἐς μέγιστον ἔγγον αἴρονται· εἴτα μέντοι
 κακκῖναι πάντως ἐξεῤῥάγησάν ποτε· ἔ γάρ οἶον
 τε ἄλλως γενέσθαι. τὐτό ἐσιν ὁ ἀνθρώπων
 βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι,
 οἱ μὲν μείζες, οἱδ' ἐλάττες· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
 χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ
 δὲ ἅμα τῷ ζυσηναὶ ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
 ἀποῤῥάγηναί ἀναγκαῖον. EPM. Οὐδὲν χεῖρον
 σὺ

flatas, vnde cogitur spuma: earum quaedam
 parvae, quae statim dirupae solent extinguī;
 aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
 mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
 scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
 labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
 est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intum-
 uerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
 quidem brevissimi temporis habent et cito pereun-
 tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
 ficiunt: veruntamen omnibus bullae modo ru-
 ptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem
 parte

14. Ἀπέσβησαν] Id est ἀποσβῆναι εἰσέθασαι
 Hemst.

σὺ τ᾽ Ὀμήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρων, ὃς Φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιαῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα
ποιᾷσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
τὰς δεήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ'
ἡμᾶς. βᾶλει ἔν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλᾷ ἐσμέν,
ἀναβοήσας παμμέγεδρες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ
τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
ὦ ματαίοι, τί ἐσπεδάκατε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθαι κάμνοντες· ἔ' γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· ἔ-
δὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐσιν, ἔδ' ἂν
ἀπά-

parte deteriorem; Charon, comparationem in-
stituiti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

20. CHA R. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
tentione inter se de magistratibus, honoribus et
possessionibus decertent; quibus tamen omnibus
relictis non effugient, quin haud plus vno obolo
habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
in alto sumus, quanta potero maxima voce ex-
clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
nis laboribus, eoque modo vivant, ut semper
mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
eos compellans: Inepti; quid studium istis in
rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, ἔκ ἂν οἶει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεζέμεν ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, ἔκ οἷσθα, ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσέτω κηρῷ ἐβυσσαν αὐτὰ, οἷόν περ' Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταίρους ἐδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἔν ἂν ἐκεῖνοι δυνήδειεν ἀκῆσαι, ἤν καὶ

in perpetuum viuetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus eosque multo fere prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, nescis quam ipso ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Ulysses fecit sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint,

ἦν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρῥαγῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῆτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὴν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷα ἐσιν. ΧΑΡ. Οὐκὲν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περίττον τῆτο λέγειν πρὸς αὐτὰς, ἃ ἴδασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπᾶσάντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδα! πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ.

fuit, etiam si tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad peruidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHA R. Quin illis igitur inciamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: viden ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant: imo verò non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias. C H A R. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri.

Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι· ἀλλὰ κατίω-
μεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πε-
ποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττεσι, θεάσασθαι 15). ΕΡΜ. Ἡρία,
ὦ Χάρων, καὶ τύμβες, καὶ τάφες καλεῖσι τὰ
τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χώμα-

ri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus
numeris res mihi humanas demonstrandi bene-
ficio abfolueris; scilicet conditoria cadauerum,
ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumen-
ta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante vrbes sunt,
agge-

15. Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θεν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττεσι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocalibus insigniantur, commemorat, id-
circo non noluit Mercurius varias tumulo-
rum apud Graecos appellationes obiter so-
dal^{is} optimum docere. Hemst.

χώματα ὀρεῶς, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν ἐκεῖνοι σεφάνῃσι τὰς
 λίθας, καὶ χρίσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νή-
 σαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ
 ὀρύξαντες, καίσι 16) τὰ ταῦτὶ τὰ πολυτε-
 λῇ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ με-
 λίκρατον, ὡς γὰρ εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ πορθημεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν
 ᾧδ'· πεπιτεύμασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπερ-
 πομέναις

aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, seruandisque cadaueribus. CHA R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et scrobe quadam effossa comburunt sum-
 tuosas istas coenas, atque in foveas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuergunt.
 MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καίσι.] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere viderur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas, quatenus
 liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περι-
 πτομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πί-
 σειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ.
 Ἐκεῖνός ἐτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
 ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦ-
 τα, ὅσημέραι κατὰγοντι αὐτὰς. οἷσθ' ἔν, εἰ
 δύναιντ' ἂν ἐτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθῆνιοι γε-
 νόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἑρμῇ,
 ἐπασχον, ἐν ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
 κατὰγειν μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν
 πικμένους. ὧ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ἐν εἰδότες
 ἡλίκος ὅροις διακένεῖται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
 ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐσι·
 καὶ ὅτι

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumuolitantes ni-
 dorem et fumum, atque haurire de scrobo mul-
 sum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantue,
 quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim-
 vero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
 eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
 re, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero
 mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
 su dignum accideret, si oporteret non deducere
 solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
 potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
 qui nescitis, quam longinquo finium interual-
 lo discreta sint mortuorum viventiumque nego-
 tia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec,

Κάτθαν' ἐμῶς ὁ, τ' αὐτὸς ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβου,

Ἐν δ' ἦν τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων
Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἡυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ἐμῶς νεκρῶν ἀμειννὰ κάρηνα,
Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ὅμηρον
ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὅρῳ τὸν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοι-
τείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξέν μοι,
ὡς κα-

mortuum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit sortitus; vno eodem-
que honoris esse gradu Irum, regemque Aga-
memnonem; Therstidae parem Thetidis filium
pulchra coma conspicuae: omnes namque perin-
de umbrarum sunt infirmæ caluariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax
in Rhoeteo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri,
monumenta. Nunc vrbes insignes monstra mihi,
quas

ας κάτω ἀνέομεν· τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπά-
 λη, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεω-
 νας, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
 μαί διαπορθευσάς ἐκεῖθεν, ὡς δέκα-ὄλων ἐτῶν
 μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι 17) τὸ σκα-
 Φίδιον. EPM. Ἡ Νῆος μὲν, ὣ πορθευῖ, ἀπό-
 λωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἰχθυος ἐτι λοιπὸν αὐτῆς·
 εἰ δ' ἂν εἴπης ὅπερ ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι
 ἐκείνη

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sar-
 danapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
 ipsamque Ilium: multos equidem inde memini
 me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec
 subducere, neque ventis exponere licuerit sca-
 pham. MERC. Ninus iam, Portitor, interfuit, ne-
 que ullum vestigium amplius est eius reliquum;
 sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi
 Q-3 Baby-

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et
 διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, au-
 rae, soli exponere: quae commaduerunt
 ad solares radios flatusque venti oppande-
 re. De nauibus, quae subductae ad aë-
 rem et ventum siccescunt, utrumque ver-
 bum aequè usurpari solet. Itaque Charon
 decem totis annis quum non potuisset νεωλ-
 κῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαΦίδιον, metus
 erat, ne cymbula curae necessariae ex-
 pers plane corrumpereetur. Hemst.

ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβο-
λον 18), εἴ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη,
ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνάς,
αἰσχύνομαι δειξά σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον.
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλ-
λὰ πάλας μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡ πορφυρεῖ
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρα-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν εἰς
τάφρος ἐν Ἀργεῖ ἐτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των,

Babylōnem turribus ornatam, quae magno moe-
nium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non
diu post quaereretur, haud secus ac Ninus. My-
cenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus ob magniloquentiam carminum: attamen
olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et vrbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alueus quidem Inachi
Argis amplius superest. C H A R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Ἐχῃσα sub-
audio. Brod.

των, Ἰλιον ἱερὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμε-
καὶ Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τῆνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐκεῖνοι; ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύου-
σιν; E P M. Ἀργεῖας ὄραῖς, ὦ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατη-
γὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τροπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; X A P, Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὦ Ἐρμῇ, ὁ πόλεμος; E P M. Ὑπὲρ τῆς
πεδῆς αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. X A P. ὦ τῆς
ἀνοίας, οἷγε ἔκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πε-
λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῇ Αἰαντῇ· τὸ
δὲ πε-

dor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo-
nae nitide conditae.

24. Sed, quod fine sermonis instituti fraude
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? MERC. Ar-
ginos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimum imperatorem Othryaden,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CHA R.
Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est or-
tum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CHA R. O insignem dementi-
tiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Pelo-
ponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

δὲ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσασσι, πολ-
 λάκις ἐκ βίθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες
 τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσαι.
 ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐ-
 θετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
 ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ περὶ-
 μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
 σολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
 εργέτης ἀεὶ ἀναγεγράφη. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ
 τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων
 ἀνθρώπων πρᾶγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυ-
 σαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, εἰδὲς
 λόγος.

campum autem illum alii atque alii vsque co-
 lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
 aratro. M E R C. Haec quidem ita fient: nos ve-
 ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
 dibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea
 peragenda, quorum gratia iter ingressus sum,
 tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
 aduentabo tibi mortuos deducens. C H A R. Be-
 ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
 non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te
 meas referam: haud enim mediocris per te fru-
 ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
 At qualia sunt hominum infaustorum negotia!
 reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
 Charontis vero nulla habetur ratio.

Περὶ Θυσιῶν.

Α μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράτ-
 τασι, καὶ ταῖς ἐσθλαῖς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν; καὶ ἃ αὐτοῖς, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ
 γινώσκουσιν περὶ αὐτῶν, ἔκ τῃς αἰτίας, εἴ τις ἔτι
 κατηφὴς ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἔτι γελάσσει
 τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων.
 καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τῶν γελοῶν πρὸς
 ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτὸς χρὴ
 καλεῖν, ἢ τὸναντίον θεοῖς ἐχθρὸς, καὶ κακο-
 δαίμωνας, οἷγε ἔτι ταπεινὸν, καὶ ἀγενεῖς τὸ
 θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥς εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεῆς,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμε-
 λόμενον.

De Sacrificiis.

I. In Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis-
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae fiunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et ob id ipsum infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo diuinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, negligi se indignetur.

λέμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς
τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τοσάτας
Φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψι-
μοιρήσεως, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν
ὑπὸ τῷ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθείως καθήκετο
αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ
δρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἔραυνῳ τότε μόνην, τῶν ἄλ-
λων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιῶ-
σαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφ-
θήσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-
σудаίμενας εἶποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύοι
τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή-
ρου

Etenim Aetplices illos casus, et calamitates Ca-
lydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri
tabem, vniversa haec opera aiunt esse Dianae,
aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
Tam profunde *in animum illius* descendit, quod
sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi il-
lam videre in coelo solam tunc *relictam*, reli-
quis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se,
et conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro si-
bi carendum fit.

2. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter
felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat
Iupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos prin-
cipio

ρε ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα
 ἔξης ἡμέρας ἐσιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμε-
 νον καὶ τὰς ἄλλας θεάς. ἔτως ἔδέν ὡς ὅποιεν
 ἀμισθὶ ποιεῖν, ὧν ποιεῖν. ἀλλὰ πωλᾷσι τοῖς
 ἀνθρώποις τὰ γαθαῖα, καὶ ἔνεσι πρίσθαι παρ'
 αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοῖδ'· τὸ
 δὲ πλετεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν,
 ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς
 Πύλων, ταύρων ἑνός· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς
 Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένῃ βασιλικῇ. ἡ μὲν
 γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ αἰλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπείτα
 παρὰ τῆς Ἀθηναῆς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου.
 εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ὀρεκτρονός,
 καὶ σεφάνη, καὶ λιβανωτῆ μόνῃ παρ' αὐτοῖς ὄνια.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum
 epulis illum excipientes, idque, cum reliquos et-
 iam Deus, *tanquam umbras* secum adduceret. Ad-
 eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut vi-
 detur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus,
 estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem
 forte bucula, diuitias alius bubus quatuor; alius
 regnum hecatomba; alius ut saluus ab Ilia Pylum
 redeat, tauris nouem; uti vero ab Aulide ad Ilium
 liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Nam
 Hecuba quidem, ne tum vrbs caperetur, bubus
 duodecim, atque peplo a Minerua redemit. Con-
 jicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona,
 aut solo iure *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Pu-

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄ-
 τε ἱερεὺς, καὶ γέρον, καὶ τὸ θεῖα σοφὸς, ἐπει-
 δὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονος, ὡς
 ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ
 μόνον ἐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιζε Ἀπολ-
 λον, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τέως ἀξεφάνωντον
 ὄντα, πολλάκις ἐξεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι
 μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσα ἐπὶ τῶν βω-
 μῶν· σύ δ' ἀμελεῖς με τοιαῦτα πεπανθότος,
 καὶ παρ' ἑδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαρ-
 ῶν ἔτω κατεδυσώπησεν 1) αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων,

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui
 sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
 sultus, cum in sacris rebus rediret ab Agamem-
 none, expostulat cum Apolline, apud quem
 in fœnore collocasset gratiam, et vicem reposcit,
 et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
 pollo optime, aedem tuam, coronarum honore
 ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque
 tibi taurorum caprarumque femora tuis in altā-
 ribus adoleui. Tu vero negligis me talia passum,
 nulloque numero habes optime de te meritum.
 Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
 iecit,

1. Κατεδυσώπησεν] Hoc est, pudore incusso
 exorauit: nam δυσωπία est pudor, quo fit,
 vt aegre oculos tollere audeamus. Cleric,

γων, ὥς τε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς
 ναυσάθμης καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῶν
 λοιμῶν τὰς Ἀχαιῶν αὐτοῖς ἡμίνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τῷ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βέ-
 λομαι καὶ τὰλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτῶν οἱ σοφοί
 τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα περὶ τῆς ἔξω-
 τας ἐδυσόχησεν, ἔδδ' τῷ Τακίνθῳ τὸν Φόνον,
 ἔδδ' τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἄλλ' ὅτι καὶ
 καταδικασθεὶς ἐπὶ τῶν Κυκλωπῶν θανάτῳ,
 κῆρυξεναισθεὶς διὰ τῆτο ἐκ τῶν ἔραν' κατε-
 πέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύ-
 χῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
 Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι·
 παρὰ τῷ μὲν γε ἑ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πο-
 σειδῶν

iecit, ut sagittis correptis infelloque editiore
 prope navium stationem loco, pestilentiae telis
 ipsos cum multis canibusque Achiuos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de
 illo homines commemorant, non quam inveni-
 tus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque
 ut Daphne adspersa illum fuerit: sed quod iu-
 dicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarum-
 que suffragio de coelo in terram eiectus, humana
 conditione atque sorte uti iussus est. Est vero et-
 iam, cum servili ministerio, in Thessalia apud
 Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia
 functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed
 cum

σειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῇ τὸν μισθὸν ἐνομίσκοντο παρὰ τῷ Φρυγῷ, ἀλλὰ προσῴφλεν αὐτοῖς πλεόν ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

Ἡ γὰρ ἔ ταῦτα σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τέτων ἱερώτερων, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλεσάντες τὰς Μῆσας συνωδὲς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἑνθεοὶ γερόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poetae, et multum hisce diuiniora, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rhea; totaque pene Iouis familia. Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim Coelo patre in illo
impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ
 ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς
 ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑπεβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αὐγὸς ἀιετράφῃ,
 καθάπερ ὁ Τηλεφὸς ὑπ' ἐλάφῃ, καὶ ὁ Πέρσης
 Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελά-
 σας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον κατα-
 βαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημέ δὲ πολ-
 λὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελ-
 φὴν, κατὰ τὰς Περσῶν τῆτο καὶ Ἀσσυρίων
 νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κε-
 χυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παιδῶν τὸν ἔρανόν,
 τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: ut Ar-
 gius Thyestes: ut deinde Iupiter, furto sub-
 iicientis lapidem Rheae, in Creta expositus et
 a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Te-
 lephus a cerua et a cane Cyrus superior: ut
 deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
 imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit
 ille quidem complures alias, ultimam ve-
 ro Iunonem germanam suam ex Persarum
 hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
 vero maximus sit, et effusus solutusque in
 Venerem, facile coelum liberis ut compleuerit;
 quo-

2. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit, aperiant alii. Lu-
 cianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
 ut c. ultimo, aut aliud quid, certe non hoc.
du Soul.

τὰς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίχας δὲ καὶ νόθας ἐκ τῶ Ὀνητῆ καὶ ἐπιγείᾳ γένεας· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἄετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῶ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐΦύσεν, ἐκ τῆς ἑαυτῆ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῇ Φαειν ἐκ τῆς μητρὸς ἐτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ Φέρων κατώρυξε, κατὰ ἐξέστεμς, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.

Ὅμοια δὲ τέτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδασιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον 3) αὐτὴν

quorum alios ex sui fastigii *matribus*, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creauêrit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime confligente ereptum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Innone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium

3. Ὑπηνέμιον] Quasi vento granida facta fuisset. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τῶ ἀνέμου. Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ἔ μάλ᾽
 εὐτυχῇ τῷ τόν, ἀλλὰ βάνανυσον 4), καὶ χαλκῆα,
 καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιῶντα, καὶ
 σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ
 ἔδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν
 ὑπὸ τῷ πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τῷ Διὶ
 ἐξ ἔρανῃ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶν-
 τεσ ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνή-
 κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ
 τῷ πύργῳ καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαι-
 στῶ μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἔκ οἶδεν, οἷα
 ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non
 nimis illum beatum, sed sordidum opificem,
 fabrum aerarium, igne adustum, in fumo vi-
 ventem semper, fauilla oppletum, qui camino
 adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus
 valentem, claudum nempe ex casu, cum de
 coelo proiectus a Ioue esset: et nisi (bonum fa-
 ctum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum
 excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille prae-
 cipitatus de turri Aetnanax. Quanquam Vulcani
 ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat,
 quae

4. Βάνανυσον] Βάνανυσος est arte sordida seu
 sellularia quaestum faciens: sed πυρίτην Grae-
 cis esse ignipotentem, qui circa ignem ver-
 satur, mihi persuaderi non potest: πυρί-
 την lapidem et gemmam quis ignorat?
 Graevius.

ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τέτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσαύρωσεν ἐπὶ τῷ Κανιάσῃ, καὶ τὸν αὐτὸν παρκαταστήσας τὸ ἦπαρ ὁσημέραι κολάψοντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς ἔκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος ἔσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδερασῆσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῆσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥς πῶς αὖ ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται,

quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet.

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, et indigna facere, quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui iam nec virilis illi esse possit. Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χέυεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
τίσσει πολλὰς ἐν μέσῃ τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τῶν ἀφόμενοι τῶν λόγων εἰς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἔρανόν, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδόν, καὶ θασώμεθα, ὅπως ἔκαστον διακεκόσ-
μηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκῆς εἰς τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῷ Ὀμήρῳ λέγοντος ἡκέ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν
εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶν ὧτε γενομένων,
Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσὴν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ,
πρῶτον μὲν οἰκῶσιν αἱ Ὠραι. πυλωρῶσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum descendenti
Endymionem.

8. Age vero iam his relictis sermonibus in
ipsam adscendamus coelum, poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium unumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite intropexerit, vel plane in dorsum et ter-
ga conuerſa euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora fide-
ra, ac dies ubique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nem-

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρε-
ται, καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διὶ· ἐξῆς δὲ τοῦ
Ἥφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
βασιλεία· ταῦτα πάντως περικαλλῇ τῷ Ἥφαι-
στῷ κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει
γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκο-
πῶσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβλέπουσιν
ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψοντα πῦρ ἀναπτύ-
μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσυσμένην πε-
ρὶ καπνῶ. καὶ μὲν θύῃ τις, εὐωχέοντα πάν-
τες, ἐπικεχνηότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα
πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ
μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni
artis instrumento plena; tum Deorum domus,
et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (deceat enim puto superna
illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Io-
vem et in terram despiciunt, vbique oculos cer-
nui circumferentes, si qua videant ignem ac-
censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
hiantes fumo, et sanguinem altaribus adfu-
sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
ro si

μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία
τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνει-
σιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι,
ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ
τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ ἔρᾶνος.

Τοιῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ
ἄνθρωποι συνῶδα τέτοις, καὶ ἀκέλευθα περὶ
τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
ὑλας ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ
ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφῆμισαν
ἐκά-

ro si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt
epulae. Olim quidem homines etiam ad con-
vivium et comestationem illorum adhibebantur,
Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores
dearum essent insolentes et loquaces, ipsi qui-
dem poenas ad hunc diem luunt, caeterum in-
accessum fuit ab illo tempore mortalium gene-
ri coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur con-
sonantia his et consequentia circa religiones insti-
tuerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes
dedicarunt, et sacras esse iusserunt aves, et suas

R 3

unicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum refecuerunt ἀ-
πετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare,
ab usu promiscuo separare. Gesnerus.

ἐκάσῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβ-
 βουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν
 Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθη-
 ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ τὴν οἰκειό-
 τητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος.
 καὶ ὁ Μυγδόνιος 6) τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφρε-
 δίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρητὲς ἐγενέσθαι
 παρ' αὐτοῖς, ἐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
 γουσι, ἀλλὰ καὶ τὰφον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ
 ἡμεῖς ἄρα τοσούτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμε-
 νοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τὰλλα
 πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς,
 παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος..

Ἐπειτα

vnicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in
 gentes descriptos colunt, suosque ciues declarant;
 Delphus quidem Deliusque Apollinem; Miner-
 vam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo no-
 mine Graeco illam coniunctionem;) Iunonem
 porro Argivus, et Mygdonius Rheam, et Vene-
 rem Paphius: rursus Cretenses non natum modo
 apud se, neque nutritum modo Iouem praedicant,
 sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur
 longo adeo tempore falsi sumus, qui putaveri-
 mus, Iouem tonare et pluere et reliqua omnia
 perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum,
 qui apud Cretenses sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum
 enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica
 etiam ratione vititur. Gesner.

Ἐπειτα δὲ ναὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοι-
κοι, μηδὲ ἀνέσιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν
ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ
Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐκ οἷδ' ὅπου
ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
παῖδα δ' ἐς αἰὲν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
ὑπηγήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ
γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὁμῶς δ' ἔν οἱ παρίον-
τες ἐς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα
ἔτι οἶοντα ὄραν, αὐτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης με-
ταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας
ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταμφισμένον, καὶ
τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκαλευσμένον,
καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine do-
mo, sine foco sibi sint Dii, signa illis affi-
milant, Praxitele aliquo aduocato aut Poly-
cleto, aut Phidia. At hi nescio vbi viderint
Deos, fingunt certe barbatum Iouem, per-
petuo adolescentem Apollinem, Mercurium
primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo
Neprunum, et glaucis Mineruam oculis. Ta-
men qui intrant aedem, non iam Indicum
sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum
ac Rheae filium, in terram traductum collo-
catumque a Phidia, et Pisaeorum desertis
praesidere iustum, ac satis habere, si ipsis

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε 7) ὅλων ἐτῶν θύ-
σει τις αὐτῷ πάρεργον. Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ πε-
ριῤῥαντήρια 8), προσάγχει τὰς θυσίας· βῆν
μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ
αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπα-
νον· ὁ δ' πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλῆσας μό-
νον τὴν αὐτῷ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ'
ἐκείνας

quinque interiectis annis, per Olympiorum oc-
casionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et edictis et vasis
lustralibus, hostias admouent, aratorem bo-
uem agricola, opilio ouem, capram capra-
rius, alius quidam tus aut libum; pauper
autem placavit Deum adorata solum dextra.
Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo,
vitta-

7. Διὰ πέντε] Ne cui fraudi sit illud ὅλων,
notanda huius locutionis natura, quae Grae-
cis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ
πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici no-
runt ita computari, ut graduum numerus
vnitate multari debeat. διὰ πέντε ergo est,
quinto quoque; atque adeo spatium inter-
medium quatuor. du Soul.

8. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio il-
lud, quod deinde *Programma* vocat, scri-
pturam in edito propositam, qua arcentur
profani, ἐκὰς, ἐκὰς, etc. *Gesner*.

ἐκείνους γὰρ ἐπ' ἀνείμι) ἑφ' ἀνώνσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τί κατασφάττωσι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ θεῷ, γοερόν τι μυκώμενον, καί, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλᾶν. τίς ἔκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τὰς θεάς.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Φησί, μὴ παριέναι εἶσω περὶ ῥαντηρίων, ὅσις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαχμένος, καί, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδικληῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἔκ εὐσεβέος ἐπιτε-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut parum idoneum* macent) admouent altari, et in oculis Dei macant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibi dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et ut Cyclops ille, secans, et exta eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium

ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθη-
κε φέρων αὐτῇ δορὰ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις
τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱε-
ροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἄραν
διασπιδναται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ
πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος τα-
πεινῶς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρί-
ησι· καὶ ἔτω ποιωὺν ἀρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυ-
ρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν.
ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε
ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῶ
ἄραν. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρό-
σωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα
ὅλον

perficiens: denique vero igni accenso imponit
ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi
lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo di-
gnus alta petit, et in ipsum coelum paulatim
diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus,
quas humiles putat, ipsos homines ad aram
Dianae sistit, eoque facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his,
quae apud Assyrios fiunt et Phrygas Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane,
tum videbis magnifica multa et vere digna
coelo: arietina facie Iouem, canina prae-
clarum illum Mercurium, et Pana caprum
vsque

ὄλεν τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμενα ἔΦρ' εὖ εἰδῆς, ἀνέστη πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάσασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὰς πολεμίας. εἰθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τῆς δέας. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει

vsque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, et simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plana, audies sophistas multos et scribas, et raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valuis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus et gigantibus seditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde vnus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam quancunque alius, aut auem: hancque ob causam illas formas hodie quoque seruari Diis. Haec nimirum in pene-

λει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περισάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτιω περὶ πολλῶ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅσις ἐκ ἀπεξύρῃσε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσχ ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορφυρεῶν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτιω γινόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πισευόμενα, δεῖσθαι

penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, et plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, et nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus et augustior. Haec quae ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehensore

σθαί μοι δοκεῖ τῷ μὲν ἐπιτιμήσοντες ἔδενός,
 Ἡρακλείτῃ δέ τινος, ἢ Δημοκρίτῃ, τῷ μὲν γε-
 λασομένῃ τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τῷ δὲ τὴν ἄνοιαν
 ὀδυρσμένῃ.

fore opus habere mihi non videntur, sed vel
 Heraclito quodam, vel Democrito, quorum al-
 ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
 deplorat.

Βίῳ 1) Πρᾶσις.

ZETΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ πα-
 ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνε-
 μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. Tu scamna dispone, et locum para
 aduenientibus, tu colloca adductas
 ordine

1. Βίῳ] *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
 bello βίης non dubitavi. Retinet βίος so-
 lennem et frequentissimum intellectum,
 quo vitae rationem, professionemque adeo
 notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic
 vitae et instituta ponuntur ut personae.
 Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar,
 est persona omnium, qui se Pythagoricos
 dicunt.

μένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίβας· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι Φανένται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τὰς ὠνητάς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύζομεν δὲ βίβας Φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἐκ ἔχει τοπαυράτῃα τὰργύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς νέωτα ἐκτίσει, κατασῆσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ.

Πολλοί

ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, et emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philosophas omnis generis, et sectarum diuersarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno soluet.

dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta et sermones ipsorum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *Gesner*.

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίειν, *soluere* usurpatur. Noter in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καταβολή, ἢ ἐκτίσις, *Bos.*

Πολλοὶ συνίασιν· ὥςτε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτάς. ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;
 ΖΕΤΣ. Τετονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν,
 ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.
 Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰ βῆθι, καὶ πάρε-
 χε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.
 ΖΕΤΣ. Κήρυττε δῆ. ΕΡΜ. Τῷ ἄριτον βίον
 πωλῶ ἰ), τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς
 ὑπὲρ ἀνθρώπον εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι τὴν
 τοῦ

uer. MERC. Multi conueniunt: nihil cun-
 ctandum est, neque illos retinendum. IVP.
 Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?
 IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim
 honestus esse videtur. MERC. Heus tu,
 Pythagorice, descende, perspiciendum te
 praebe congregatis. IVP. Iam fac praeco-
 nium. MERC. Optimam vitam vendo,
 honestissimam, quis emet? Quis supra ho-
 minis conditionem extolli vult, quis nosse
 concor-

3. Ἄριτον βίον πωλῶ] Rectius vertas, *vita
 optimum, vita virilem, generosum, liberum*:
 hoc est, qui optime viuit, qui viriliter, ge-
 nerose, non effoeminate, libere viuit.
Graeu.

τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιώναι πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἐκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλι-
 σα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείας.
 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΤΘ. Σάμιος.
 ΑΓΟ. Πῶς δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΤΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ,
 ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΤΘ. Διδά-
 ξω μὲν ἔδδεν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-
 μνήσεις; ΠΤΘ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.
 ΑΓΟ.

concordiam vniuersi, et reuiuiscere? EMTOR.
 Specie videtur haud illiberali. Quid vero ma-
 xime nouit? MERC. Arithmetica, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Im-
 posturam. Vatem vides summum. EMT. Li-
 cetne interrogare hominem? MERC. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. EMT. Cuias es? PYTH. Samius. EMT.
 Vbi institutus es? PYTH. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te eme-
 ro, quid me docebis? PYTH. Equidem doce-
 bo te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.
 EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.
 EMT.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ἔλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι ὦ βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, καὶ ἀνδριάς εἶναι βέλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΤΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσας. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΤΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΤΘ. Ὅρα, καὶ σὺ δοκᾷς τέτταρα, ταῦτα δέκα

ΕΜΤ. Pone nimirum me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? ΡΥΤΗ. Primum quidem longa quies, et silentium, et quinque integris annis nihil quidquam loqui. ΕΜΤ. Quin tu bone vir Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? ΡΥΤΗ. In Musicis exercebere et Geometricis. ΕΜΤ. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

4. ΡΥΤΗ. Post haec deinde numerare. ΕΜΤ. Noui iam nunc numerare. ΡΥΤΗ. Quomodo igitur numeras? ΕΜΤ. Vnum, duo, τρία, quatuor, ΡΥΤΗ. Vides, quae tu putas quatuor, ea S. decem

δέκα· εἰσί, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ἔρχον τὰ τέτταρα, ἔ ποτε θειοτέρως λόγως ἤκησα, ἔδὲ μᾶλλον ἱερῶς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ᾧ ζεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἣτις αὐτέοισιν ἡ Φορῇ· καὶ σκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ ταῦτέοισι δὲ, γνῶσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἓνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον,

καὶ

decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum Iusiurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diuiniore nec sacros magis sermones audiui. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque et forma cassa moreri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium

καὶ ἄλλον ἔοντα εἶσεαι. ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἔχ' ἔτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΤΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαμ δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ἐνόματι ἐφαντάζεο. χρόνῳ δὲ αὐθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τέτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαπτόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τὰδε μὲν ἱκανῶς.

Τὰ δ' ἀμφὶ διαίταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΤΘ. Ψυχῆϊον μὲν ἔδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τὰς κυάμους; ΠΤΘ. ἔη· ἄλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι. καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμοι ἔτι χλωρόν

aliū autem esse cognosces. EMT. Quid ais? aliū me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMTOR. Cur auerfaris fabas? PYTH. Non auerfor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, geniturae sunt. Si cute nudes fabam viridem,

χλωρόν ἔοντα, ὄψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορφοῖ-
 σιν ἐμφερέα τὴν Φυήν. ἐφηθέντι δὲ ἦν ἐπα-
 Φῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἶμα
 ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος,
 κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι, ΑΓΟ. Καλῶς
 πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπίδουθι,
 καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις,
 χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ. θεὸς, ἢ βροτὸς τις
 εἶναι φαίνεται· ὥς ἐ νῆσομαι πάντως αὐτὸν.
 πόσῃ τῆτον ἀποκηρύττεται; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάττε λαβών. ΖΕΤΣ. Γρά-
 φε τῷ νῆσαμένῃ τὲνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ.
 Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμ-
 φι Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην
 Ἑλλά-

videbis eam virilibus membris figura similem,
 costam vero si destituas, in aura certo nume-
 ro noctium, sanguinem efficies. Quod vero ma-
 ius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis
 eligere magistratus. ΕΜΤ. Praeclare omnia
 dixisti, et ut Sacris dignum est. Sed exue te,
 nam et nudum te videre volo. Hercules, au-
 reum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
 esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas? ΜΕΡC. Decem minis.
 ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙVP.
 Scribe nomen emtoris et patriam. ΜΕΡC.
 Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui
 circa Crōtonem et Tarentum et illam Grae-
 ciam

Ἑλλάδα. καίτοι ἔκ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχε-
δὸν ἐώνηται κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ Ε Τ Σ.

Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν
Ποντικόν; Ζ Ε Τ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Οὗ-
τος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρητημένος, ὁ ἑξαμίας, ἐλ-
θε, καὶ περιίθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν
βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ
κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
ΕΡΜ. Ἐγωγε. Α Γ Ο. Εἴτα οὐ δέδιας
μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκα-
λέσῃταί σε ἐς Ἀρεῖον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐ-
τῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶεται γὰρ εἶναι παν-
τάπασι

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed tre-
centi circiter emerunt communiter possiden-
dum. IVP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC. Visne squalidum illum Ponti-
cum? IVP. Prorsus ita volo. MERC. Heus
tu peram suspense, exserte humerum; veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam ven-
do, vitam praeclaram et generosam, vitam li-
beralem: ecquis emet? EMT. Quid ais,
praeco? liberum tu hominem vendis? MERC.
Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam
tibi impingat plagii, aut in Areopagum te
in ius vocet? MERC. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Putat enim ubiuis se esse
liberum.

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ
 χηρῆσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω νακοδαιμένως
 διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ
 πισοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τένομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ
 τίνα τὴν ἀσκήσιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· κάλλισον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδωκε
 τὸ σκυθρωπὲν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ με
 ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε.
 ἔχ' ὄρεας ὡς διήκει τὸ ξύλον, καὶ συνέσπασε
 τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπο-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γὰρ ἐστὶ.
 ΑΓΟ.

liberum. EMT. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.
 MERC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori illo vteris: et sane cani ei nomen est.
 EMT. Cuias est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? MERC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. EMT. Metuo tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 latret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, uti clavam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtue-
 tur. MERC. Noli timere. cicur est.

8. EMT.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπόσεϊ;
ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.
Τῷ νόσῳ πολίτην ἔρξῃ. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-
να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἐν ἔχῃ
καὶ λεοντῇν αὐπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας
αὐτῷ. ΔΙΟ. Ταῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον.
σφατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκείνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ἃ
κελευσὸς, ἀλλ' ἐκέσις, ἐκκαθάραται τὸν βίον
προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
ἀλλὰ τί μάλισα εἰδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν
τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ἱατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βέλομαι.
ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, bone vir, cuius es? DIOG.
Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi ci-
uem vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-
culem. EMT. Quin igitur et Leoninam sumis?
Nam ad clauam quod pertinet, similis ei videris.
DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-
lum: bellum autem gero, vtile, contra volupta-
tes, non (tamen vtile alieno-) iussu, sed mea spon-
te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.
Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator
sum hominum, et medicus affectionum; in vni-
versum autem veritatis, et libertatis in loquen-
do Fraeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] Antistitem hic verti προφήτην
voluit

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἦν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορίαν συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχης, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γὰρ μὲν δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τὰ-

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, et deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam; deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugae putabis omnia: relictaque domo paterna,
aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προφήμι etiam proloquor, praedico. Gesner.

ἢ τάφου οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πί-
θον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπι-
σθογράφων βιβλίων. καὶ ἔτως ἔχων, εὐδαι-
μονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλεύς. ἦν
μασιγοῖ δέ τις, ἢ σρεβλοῖ, τέτων ἔδον ἀνια-
ρὸν ἠγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῷτο φῆς τὸ μὴ ἀλ-
γεῖν μασιγεμένον; εἰ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου
τὸ δέρμα περιβέβληται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
δειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ.
Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ
γλώσσα ἔσαι ἀνάλγητος.

Ἄ δὲ μάλιχα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν
ἰταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδο-
ρεῖσθαι.

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
culam, aut dolium denique. Caeterum pera
tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorē
te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero
flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
rum molestum iudicabis. E M T. Quid ais?
non dolere flagris licet caesum? Equidem non
testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
DIOG. Euripidis illud parva mutatione de-
flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

IO. Porro quae maxime adesse tibi debent,
haec sunt. Improbū oportet esse, et audacem, et
S 5 conui-

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ιδιω-
ταις. ἔγωγε γὰρ ἀποβλέπονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον
ὑπολήφονταί. βάρβαρος δὲ ἡ Φωνὴ ἔσται, καὶ
ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί-
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα,
τοιαῦτα προσώπων πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
είκεια, καὶ μετρίότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν
ἀπόχρυσον 5) τῷ προσώπῳ παντελῶς. δίδως δὲ
τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς

conuiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te conuicient, for-
temque te virum putabunt. Porro barbara vox
erit, et absona loquela, et plane cani similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
esto: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequere celeberrima, et in
his

5. Ἀπόχρυσον] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum
erubescere* Forte praeferant alii Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de
facie prorsus abstergas*. Sed non de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum
ἀποχέω comparetur, parum vehemens.
Gefner.

τοῖς τέτοις μένος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλει· μὴ Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧς δὲ πάντων, ἃ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν πρόκειται· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρᾷ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολὺ πᾶσα ὤμῳ, ἢ σηπῖαν φαγὼν, ἀπέθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισαρὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὡς ἔστος, καὶ

his ipsis solus et insociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia deuorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, et ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus tu facillima,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος] Προσιέσθαι τινα est aliquem ad se admittere, aditum conueniendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλειῶτος δὲ, εἶποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφύρων βαδίζων εἰμάτων τὰς δεομένους προσίετο. Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes. Hoz.

καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. ἔ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης 7) γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔ δέομαι σε. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο * καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ἔτοσί τὸ μέγιστον
 δύ'

lima, et quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et litteris et nugis, sed compendiarie ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, et conuiciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere

7. [Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίαν significare aliquando simpliciter vitam priuatam. hic vero pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis et ignarus significatur *Hermotimo* p. 61. Sic apud Latinos quoque *intelligenti et ingenioso* opponitur *Idiota*. *lensius*.

δύ' ὀβολῶν. EPM. Ἐχε λαβίων· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλῆντος αὐτῷ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ZEΤΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐσεφανωμένον. EPM. Ἄγε δὴ πρόσσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλεσιῶν δεόμενον. βίος ἔστος ἡδύς, βίος τρισμακάριςτος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον; ΑΓΟ. Ἐλθέ σύ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢ ὠφέλιμος ἦς. EPM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὧ βέλτισε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥς ἐκ αὐτὸν ἀποκρίνατό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς, διολι-

dere voluerit. M E R C. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, et clamet, et in vniuersum omnibus insultet atque maledicat.

12. I V P. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, et dic quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. M E R C. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ Φρονῶν,
πρίαιτο διεφθαρμένον ἔτῳ καὶ ἀπόλασον ἀν-
δράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπέζει μύρων· ὡς δὲ,
καὶ σφαλερὸν βυθίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ
καὶν σὺ, ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσσεσιν αὐτῷ,
καὶ ἂ μετιῶν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον,
συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κω-
μάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ
ἀσώτῳ δεσπότῃ. τὰλλα δὲ περμαμάτων ἐπιση-
μων, καὶ ὀφοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σο-
φιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθῆναι-
σιν. ἐδάλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράν-
νοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ
δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων κα-
ταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν
ἐρανί-

lingua. EMT. Et quis bene sanus erat corru-
ptum adeo et nequam mancipium? quot vero
olet unguenta! ut incerto labantique pede in-
cedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic,
o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet.
MERC. In vniuersum conuiuia dexter est, et
compotationi aptus, et qui committeretur cum ti-
bicina apud amatorem herum et luxuriosum.
Caeterum bellariorum coquendorum sciens, et
obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis seruiit tyrannis in Si-
cilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius
institutui, contemnere omnia, vti omnibus, vndi-
que

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. "Ωρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλυσίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. "Απρaktos ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσῃσον· ἄλλον παράγαγε· μάλλον δὲ τῷ δύο τέτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. μὰ γὰρ αὐτῷ πεπεῖσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ· τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἔτος, τί γέλας;
ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. ΕΜΤ. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de diuitibus illis et pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. ΜΕΡC. Videtur hic non vendibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. ΙVP. Transire illum in alteram partem iube. Produca alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim vna verbi volo. ΜΕΡC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. ΕΜΤ. Quantum, Iupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc tibi vult? Quid rides?
DEM.

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ
τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ.
Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἐδὲν τίθεις τὰ ἡμέτερα πράγματα;
ΔΗΜ. Ὡςδε ἔχει. σπαδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν
ἐδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ
καὶ ἀπειρίῃ 8). ΑΓΟ. Οὐμενεν, ἀλλὰ σὺ κε-
νὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὑβρεως
καὶ παύσῃ γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτισε; πολὺ γὰρ οἶμαι
καλλίον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἠγέομαι
γάρ,

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes
tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?
DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-
ritia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentianr! ridere non de-
sines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto
enim,

8. Ἀπειρίῃ] Caue hanc vocem de *imperitiā*
aut *ignoratiōe* intellexeris; immensum
enim Democrito notat. Cic. I. de fin. in-
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab
illo est, i. e. Democrito. du Soul.

γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά,
καὶ δακρυώδεα, καὶ ἔδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
κήριον· τῷ δὲ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
καὶ τὰ μὲν παρεόντα ἔδοκέω μεγάλα, τὰ δ'
ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πᾶμπαν ἀνιηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσας καὶ τὴν τῷ ὅλῳ συμφορὴν
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἐμπεδον ἔδεν, ἀλλὰ κως
εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐς τὴν
τὸ τέρψις, ἀτερψή· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα
μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
μενα ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ
ὁ αἰὼν ἐστίν; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πρῶσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἀνθρώποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Hopes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et desleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exustiones loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinno quasi quodam permista et confusa feruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
ΕΜΤ. Quid igitur est saeculum? ΗΕΡ. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. ΕΜΤ. Ho-
mines vero quid? ΗΕΡ. Dii mortales. ΕΜΤ.

θεοί; HPA. "Ανθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὡς ἔτος, ἢ γρίφες συντιθεῖς 9)· ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἐδὲν ἀποσάφεις. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμῶν. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ἐδὲ ὠνήσεται σε εὖ. Φρονῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν 10) οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τετὶ τὸ κακὸν ἐπὶ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, ἐδ' ἕτερον ἔγωγες αὐτῶν ὠνήσονται. EPM. "Απρατοι καὶ ἔτοι μένασιν. ΖΕΤΣ. "Ἄλλον ἀποκήρυττε.

EPM.

Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim vt Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo, EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos,, emtores non emtores EMT. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. IVP. Praedica alium.

15. MERC.

9. Γρίφες συντιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. et *Casauboni* observationes ad eiusdem libri c. I. du Soul.

10. Ἡβηδὸν] Suidas reddit ἀθρόον i. e. confertim, sine discrimine. Leedes.

ΕΡΜ. Βέλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σω-
μῶλον; ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Δεῦρ'
ἔλθ' εὖ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνεστὸν ἀποκηρύτ-
τομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
πέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παι-
δερασῆς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ἔν
ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδεό-
μην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμῷ γένοιτο συνεῖναι καλῶ;
καὶ γὰρ ἔ τῶν σωμάτων ἐρασῆς εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγάμαι καλὴν. ἀμέλει II), καὶ ὑπὸ
ταύτων

15. MERC. Vis Atheniensem illum, loqua-
culum? IVP. Ego vero volo. MERC. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi, quid maxime nolle? SOC.R. Puerorum amator sum, et doctus artes amato-
rias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro pue-
ro quem pulchrum habeo. SOC.R. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
T 2 eadem

11. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutan-
dum est. Gesner.

ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκῆσθ αὐτῶν
 λεγόντων μηδέν ὑπ' ἐμῷ δεινόν παθεῖν. ΑΓΟ.
 Ἄπισα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα,
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλάτανον ἔγωγε ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡρά-
 κλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἔδοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ἔρως
 τὸν Ἀναβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν ἑρα-
 νῷ Σεῖριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημέρτανον. ἀλ-
 λά τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν
 ἐμαυ-

*eadem veste mecum pernōctarint, audias dicen-
 tes, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena
 eius rei sit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. SOCR. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non
 vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem.
 Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem
 incolo

ἐμυτῶ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμέας. ΑΓΟ. Ἐν ἐβελόμην ἀκῆσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέσιγον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνα, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ. ΑΓΟ. Τί τῷτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἀθλον φιλήσαι, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίδος. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἰ ἰδέαι,
καὶ

incolo quam ipse mihi formaui, republica vtor nova, et meas ipse mihi leges fero. EMT. Vnum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum vnius cuiusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Iouem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum et audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae et

καὶ τὰ τῶν ὄντων παρεδείγματα, ὅποια γὰρ
 δὴ ὄρεῖς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἔρῳνον, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τέτων εἰκόνες ἀφαινεῖς
 ἐξῶσιν ἐξω τῶν ὅλων. ΑΓΩ. Πῶ δὲ ἐξῶσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ πα εἶεν, ἔα αὖν εἶεν.
 ΑΓΩ. Οὐχ ὄρω ταῦθ', ἀπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων
 ὄρω εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον, καὶ
 ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΩ. Τοιγαρὲν ὠνη-
 τέος εἶ, σοφὴς, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῶ σὺ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τάλαντα. ΑΓΩ. Ὀνησάμην ὅσα φῆς.
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὔθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc uniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdam alium corporis
 oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT.
 Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde soluam.

19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν σοι τᾶνομα; ΑΓΟ. Δίων Συ-
ρακῆσιος. ΕΡΜ. "Αγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχη-
τόν 'Επικύρσιον σά ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τῷ-
τον; ἔσι μὲν τῷ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ
τῷ μεθύοντος, ἔς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττο-
μεν. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρῶσον ἀσεβέ-
σεως τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεία
Φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναί.
ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ 12) ὅπως ἴδω,
τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυ-
κέα σκεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς
ισχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT.
Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi et duc,
quod bene vertat! Te iam Epicureum voco.
Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius di-
scipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante
praeconio vendebamus. Vnum autem amplius
nouit illis, quatenus magis est impius. Caete-
rum suavis est, et gulae amicus. EMT. Quod
pretium? MERC. Duae minae. EMT. En
tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus
gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et
mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

T 4

EMT.

12. Τὸ δεῖνα δὲ.] Hanc vel similem senten-
tiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ
quid sibi velint, nondum plane adsequor.
An τὸδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam.
Gefner.

ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδειν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρεῶν κερίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοῦς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκόνασι δ' ἔν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπληντηκώτων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τᾶτο Φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐσὶν. ΑΓΟ. Οὐκᾶν, ὦ ἄγαθέ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. IVP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. ΜΕΡC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis? ΜΕΡC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. ΜΕΡC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ ἄγαθέ, καὶ λέγε πρὸς τὸν
 ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἄχ-
 θῆ πιπρασκόμενός καὶ δῆλος ὢν; ΧΡΥΣ.
 Οὐδαμῶς. εἴ γάρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προηγ-
 μένα 13), τὰ δ' ἐμπάλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἴ γάρ
 εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ κατα-
 ληπτί-

21. EMT. Huc prodì, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre feras, te vendi et sèruum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adfuetus sis nostris nominibus, neque fa-
 cultate

T 5

13. Τα μὲν ἐσι προηγμένα] Stóicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα· προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur
reiecta, quae nulla aestimatione digna sint.
Græc.

ληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπαρταῖος ὁ
τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἔ μόνον ταῦτ'
οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα,
ὁποῖων καὶ ὁπάσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ.
Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς καὶν τῷ
το εἰπεῖν ὅ, τι σύμβημα, καὶ τί παρασύμβε-
μα. καὶ γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῷ ῥυθ-
μῷ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἐδεῖς φθό-
νος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ
ἀφανῆς λάβη, ὁ τοιῆτος εἶχε μὲν δὴ περὶ σύμ-
βημα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
βημα 14) προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
perdidicit, non haec modo nouit, verum etiam
symbama et parasymbama, (*Accidens et Praeterac-
cidens*) qualibus et quantis rebus inter se diffe-
rant. ΕΜΤ. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
symbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse
numerus horum nominum, et *conciinnitas*. CHRYS.
Nulla vero est inuidia, si quis enim, claudus cum
sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem,
vulnus ex improuiso accipiat, ille habuit symba-
ma claudicationem, vulnus autem illud, ut pa-
rasymbama, insuper nactus est.

22. ΕΜΤ.

14. Παρασύμβημα] Ludit festiuus scurra in
deter-

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστα
 Φῆς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκάναι,
 αἷς συμπάδίζω τὰς πρόσμιλῶντας, καὶ ἀπο-
 Φράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὀνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-

τῇ

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
 plius te posse ais? CHRYS. Verborum la-
 queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
 tur, quos obturato ore, et freno iniecto, pla-
 ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
 decan.

detorquenda significatione vocum, quae ad
 Grammaticam vel Dialecticam pertinent,
 quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
 I. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo,
 σύμβαμα est praedicatum casui recto addi-
 tum, ut in hac propositione, Τρύφων πα-
 ριτατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum
 casui obliquo additum, ut in hac, μετα-
 μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα con-
 gruitatem notat: παρασύμβαμα autem, cum
 ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
 cianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens,
 et παρασύμβαμα nouum accidens, quod su-
 peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
 lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
 tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
 quidem explicari, quod συμβαίνειν tum uno
 ire, congruere, significat, tum accidere et
 contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰδιδίμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
 ἔμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκό-
 πει γὰρ ἔσι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν;
 ΧΡΥΣ. Τῆτα ἦν πῶς κρεκόδειλος ἀρπάσῃ,
 πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι
 ἀποδώσειν ὑπισταχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς τάλῃ-
 θες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέ-
 φος, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσ-
 ἀπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰ-
 πὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρι-
 νάμενος, ἀνάσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθά-
 σῃ αὐτὸ κατὰ πινῶν. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλ-
 λα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ.
 Τὰ

decantatus ille syllogismus. E. M. T. Inexpugnabilem mihi et violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? E. M. T. Quid tum? C. H. R. Y. S. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decreuisse? E. M. T. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serua mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum deuoret. CHRYS. Bono sis animo. Nam et alia te docebo etiam admirabilia. E. M. T. Quae-

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ ἔκ οἶδε. παρῆτος γὰρ αὐτῇ τῷ Ὀρέσῃ ἐστὶ ἀγνώτος, οἶδε μὲν Ὀρέσῃν, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔτος Ὀρέσῃς, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκρόσηλόγον· ἀποκρίναί γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτῷ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί ἔν; ἦν σοι παρασήσας τίνα ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et dominantem, et super omnia Electram et Operum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit simul et non nouit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam. CHR. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare iubeam, teque interrogem, huncce nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔτος ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς ἐῖ τῶτον ἀγνοεῖς, δῆλός ἐστι τὸν πα-
 τέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν γὰρ· ἀλλ'
 ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως
 δ' ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσομαι. λέγω δὲ πλῆτον, ὑγίαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονή-
 σαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραδίδοντα τὴν
 ὥσιν 15), καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σο-
 λοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-
 των.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non nouisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego redesto illo verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 stigium virtutis delatus fueris? CHRYS.
 In primis naturae morabor, diuitias dico, sa-
 nitatem, et similia. Opus vero est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 locismis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. Ὅσιν] Non vult puto simpliciter admo-
 ueri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. Gesner.

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ἃ θέμις γενέσθαι σο-
φόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τὰ ἐλέβορε πίηται.
ΑΓΟ. Γειναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά.
τὸ δὲ γνίφωνα 16) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ
γὰρ τὰδε ὁρῶ σοι προσόντα). τί Φῶμεν, ἄνδρες
ἤδη πεπωκότας τὸν ἐλέβορον, καὶ τελείας πρὸς
ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνον ἔν τὸ δανείζειν
πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλ-
λογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
τὰς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri,
nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT.
Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem
sordidum esse, et foeneratorem improbum,
(nam haec quoque tibi inesse video:) haecne
et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et
perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane;
solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum
enim proprium illius sit colligere; (*syllogi-
smos facere*;) foenerari autem et computare
vlturas,

16. Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem
auctoritatem indicasset, non enim inuenio
vsquam, quare Cl. *du Soul* adsentior, no-
men proprium inde facienti. Verum si
auarum tantummodo significare necesse est,
vt versiones habuere, σκνίφον potius le-
gas, de qua voce vid. *Kuster*. ad *Aristoph.*
Plut. 590. *Reiz.*

τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογισμῷ
 εἶναι, μόνον ἂν εἴη τῷ σπενδαίῳ καθάπερ ἐκεῖνο,
 καὶ τῷτο. καὶ ὁ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ
 ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τέτων ἑτέρους τό-
 κους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων
 οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθά-
 περ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα
 καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖά Φησιν, εἰ τὸν πρῶ-
 τον τόκον λήψεται, καὶ τὸν ὑεύτερον. ἀλλὰ
 μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύ-
 τερον.

ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶ-
 μεν, ὅς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν
 νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπενδαῖος μισθὸν
 ἐπὶ

usuras, vicinum videatur colligendi industriae:
 solius esse dixerim viri boni, quemadmodum il-
 lud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo,
 ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque
 alias usuras capere. An enim ignoras, usura-
 rum alias esse primas, alias secundas, illarum
 quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum,
 quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, et-
 iam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo
 etiam secundas.

24. E M T. Igitur de mercedibus eadem di-
 cemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab ado-
 lescentibus, manifestumque est solum virum bo-
 num

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις.
 ἃ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, τὰ δὲ διδόντος
 αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐσὶν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι πε-
 ριεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴν τ᾽ ἀναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλάσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογιμῷ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διασφαλῆναι τὴν
 διάνοιαν.

“Ο δὲ

num mercedem virtutis nomine capturum.
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuuenem quidem compre-
 hensorem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus diues es, effusorem (*liberalem et
 magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo meruen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιςά σε ἀποδείξω 16) λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ γάρ Περσεύς, ὃ βέλτισε, εἰνότη μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, ἔ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γέν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τῷ Διός, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπέ γάρ

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Iouem, et postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam efficiam te esse lapidem, idem est quod demonstrabo. Gesner.

γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δέ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἰ ζῶόν γε ὢν. ΑΓΟ. Εἴγε
 ἐποίησας, ὥς ἤδη καὶ τὰ σκέλη καθάπερ τῆς
 Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σομαι γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆς καταβαλῶ;
 ΕΡΜ. Μναῖς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ.
 Μόνος δ' αὐτὴν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δι';
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρεῖς. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὤμους κρεττοί, καὶ τοῦ θειζόν-
 τος λόγου ἄξιοι.

ZETΣ.

mihī, Omne corpus animal? E M T. Non.
 C H R Y S. Quid vero lapis; num animal?
 E M T. Non. C H R Y S. Tu vero Corpus?
 E M T. Nempe. C H R Y S. Corpus vero cum
 sis, animal es? E M T. Sane. C H R Y S. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. E M T. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihī, ut olim
 Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant.
 Verum emam te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? M E R C. Minas duodecim. E M T.
 Hem cape. M E R C. Solus vero illum emi-
 sti? E M T. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. M E R C. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa messioria digni.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ.
 Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν
 πλάσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτα-
 τον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος
 δέ τις ἐσί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἀρμό-
 διος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλᾶς. ΑΓΟ.
 Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαι-
 νόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς
 ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν,
 τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γι-
 γνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγα-
 θὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ.
 Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσα δὲ ἐσιν; ΕΡΜ. Εἴ-
 κοσι μῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ
 ὦ μα-

26. IVP. Noli tempus terere, voca alium.
 MERC. Peripateticum te iam dico, pulchrum,
 diuitem. Agite, emite prudentissimum, sci-
 entem in vniuersum omnia. EMT. Qualis
 est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus,
 et, quod maximum est, duplex. EMT. Quid
 ais? MERC. Alius est, qui extra appa-
 ret, intus autem videtur alius. Itaque si illum
 emeris, memento illum quidem interiorem,
 exteriorem vocare alterum. EMT. Quid
 maxime statuit? MERC. Tria esse bona,
 in anima, in corpore, in rebus externis. EMT.
 Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Vigin-
 timinarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non,
 o bo-

ἢ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτοὺς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κεῖ. ὥς οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ
εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ἔσον δὲ βᾶθος ἡ θά-
λασσα ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καταλάμπεται, καὶ ὁποῖά
τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκῆσοις
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξυδερχέστερα, γονῆς τε
πέρει καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γε-
λασικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελασικὸν, οὐδὲ τεκταινό-
μενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα
Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥς ὠνῶ-
μαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex viuat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis sit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et vt homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile, neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vtilia
plane huius disciplinae capita: itaque emam
illum viginti.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται;
 ὁ Σκεπτικὸς ἄτος σὺ, ὁ Πυρρείας 18), πρόσ-
 θι, καὶ ἀποκηρύττει κατὰ τάχος. ἤδη μὲν
 ὑπορρέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις
 ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται; ΑΓΟ.
 "Εγωγε. ἀλλ' ἐν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 ρασαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῆτ' ἐφη-
 σθα; ΦΙΛ. "Οτι ἔδεν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.
 ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές; ΦΙΛ. Οὐ-
 δὲ τῆτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὦν τυ-
 χάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ.
 ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est?
 Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, ven-
 dende celeriter. Iam enim plures paullatim
 recedunt, ut inter paucos futura sit venditio.
 Attamen quis et hunc emet? E M T. Ego.
 Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?
 PHIL. Nihil equidem. E M T. Quid tibi vis
 hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi
 esse videtur. E M T. Ergo neque nos quid-
 quam sumus? PHIL. Neque hoc noui equi-
 dem. E M T. Neque te aliquid esse nosti?
 P H I L. Etiam multo hoc magis ignoro.
 E M T.

18. Πυρρείας] Seruani Graecum nomen, quod
 seruile alioquin est, et *rusum* significat: ne
 periret, quem subesse putabam ad *Pyrrho-*
nis nomen, respectus. *Gesner.*

ΑΓΟ. ὦ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ ζάθμια ταυτί βέλεται; ΦΙΛ. Ζυγοσταῶ ἐν αὐτοῖς τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπετήν μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαί τῷτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ ἄχθες, ἔ καταλαμβάνω 19). ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
ἄλλα

EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, et exaequo, cumque ad amussim pares et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum vtra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte et ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitium male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.

V 4

Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. *Gesner.*

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῷ σκώληκος ἔδεν διαφθάρων. ΑΓΟ. Ὀνητέος εἶ δια ταῦτα. Πίσσας τῷτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνάς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ἃ ἔτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἀδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολέθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνά, καὶ οἱ παρὲν-

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil discere, et nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul et caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis expertem, et sensus, et summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica. EMT. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, et dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum seruum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et praesen-

παρόντες, ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 'Αλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβλῶν ἐς τὸν μύλωνα
 πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον 20).
 ΦΙΛ. 'Επέχω περὶ τέττα. ΑΓΟ. Μὰ Δί',
 ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦ-
 σαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολέθει τῷ περιμένῳ·
 ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλῶμεν. ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ ἀγοραίους
 βίης μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adsunt ergo ἱnobis qui-
 dam? E M T. At ego tibi iam in pistrinum
 compacto planum faciam, dominum me tuum
 esse, secundum rationem deteriozem. P H I L.
 De hoc cohibeo adsensum. E M T. At ego *quid*
videatur pronunciaui. M E R C. Desine contra
 niti, et sequere emtorem, vos autem in crasti-
 num inuitamus. Nam idiotas, et fellularias,
 et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρῳ λόγον] Κρείττω λόγος est,
 quum verborum industria s. sophismatibus,
 caussa infirmior sit fortior: ἥττω autem
 vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiam-
 si caussam iustam habeat. Reiz.

Ἀλιεὺς, ἢ Ἀναβιζύντες.

ΣΩΚΡ. **Β**άλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βέλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀσρέκων· παῖς τοῖς ἄλλοις τὸν ἀλιτήριον· ὄρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρυσίππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάντρα δὲ βάντροι.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ ἑσιν ὃν τινὰ ἡμῶν
ἐχ' ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλο-
τε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότης τὴν
ἄξιαν,

Piscator, vel Reuiuiscences.

SOCR. **F**eri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adiice glebas: insuper adicite stas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Vt baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si vnquam alias, claua nunc vttere; nec remitte quidquam. Iam dignas maledico

ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί τῷτο; κειμήκατε,
ὦ Ἐπίκρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν ἔκ ἐχρῆν.

Ἐς σοφοί, μνήσασθε δὲ θάριδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ἐπισπάδασον ἔτι θᾶσσον. κα-
λῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε,
ὦ μιαρέ. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ἥς τινας ὄντας ἡμῶς
ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετ-
έλθοι; ποιμίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
τον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμε-
νον· καθ' ἑκαστον ἐπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν
ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολο-
πίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε
πρότερον. τὰς εὐφθάλμους ἐκκεκίφθω, τὴν
γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμή-
σθω.

ledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
bat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
ro modo illum tractabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
pties unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego
censo flagellis caesum palo figi, oculos illi
effodi, linguam ipsam multo prius praecidi;
tibi

σθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ.
Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι
μὴ λοιδαρεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα,
λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μόρον, ἵνα ἂν
καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἑσείῃ Φεί-
σασθέ με. ΣΩΚ. Ἄραρην· ἔη ἂν ἀφεθείης ἔτι.
ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέεσσι καὶ ἀνδράσιν ὄρηα πιεῖν;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐ-
τὸς ἰκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
ἔ παρόψεσθε ῥαψωδῆσαντά με.

Zw-

tibi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
teres deiici Aetnae, vt discat non maledicere
melioribus. P L A T. Quin optimum fuerit,
eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
tem illius habens quisque discedat.

3. L V C. Minime vero: sed per Iouem sup-
plicum praesidem mihi parcite. S O C R. Decre-
tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

L V C. Verumtamen ex Homero et ego vobis
supplicabo: reueribimini forte versus, neque
adspernabimini consuetam carmina.

Quem

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σο-
Φοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' ἐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκχε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγύρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς αἰῶς.

ΛΟΤΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπὶς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὲ μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ αὖ
ἐκείνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἡέτην· ἔ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἔχει ἀκτεῖνα Εὐριπίδα ἐστίν,

Οὐ

*Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica re-
sponsio: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphema, barbarea, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.*

LVC. Vae mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servauerit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Haud

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένους;
 ΛΟΥΚ. Νῦν ἔν ἑνατι ῥημάτων κτείνετε μέ;
 ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,
 Ἀχαλίνων σομάτων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
 τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δεδονταί πάντως
 ἀποκτινῦναι, καὶ ἄδεμία μηχανὴ τῷ διαφυ-
 γεῖν με, φέρετε, τῷτο γὰρ εἶπατέ μοι, οἱ τι-
 νες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν
 ἀνήκεσα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλη-
 φατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαί ἡμᾶς
 τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὧ κακίσει, καὶ τὰς
 καλὰς ἐκεῖνας σε λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε
 αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patrauerit.

L V C. Sic verba propter ergo nos occiditis?

P L A T. Sic per Iouem. Ait enim idem ille,

*Effrenis oris et stuporis impii solet esse finis in-
 fortunium.*

4 L V C. Igitur cum stat sententia, omnino
 interficere me, nec vlla arte licet mihi effuge-
 re, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam
 immedicabilem a me iniuriam passi sine vlllo re-
 medio mihi irascamini, et supplicii causa me
 comprehenderitis. P L A T. Quibus nos iniuriis
 adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et prae-
 claros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae
 ipsi

αὐτὴν, κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἑμᾶς ὕβριζες,
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφὰς ἀνδρας·
καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρως. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
σαντες ἀνελκόμεθα ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι
πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἔτσσι,
καὶ Ἐπίκερος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστο-
τέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἔτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅποσας διέσურες
ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΤΚ. Ἀνέπνευσα· ἔ γάρ ἀποκτενεῖται
με, εἰ μάθετε ὅποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην·
ὥς ἀπορρίψατε τὰς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάτ-
τετε. χρεῖσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.
ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρεὶ τήμερον ἀπολωλέ-
να.

ipſi maledixiſti, et contumelia nos adſeciſti,
tamquam in foro vendens praeconio viros ſa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter
haec indignati, contra te ab inferis huc veni-
mus, commeatu breui a Plutone impetrato,
Chryſippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et
Ariſtoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et
Diogenes, et omnes, quos in libris tuis laceravi.

5. LV.C. Reſpiravi. Nec enim interficietis
me, vbi cognoueritis, qualem erga vos me
praeſbuerim. Itaque abiicite lapides. quin ſer-
uate potius: vtemini enim iis contra dignos.
PLAT. Nugaris: hodie enim periſſe te oportet.
Quin

ναί. καὶ ἤδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ'
 ὅσσα ἔοργας. ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὅν
 ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε
 ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καί,
 εἰ μὴ Φορτικὸν εἶπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτη-
 δευμάτων, εὖ ἴξε, ἀποκτενῶντες; ἦν ἐμὲ ἀπο-
 κτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεποννηκότα
 ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ
 ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμο-
 νες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ.
 ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
 κηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις
 ἀληθῶς οἶε διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
 καταλο-

*Quin saxea adest toga tantorum tibi poena malo-
 rum. L V C. Enimuero scitote, viri optimi,
 me si interficiatis, quem vnum omnium lauda-
 re oportebat, familiarem vestrum et beneco-
 lum, et earumdem sententiarum, et nisi dictu
 graue est, vestrorum studiorum curatorem
 quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis
 laboris susceperim. Videte igitur, ne idem fa-
 ciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati-
 que, iracundi, et parum officii memores videa-
 mini aduersus virum bene de vobis meritum.
 P L A T. Impudentiam hominis videte! In-
 super gratiam tibi maledicentiae illius causa
 debemus? usque adeone cum mancipiis te pu-
 tas disputare veris? etiamne in beneficio no-
 bis*

καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΤΚ. Πᾶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἡ πότε ὕβρις; ὅς αἰεὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ὥς καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἅ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπικινῶσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστω τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτε, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζητᾷσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ
τις

bis imputabis contumeliam tantam; et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LVC. Vbi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sestantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;
X si qui-

τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀνα-
πλέξασθαι, καὶ ἀρμύσασθαι, ὥς μὴ ἀπάδειν
θάτερον θατέρω. ἐστ' ὅστις ἔν ταῦτα εὖ πε-
ποιθώς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρή-
σειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδο-
ξεν; ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὴν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐ-
ρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὥς ταῖς Μῦσαις ἀντάδειν,
παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὥδην, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐρι-
δαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι
ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τῆτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τὰς ῥη-
τορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ἐστὶ τῷ
πράγματι, καὶ χαλεπωτέρων σε ἐπιδείκνυσσι
τὴν τόλμην, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαρισίᾳ πρόσ-
εσιν,

si quidem legere illos sciat aliquis et nescire et
concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur,
qui his bonis vestris usus, male audeat dice-
re viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut
esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo
Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis
Mufis, a quibus canendi artem acceperit, aut
cum Apolline contendat, iaculari ausus contra
ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

6. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhe-
torum arte declamasti, maxime enim rebus
ipsis sunt contraria, et eo importuniorum
ostendunt audaciam tuam, quandoquidem ini-
uriæ huic ingratus etiam animus accedit, qui
acceptis

εσιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἓνα τῷτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήφαμεν, ἀνδρῶν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, ἐκ ἐκωλύσαμεν δρῆσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥσε διαγῆς τῷτο μάλισα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὄργην ἀκέετε, καὶ ἔδεν τῶν δικαίων προσίσθε. καίτοι ἐκ ἂν ᾤησθην ποτὲ ὡς ὄργῃ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πέρρῳ εἶναι τοῦ
τοιξ-

acceptis a nobis, quod fateri, telis, contra nos iacularus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

g. LVC. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri vnquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perueniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissi-

τοιαῦτα. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε ὦ θαυμά-
σιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτε με. ὑμέτε-
ρον γὰρ καὶ τῷτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ
ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ πὰ διάφο-
ρα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους
ἐν τῷ μέρει· ὥς τε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορή-
σατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χει-
ροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογί-
σομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδι-
κῶν φαίνωμαι, καὶ τῷτο περὶ ἐμῶ γινώ τὸ δι-
καστήριον, ὑφ᾽ ἔξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ
βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας
ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρί-
σκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ,
εἰς

mi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri
admirabiles, nec ante iudicium me occideritis.
Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec
prout quis robustior est, rem gerere, sed iure
lites dirimi, redditis inuicem auditisque ratio-
nibus. Itaque iudice capto accusate me vos
aut simul omnes, aut quemcunque pro vniuer-
sis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego ve-
ro criminibus respondebo. Si deinde pareat,
me fecisse iniuriam, idque de me statuerit iu-
diciū, sustinebo nimirum iustam poenam,
vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, co-
gnitione facta, purus vobis et reprehensione
indignus inueniar, absoluent me scilicet iudices,

εἰς τὰς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τῷτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρρηχεσάμενος τὰς δικασὰς, ἀπέλθοις. Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανῆργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικασὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδिका, πείσεις ὑπὲρ σὲ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρῖξεῖτε τῷτῳγε ἔνεκ· ἐδένα τοιῷτον διαιτητὴν ὑποπτειν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσασίμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γὰρ, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιῆσαι δικάσειαν ἔγωγε.

vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

9. P L A T. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causidicum et versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam. L V C. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσῃεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἔδεν ἔδδ' τῷτο δέδια τοσῶτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περισίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιώων. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικασήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίην παραλαβόντες, ἀκῶσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχ' ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ιδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλῃσι,

κατα-

PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus. LVC. Vos iidem et accusate et iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, et ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem prouocare, dum iudicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere,

si illi.

καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον
 ὑπὲρ ἑαυτῶ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν
 αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνὺτα καὶ
 Μελίτα πέρι, τῶν ἐμῶ κατηγορησάντων, ἢ
 τῶν τότε δικασῶν, εἰ ἔτος τεθνήξεται, μηδὲ
 τοπαράπαν ὕδατος 1) μεταλαβῶν; ΠΛΑΤ.
 Ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥς ἀπίωμεν
 ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ
 ἀγαπήσομεν αἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΤΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦ-
 τα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθας φυ-
 λάττετε ὡς ἔφην. δέξαι γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕψο-
 ρον

si indicta caussa virum lapidemus, idque homi-
 nes gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto
 ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut
 de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua
 quidem attributa (ex clepsydra) moriatur? PLAT.
 Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad
 Philosophiam. illa iudicet, et nos sententia il-
 lius stabimus.

II. L V C. Euge viri sapientissimi, meliora
 ista et magis legitima. Verum lapides serua-
 te, vti dixi, opus enim paullo post illis erit

X 4

apud

- I. [Ὑδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei lo-
 cum dare dicendi et causam suam agendi,
 ad aquae enim mensuram certam oratores
 dicebant et clepsydran. *Adol. Vorst.*

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πᾶ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν
 εὖροι τις ἄν; ἔ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων
 ἄντισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγω-
 νας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤμην
 Φάσκεσιν, οἷόμενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμᾶ ἄγνοῶντες, ἢ ἔδ' ὅλως
 ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο ἔκ εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. ἔδεκω
 γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός
 τινος, ἦκον ἄν ἐπὶ τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim ubi habitat, uoui, quam-
 quam longo tempore oberravi domo eius quae-
 renda, ut illius consuetudine vterer. Deinde
 cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et
 prolixas barbas submittentes, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuas quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γὰρ εὕρησεν· τεκμαιρόμενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ
 φροντισικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τέτων οὖν
 συμπαραβυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν· εἶτα
 ἑώρων γύνχιόν τι ἔχ' ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἐς τὸ ἀΦελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερ-
 ρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ
 ἄΦετον δοκᾶν τῆς κόμης ἀμαλλώπιζον ἑῷσα,
 ἔδὲ τῇ ἱματίᾳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ρισέλασσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκᾶντι προσ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ
 Φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me inuenisse,
 idque colligebam ex multitudinem intrantium et
 exeuntium, qui feueri omnes viderentur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumvis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat;
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem iis se
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci;

Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἑπαινυμένη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἕς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τὰς πλεσιωτέρας ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τὰς πένητας τῶν ἑρασῶν ἔδε προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκίσσιον, ἑώρων περιδέρμια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέσρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς κακοδαίμονας ἐκείνας ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, ἔ τῆς ῥινόος, ἀλλὰ τῆς πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶλω ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῶτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· ἔ γὰρ πρόδηλος ἔδε πᾶσι γνῶριμος ἡ θύρα· πλὴν ἄλλ' ἔδεν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum dirioribus prope adfideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur; et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

13. P L A T. Illud quidem recte, neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Caeterum

ἔδεν δέησει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμειῷ ὑπομενᾶμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πρὸ ἀφίξεταί, ἐπανιᾶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεις καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῆτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῶν σχήματες, τὴν προσηνὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθονοῦσα μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἔνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cagitabunda placide incedit. LVC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superos, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τῶν μαθημάτων;
 τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν
 κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ εὐίκατε. καὶ τίνα τῶν
 ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ περὶ λωποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νὴ
 Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσε-
 βέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγο-
 ρεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπως
 τί παρὰ σὲ μαθόντες, τοῖς μετ' ἡμᾶς κατα-
 λελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδο-
 ρησάμενός τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμέ, οἷα
 πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκέουσα ἐν Διονυσίοις, ὁμῶς
 Φίλην τε αὐτὴν ἡγήμαί, καὶ ἔτε ἐδικασάμην,
 οὔτε ἡτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παί-
 ζειν

ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus
 in vitam? numquid aduersi vobis apud inferos
 accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem
 captum hic ducitis? furne vestium est, an ho-
 micida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem,
 Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus,
 qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit,
 et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae
 apud te didiceramus, posteris reliquimus.
 P H I L. Et vos indignati estis maledicente
 nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia
 a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam
 illam putem, nec in ius vocarim vnquam, ne-
 que accedens cum illa expostulauerim; sed pa-
 tiar

ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χειρὸν γένοιτο, ἀλλὰ τὸναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσείβει, καὶ Φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, ἐκ οἶδα ἔπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγένηατε. τί ὁ ἔν αὐτὸν ἀγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἵκμεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δεῦρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiar illam ludere, quae conuenire videntur et solēnnia sunt illis feriis. Quippe cum nouerim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, vt aurum ipsa percussione deter- sum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu vnus huius diei sum- to, contra illum venimus, vt dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. "Αγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δηλός inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. *Gesner.*

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης ἐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τῆτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ; ΛΟΤΚ. Τῆτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τὰληθεῖς ἐξευρεῖν δύναται. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶτον δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσάτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἕκασον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἔ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἀνδρας ἐπὶ τῷ

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL Tu quid ais? LVC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe inuenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetraui, tibi ut cognitio causae seruaretur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam,
nostri

τῷ ἡμετέρῳ ὄνματι πολλά καὶ μιαρὰ πράττον-
τας, ἡγόρευε κακῶς. ΛΟΤΚ. Εἴση αὐτίκα,
ἣν ἐθέλης ἀπολογημένε ἀκέειν. μίνον ἀπίω-
μεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρό-
πολιν αὐτήν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταΦα-
γεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἔξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσα-
σα τὴν δίκην. ΛΟΤΚ. Τίνες δὲ εἰσιν ὦ Φι-
λοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμια καὶ αὐτοὶ δεκῶσιν.
ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἣ
προσηγμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη,
καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν. ΛΟΤΚ.
Οὐχ

nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit. I. V. C. Hoc statim scies, si
causam dicturo operam dare volueris. Solum
abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam
arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspe-
ctu sint res urbanae omnes.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile
interim inambulate. veniam enim vobis, hac li-
te iudicata. L. V. C. Quae vero sunt, o Philoso-
phia? videntur enim et ipsae decentissimae.
PHIL. Virtus est illa virgo, Temperantia illa,
et prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio,
sed obscura illa et tenui colore Veritas est. L. V. C.
Non

Οὐχ ὁρῶ ἦν τινὰ καὶ λήγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκκλώπισον ἐκείνην ἔχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγασαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΤΚ. Ὅρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί ἔχῃ καὶ ταύτας αἰγεις, ὥς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ σῦνδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολοθήσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γάρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ εἰδὲν δέομαι ἀκείνῃ, ἃ πάλα οἶδα ὅποια εἰσιν. ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζεις ἂν, ὥς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔν
ἐπα-

Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper et elabentem? LVC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam aduocatam mihi adducere in ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, vnam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LVC. Verum nostra interest, Veritas, te adeste in iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμαι καὶ τῷ θεραπευνιδίῳ τούτῳ, εὐ-
νοϊκωτάτῳ μοι ὄντι. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπ-
σας ἂν ἐθέλης. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δεί-
λαιον τῆτον ἀνδρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ἔν-
τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τῷ περιμένειν. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποιν-
α. ἡμέτερον δὲ καὶ ἕτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ
γὰρ τοῖς τυχεῖσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεή-
σαι μοι, ἀλλ' ἀλλοτρίοις ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοις, αἰετίνας ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥς
ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
μὲν ἔν' ἀμεινὸν δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν παραλά-
βοις.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
mihi, PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, ut formidolosum hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem servare possimus. Tu vero Elenche
(Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat:
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnan-
dum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus,
et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero se-
ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.
Y Sequi-

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκάιοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἴτα δὲ δίχτε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλεις, μή τι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ἔσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τῆτο, ἀλλὰ δεινῶς πανεργός ἐστι καὶ κολακικός· ὥς παραπείσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρύνετε· ἔδεν ἔ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαράσης. ἀπίωμεν ἔν.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκιλέους. ΦΙΛ. Πατρίς δέ; ΛΟΤΚ. Σύρτος,

Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque per suasionem a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac vna praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Conuincensii N.*) PHIL. Sed patria?

Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τᾶτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν
ἀντιδίκων μου, ἔχ' ἥττον ἐμᾶ βαρβάρους τὸ
γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία ἔκκατὰ Σο-
λέας, ἢ Κυπρίας, ἢ Βαβυλωνίας, ἢ Σταγειρί-
τας. καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδεν ἂν γένοιτο ἔλατ-
τον, εἰ τὴν Φωνὴν βαρβάρους εἶη τις, εἶπερ
ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἔσα. ΦΙΛ.
Εὖ λέγεις. ἄλλως γέν' τᾶτο ἡρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίσασθαι
τᾶτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μι-
σεγόης, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ
μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μιαιφῶν
ἀνθρώ-

tria? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui
Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
horum etiam aduersariorum meorum noui, non
minus quam ego sum genere barbaros; mores
vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagirita-
rum. Quamquam apud te quidem nihil quid-
quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
ce fit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
dem scire refert. LUC. Osor superbiae sum,
et praestigiarum, et mendaciorum, et tumoris
inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ἐπὶ
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τῆς Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φι-
 λείσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύ-
 τῃς ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ
 ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ'
 ἀργίας

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sim, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate novi: illam puto quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri, tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte ntar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆς Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his a μισο, vel a
 Φίλο incipientibus respondeant. Gesner.

ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἡκριβω-
κέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐν ἐχρῆν. τῷ γὰρ αὐτῷ
καὶ τάδε Φασί, καὶ τάδε· ὥς μὴ διαίρει τῷ
τέχνῳ· μία γὰρ ἐστὶν, δὴ εἶναι δοκεῖσαι. ΛΟΤΚ.
Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὡς Φιλοσοφία, τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιῶτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ Φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν·
ἐν ταῦτά περ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικά-
ζωμεν· ἡ Ἰέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάρη, ἡμεῖς
δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.
ΛΟΤΚ. ὦ Πολιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
ἀλαζό-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offera-
tur occasio, dediscam; alteram autem uimis et-
iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
que artes dirimere, quae duae cum videantur
esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
losofia. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat: hic alicubi in templo vrbicae
Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
be subsellia: nos interea deam adorabimus.
LUC. Custos vrbis, praesidio mihi veni con-

Y 3

tra

4. ὦ Πολιάς] Id est Minerua vrbis Dea tu-
telaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta.
Ael.

ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπι-
ορκάντων ὁσημέραι ἀνέκεις αὐτῶν· καὶ ἃ πρῶ-
τασι δὲ μόνῃ ὀρέῃς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος ᾔσα. νῦν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτάς. ἐμὲ δὲ ἦν περ κρ-
τέμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναί, σὺ
προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθή-
μεθα ἑτοιμοὶ ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δέ,
προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάντων, ὅσις ἄριστα κατ-
ηγορή-

tra insolentes homines, recordata, quot illorum
periuria quotidie audias. Quae faciunt, sola
vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
est illos vlcisci. Me vero si qua succumbere vi-
deas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adiedo
me serua.

22. PHIL. Age iam sedemus vobis, pa-
ratae vestras audire rationes. Vos autem
electo vno ex omnibus, qui optime accusa-
turus

Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιάς Ἀθηναῖ.
Vbi omnino vid. Periz. Reiz.

5. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. Albam scilicet. Haec
ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in
quo ei Minerua auxilium tulit, ac suo illum
suffragio liberavit. Brod.

6. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum
habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis
cunctatum. Gesner.

ηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. ἔ γάρ οἶόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιαῖδη, ἀπολογήσῃ τὰ μετὰ τῷτο. ΑΝΑ. Τίς ἔν' ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥΣ. Σῶ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια Θρυμασῆ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθῆς μεσόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀπαδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσσειν. ὥς τε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰπέ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐμείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰπ-

turus videatur, actionem componite, et reum convincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis, tu vero post haec causam dices Parrhesiade. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuit? tua Plato cogitandi admirabilis sublimitas, et mere Attica vocis suavitas, et gratia illa, quae tantum in persuadendo valet: tum prudentia, et exquisitum illud artificium, et illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illorum, et in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum,

ἢ Ἱππίαν εἶρηται· δεινότερος ἔτος ἐστίν. ἐπί-
 παττε ἔν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
 ἐκεῖνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ καὶ κεῖνόν
 πε παραβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχη-
 τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδρο-
 τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ
 Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρῦσιπ-
 πε. ἔ γάρ δὴ καὶ ἄλλος ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
 νότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγ-
 κτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ
 ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ
 αὐτῷ

cum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
 magis formidandus est. Itaque adsperge etiam
 aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
 interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
 iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
 volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
 si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
 rum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel
 Antisthenem, vel Craterem, vel te adeo, Chry-
 sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
 in scribendo vim quamdam praesens tempus de-
 siderat; sed apparatus convincendi et indici-
 alem. Orator autem est Parrhesiades. DIOG.
 Ego

αὐτῷ κατηγορήσω. καὶ γὰρ ἐδὲ πάντῃ μακρῶν
οἴμα τῶν λόγων δεήσασθαι· καὶ ἄλλως δὲ
ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμα, δὴ ἰβωλῶν πρώην
ἀποκεινηρυγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ
Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων.
μέμνησο δὲ ὦ γειναῖς, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν.
εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς
λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅσις
ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φι-
λοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ
κακῶς ἀκράτειας ἐν τοῖς Παρρησιαδαῶν λόγοις. καὶ ἴας
προαιρέσεις ἀφ' αἷς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
ἅπαν-

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa
oratione opus futurum. Et alioquin ego supra
omnes contumeliose tractatus sum, quem duo-
bus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.
PLAT. Diogenes, o Philosophia, aget pro omni-
bus. Memento autem, vir generose, ne tuum
modo in accusatione negotium agas, sed com-
munem causam spectes. Si quid enim inter
nos non convenit de nostris disputationibus, tu
in praesentia quidem noli quaerere, aut vtra
sit verior ratio definire: sed in uniuersum mo-
do pro philosophia ipsa indignationem ostende,
contumeliis obruta, et male audiente in Parrhe-
siadae sermonibus: relictisque sectis, quibus
dissidemus, quod commune habemus omnes,

ἅπαντες ἔχομεν, τῷτο ὑπερμάχει. ὄρα, σὲ μόνον προεσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τειαῦτα πισευθῆναι, οἷα ἔτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρσύνετε, οὐδὲν ἐλατίζομεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς λόγους ἐπιπλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶτός ἐστιν) ἀφείναι διαβλεύηται αὐτόν, ἀλλ' ἢ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ἵξυλοφορεῖται. ΦΙΛ. Τῷτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' εἶναι. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριο ἀποβλέπει.

ΛΟΤΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansuero et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, et in te consilium intuetur.

LVC.

ΛΟΤΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὧ φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐδέδιας ἔν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΤΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι 7) βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίσατε δ' ἔν. σύ δ' ὧ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ 8) τὸν βίον ὧ φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ
 ἔδεν

LUC. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est.

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* Brod.

8. Περὶ] Παρὰ iussit reponere *M. du Soul*, et usitatus et rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita effemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum περὶ cum accusatio, pro *secundum*, etiam *Aristot. I. Hist. Anim. c. I. ὅσων δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισήσαντες ἔρχομεν*. Ita ut etiam hic significare possit ap. *Lucian. per vel circa vi-*

ἔδεν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω,
 ἀλλὰ Πυθαγόραν τῆτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τὰς ἄλλας,
 τίς ἔκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαν-
 το; ἀ δὲ τοιαύτας ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρτα-
 τος ἔτοσί Παρρησιάδης ὕβριγεν, ἡδὴ ἐρῶ. ῥή-
 τωρ γὰρ τις ὡς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικα-
 σήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμῃσεις, ὅπο-
 σον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λό-
 γοις, τῆτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ
 πύεται μὲν ἀγορευῶν κακῶς. γόητας, καὶ ἀπα-
 τῶνας

est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc
 Pythagoram, et Platonem, et Aristotelem et re-
 liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
 rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
 crabilis ter et amplius iste Parrhesiades contu-
 meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
 aiunt, esset, relictis iudiciis, et secunda in il-
 lis fama, quantum vel vehementiae vel matu-
 ritatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam,
 illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos
 collectis, male loqui de nobis non desinit, cum
 praestigiatores atque impostores appeller, ac
 persua-

ca vitam. Interim παρὰ ex trium Codd.
 auctoritate reponendum credo, ut etiam
 deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec varitatio *περὶ*
 et *παρὰ τὸν βίον* iterum occurrit. Reiz.

τεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθω
 καταγελαῶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μη-
 δὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
 πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτὲς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
 τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνάφας, καὶ λήρης ἀπο-
 καλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπερδαϊότατα, ὧν ἡμᾶς
 ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥς ἐαυ-
 τὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέεισθαι πρὸς τῶν
 θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιζὲ
 τὸν ἔστιν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρεισι τοῖς ἀποσιώ-
 πτεуси, καὶ λοιδορῶμένοις; καὶ μάλιστα ὅταν
 τὰ σβμνότατα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥς-
 περ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριζοφάνει,
 καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τεττονὲ ἐπὶ χλευασίᾳ
 παράγχεσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδῶσιν ἄλ-
 λοκό-

persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tam-
 quam nihil simus, contemnat. Quin et in o-
 dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
 duxit, nugas ac deliria cum appelleret res tuas,
 et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
 et ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus
 ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero in-
 sultetur. Talé enim ingenium est vulgi, gau-
 dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
 ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut
 nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
 bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
 sus causa in scenam producentibus, et absurdas
 quas-

λοκότῃς τινὰς περὶ αὐτῆς κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν, καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόνει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως τις ὢν.

Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φροντίδας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τέτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἔμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ἔτε ἐορτῆς ἐφεισίσης, ἔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἐδράσε. καὶ τὸ

πάντων

quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem vnum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permisium erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At iste convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, et in uniuersum omnes, nec solemnitatem permittente, neque vlla priuati a nobis laesus iniuria. haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non vltro laedens hoc faceret. Omnium vero

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ
ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα,
τάτῳ ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ'
ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον
ἡμῶν ἄνδρα ξυγλωμοδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὃς
μόνος ἔπαρξεν, ἔδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
προδὲς τὸ κοινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο-
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ
σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων;
χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὥς μηδὲ ἄλ-
λος τις ἔτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. ἐπεὶ
τόγε

vero indignum maxime illud est, quod haec
cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen
subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro,
certaminis adiutore actoreque contra nos utitur;
qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali,
ut comœdias frequenter secum agat, qui solus
non adest, neque accusat nobiscum, communis
causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum
subire aequum est. Nisi forte habet quod con-
tradicat, homo res grauissimas tot sub testibus
traducens: utile igitur etiam hisce tale supplici-
um, si puniri iustum videant, ne quis alius in
posterum Philosophiam contemnat: quandoqui-
dem

τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβρίζομενον ἀνέ-
χεσθαι, ἔ. μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ
εὐηθείας εἰκότως ἀν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τε-
λευταῖα, τίνι φορητὰ; ὃς κατὰ περ ἀνδράπο-
δα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
κῆρυκα ἐπισήσας, ἀπημπώλησεν, ὡς Φασι,
τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττι-
κῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἔτος, δύο ἑβολῶν·
οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε
ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦ-
μεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισ-
μένοις.

ΑΝΑ. Εὖ γε ὦ Διογένης, ὑπὲρ ἀπάντων κα-
λῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρηκας. ΦΙΛ.
Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias,
ea non iam moderatio, sed ignavia et inscitia
videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-
bilia? cum mancipiorum instar in forum nos
productos, praecone constituto, alios, ut nar-
rant, magno, quosdam vero mina Attica; me
quidem pessimus duobus obolis, cum risu prae-
sentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi
indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus,
ut vicem nostram viciscaris, qui turpissimis con-
tumeliis sumus adfecti.

28. RE V. Euge, Diogenes, Praeclare quae
opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL.
Defini-

Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογε-
μένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ
μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε ἔν.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα με, ὦ Φιλοσοφία, κατ-
ηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χα-
λεπώτερα, ἔκ οἱδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν.
ἔγὼ δὲ τοσάττε δέω ἔξαρκος γενέσθαι, ὥς ἂν
εἴπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκῶς
ἀφίχθαι, ὥς τε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην· εἰρηκῶς
νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις
ἔς τινας ἀπεκρήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον,
ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μό-
νον

Definite laudare: infunde iam causam dicturo.
Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito:
tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit,
o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et dif-
ficiliora quidem, nescio qua re motus praeter-
misit. Ego vero, tantum abest vt ea negem
me dixisse, aut meditatus eorum defensionem
huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ip-
se reticuit, aut ego dicere nondum occupavi,
nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus
male, superbos et impostores appellando, dixe-
rim.

9. Ἐγχει] *Aquam infunde.* Brod.

νον τῆτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῇ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ Φαινοίτο ἔχων ὁ λόγος, ἔ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνες ἂν οἶμαι δίκαιότερον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιῶντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαιὸν προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμὸς, καὶ μωρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὧ Φιλοσοφία, καλὰ ἐρμήσας, ἤξιον ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίης, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Κάπει-

rim. Et ad hoc mihi vnum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, confictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Καίπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμῆτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τὰςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ἔντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα παραινῆντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἄτρενές ἀποβλέπων ἐς τὰς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τέχας ῥυθμίζοι, καὶ ἀπειθύνει τὸν ἑαυτῷ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν κατ' ἡμᾶς αὐτὰς ὀλίγοι ποιῶσιν.

Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῶ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμῶσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hosce omnes admirabar, vitae beatae legistatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis vtilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis et publicis, quaeque imitari vnicuique facile est,

μάλα εοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. ἐπὶ δὲ τῷ βίῳ, καὶ τῶν περὶ πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενος τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἢ γὰν ἄκταν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρωικῶν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικαύτῃ προσωπείῳ· ἐν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῷ μετρίῳ αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχις' ἂν ἐπιτερίψῃ
τῷ

est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vita vero et actionibus contradicere habitui, et contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victorius Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa
persona

τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοῖϋτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἔτως ἀτίμως κατατεθλυσμένος πρὸς αὐτῷ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὄρῳν, ἐκ ἡνεγκά τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ὧ φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι

persona actorem talem sua claua elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non ho-

ἄνθρωποι, εἴ τινα τέτων ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, ἐκ ἑστῆς οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τοὶ Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο, καὶ ἡ τὰς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιᾶντος, πανηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δαίνα καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥς ἐρήμην ἡλίσκασθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε.

Ταῦτα

minum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscumque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo viuentem, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viuentes exigebatur: sed vos discesseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis.

Ταῦτα ἔκ ἡτοῦμα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἡλεγχον
 αὐτὰς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δέ, τι-
 μᾶν ἐπὶ τέτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκ-
 οὖν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγο-
 ρεύοντα ταῖν θεῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχά-
 μενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέξω, ἐμὲ τὸν
 ἀσεβέοντα ἡγήσεσθαι εἶναι; ἀλλ' ἔ δίκαιον. ἐπεὶ
 καὶ οἱ ἀθλοθέται μασιγᾶν εἰώθασιν, ἥ τις
 ὑποκριτῆς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία
 ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἔδενπε ἐργίζονται αὐτοῖς
 ἐκείνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσω-
 πεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν
 παίειν

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discreni. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum obsequans, Dearum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Iouis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis caedendum

παίειν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοῖντο
 αὐτῶν, οἷμαι, μασιγμένων. οἰκίτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑπεκρίνασθαι, μικρὰν τὸ
 πταῖσμα. τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρὸν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τὰς πάντων ἀτασπώτατον
 ἐστίν, ὅτι τὰς μὲν λόγας ὑμῶν πάνυ ἀκριβῆσαι
 οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τῷ μόνῳ
 ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς
 τὰναντία ἐπιτηδεύοιεν, ἔτι βιβῶσι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα Φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μένον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθὸν
 καὶ ἀόρητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τού-
 των

dendum virgatoribus tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextere agere, parvus fuerit error. Io-
 uem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectantibus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 lorum exquirat; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequantur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt hone-
 sta putare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπερόρων, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέ-
γεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυ-
μάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦ-
τα ἐπὶ μισθοῖς διδάσκουσιν, καὶ τὰς πλεσίους
τεθήκασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κερχίνασιν,
ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότα-
ροι δὲ τῶν λαγκαῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν
πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ἄνων, ἀρπακτικ-
τώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικάτεροι δὲ τῶν
ἀλεκτρούων. τοιγαρὲν, γέλωτα ὀφλισκάνου-
σιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν
πλεσίων θύρας ἀλλήλους παρωθέμενοι, καὶ δεῖ-
πνα πολυάνδρωπα δειπνῶντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τῶ-
τοις ἐπαινῶντες Φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς
ἔχον-

dos hosce desplicere, et tamquam cum aequali-
bus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapien-
tia, et vere sane admiranda. Verum enim
vero, isti mercede haec ipsa docent, et diuites
admirantur, et argento inhiant, et caniculis
iracundiores sunt, et leporibus timidiores, ma-
gis adulatorum quam simii, libidinofiores afinis,
felibusque rapaciores, et in contentionibus
quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque lu-
dibrium debent, cum circa ista conficiantur,
et circa diuitum ianuas alii alios detrudunt, et
celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis
sine more modoque laudant, et ultra decus se
ingurgitant, seque attributa sibi parte non con-

ἔχοντες ἐμφορέμενοι, καὶ μεμφύμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπὼδᾷ φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἄκρατον ἔφεροντες οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι συμπίνασι, γελῶσι δὲ λαδῇ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐντρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἰσχίζον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλάσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὑπερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγκυρακτεῖ μὴ λαβεῖν, ὁμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάνην ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτῶν, τῶν ὑποδεεσέων δούμενος. ὅταν μὲν ἂν αὐτὰς τι δεῖ λαιβάκι,

πολύς

tentos produnt, et in vino infuauia quedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot conuiuiae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, et nisi acciperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiam rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere,

πολυτά

καλὺς ὁ περὶ τῆ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ
ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῖτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον,
ἢ τὰ ἀργύριον, ἐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
δων διαφέρουν; ὅταν δέ τις ἐπιικρίας δεόμενος
ἑταῖρος ἐκ παλαιᾶ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν,
ὀλίγα αἰτῇ πρὸς αὐτὸν, σιωπῇ, καὶ ἀπορίᾳ,
καὶ ἀμειβία, καὶ παλινωδία τῶν λόγων πρὸς το
ἐναντίον. εἰ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκείνοι λό-
γοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, ἐκ οἷδ' ὅπη
ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα.
πτερύοντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὅσημέραι πρὸς
αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχόμενα.

Μέχρι γὰρ τῆς, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς
ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκαίμενον
ἐν τῷ

multa de bonorum inter sapientes communione
disputatio, et quam res sit indifferens diuitiae:
quid enim, inquit, aurum est vel argentum?
nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis
indigus sodalis vetus, et a longo tempore ami-
cus accedens paullum quiddam roget, silen-
tium, aestus, inscitia et verborum illorum in
contrariam sententiam retractatio. Multae au-
tem illae de amicitia disputationes, et virtus,
et honestum, nescio quo abiere; omnia quidem
auolarunt, volucris vere verba, quibus temere
quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo enim vsque vnusquisque eorum ami-
cus est, quoad argentum vel aurum in medio
positum

ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδός δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλοτριεῖται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷον τε καὶ οἱ κύνας πάσχουσιν. ἐπειδὴ τις ὅσῃν ἐς μέσους αὐτὰς ἐμβάλη, ἀναπηδῶσάντας δάκνουν ἀλλήλους, καὶ πόνον προαεργάσαντα τὸ ὅσῃν ὑλακτῶσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγυπτίας, πιθήκας ποτὲ πυρρίχιζεν· διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐσι τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλεργίδας ἀμαρττόμενα, καὶ προσωπεῖα περιερίμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ ἐνδοκίμεῖν τὴν θεάν, ἄχρι δὲ τις θεατρὸς ἀστειῶς, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ
πίθη-

positum non fuerit Si quis vero obolum vnum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos proiecerit; exsiliunt, mordent inuicem; eumque qui os praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, et saltasse in vestibis purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, oblit

πίθκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχή-
σεως, τῷ ὅπερ ἦσαν, πίθκοι ἐγένοντο ἀντὶ
πυρρίχισα, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα,
καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεργγυσον, καὶ ἐμάχοντο
περὶ τῆς ὀπίρας πρὸς ἀλλήλας· τὸ δὲ σύνταγ-
μα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο
ὅπὸ τῷ θεάτρῳ.

Τοιαῦτα καὶ ἔτοι ποιῶσι καὶ ἔγωγε τοὺς
τοιγᾶτες κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔ ποτε παύσο-
μαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν δέ,
ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμε-
τέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανεῖην
ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν.
ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιᾶ-

το

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis si-
mili, quod erant scilicet, facti, laruas contriue-
re, laceratisque vestibus de fructibus inuicem
depugnarunt; illa autem Pyrrhiches institutio
dissoluta risui fuit spectatoriis.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus
ego maledixi, nec vnquam desinam convincere
illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare:
de vobis vero vestrumque similibus, (sunt
enim, sunt quidam vere sectantes Philosophi-
am, legumque vestrarum obseruantes:) absit a
me infamia illa, vt contumeliosum quidquam,
aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλαζόνας ἐκείνας, καὶ θεοὺς
 ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γάρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀρι-
 στότελες, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ἢ
 οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενές ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
 καὶ Δία Ἡρακλῆς 10), φασί, καὶ πίδακος. ἢ
 διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκου-
 σι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τῆτο χρὴ ὑμῖν
 εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἦνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γυνή-
 ῃσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ
 θᾶττον ἂν γυνή ἀηδένα μιμήσαιοτο, ἢ ἔτοι φι-
 λοσόφου.

Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis inuisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt et philosophari se praedicant et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti Philosophos.

10. Ἡρακλῆς] *Hercules et simia*, prouerbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. *Reis.*

λασόφας. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῆς ὅποσα εἶχον.
σύ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτάς, εἰ
ἀληθῆ ἐσι.

ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρώ-
τέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
κέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
λοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτῆς, κατὰ τῆς
γῆς δύναι ἡυχόμεν· ἔτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν.
ἐγνώριζον γὰρ ἀκούσας ἑκαστον τῶν ποιόντων
αὐτὰ, καὶ φήμευον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις,
τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δέ, ὃ δεῖνα ποιεῖ.
καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθά-
περ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικό-
τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu,
Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si
vera sint.

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, re-
cede interim. Nos quid faciamus? quomodo
dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philo-
sophia illo dicente terram mihi hircere optabam
prae pudore, adeo vera dicebat omnia. Agno-
scebam enim inter audiendum vnumquemque
qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur,
illud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
quiebam, facit. Et omnino ostendit homines
dilucide, ut in pictura quadam similes per
omnia, cum non corpora modo, sed ipsas
quoque

ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.
 ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάντῃ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετὴ. ὑμεῖς
 δέ, τί φάτε; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τᾷ ἐγκλήματι, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐ-
 εργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλίων
 ἀτυχευῶς πεπίνθασμεν, τραγωδόν τινα τῆτον ἐφ'
 ἡμῶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφο-
 ρὰς. εἰδέτω γὰρ, καὶ τὰς θεοὺς ἐχθρὰς ἐκτραγω-
 δεῖτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτός, ὦ Φιλοσοφία, πάντῃ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρήμενα, καὶ Φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖ γε, ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις II) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπόν,

quoque animas exquisitissima similitudine expri-
 meret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o
 Virtus. Vos autem quid dicitis? R.E.V. Quid
 aliud, nisi absolui illum a crimine oportere, et
 amicum nobis ac bene meritum in publico mo-
 numento scribi. Iliensium enim exemplo Tra-
 goedum hunc in nos commouimus, qui Phry-
 gum canat calamitates. Canat igitur, et illos
 Diis inuisos tragoediis suis infamet. DIOG.
 Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum
 magnopere et retracto crimina, eumque, ut
 virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrhesiade,
 solvimus te accusatione; vincis suffragiis omni-
 bus,

II. Ἀπάσαις] Ψήφοις. Brod. Vid. supra
 hoc Dial. c. 21. Reiz.

λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡΡ. προσκύνη-
σα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
αὐτὸ ποιήσεν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέ-
γα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ
μὴ λήγοις σεφανῆσα. ΑΡΕΤ. Οὐκὲν δευτέ-
ρα κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶ-
μεν καὶ κείνας, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης
ἐκάστω. ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας·
ὥς σε σὺ, παῖ Συλλογισμέ, κατακύνψας ἐς τὸ
ἄστυ, προσκήρυττε τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΛ.

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
esse. PARRH. Equidem initio iam adoravi.
Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
endum videtur: augustius enim fuerit. Splen-
dida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viri-
di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
vt poenas suarum in nos contumeliarum nobis
perfoluant. Accusabit vnumquemque Parrhesi-
ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Itaque
tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem,
praeconio huc euoca Philosophos.

40. SYLL.

12. Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad
morem veterum, qui primum craterem a-
licui deorum libabant, a secundo autem au-
spicabantur. *du Soul.*

Λα

ΣΥΛ. "Ανκε, σίγα· τὰς Φιλοσόφους ἤκειν 13) ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). ΠΑΡΡ. Ὁ-
ρεῖς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κή-
ρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολ-
λοὶ δὲ αὐτῶν, εἰδὲ σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς
πλυσίας ἔχοντες. εἰ δὲ βέλει πάντας ἤκειν,
κατὰ τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε, ΦΙΛ. Μη-
δαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει,
καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τὸδε χαλεπὸν. ἄνκε· σίγα.
ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγασιν, καὶ ὅσοι προσήκειν
αὐτοῖς

40. SYLL. Audi, tace. Veniunt Philosophi in arcem caussam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide pauci conueniunt agnito praeconio. Nam et alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa diuites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbirur, eos aduoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se

13. "Ἡκειν] Sic solet in formula praeconiorum omitti *χρῆ* aut simile quid. *du Soul.*

14. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης. *du Soul.*

αὐτοῖς οἶονται τῷ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπο-
 λιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναὶ ἐκάσῳ δοθή-
 σονται, καὶ σησαμῖος πλακῆς· ὅς δ' ἂν πώ-
 γωνα βαθὺν 15) ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην
 ἰσχάδων ἄτος γε προσεπιλήψεται. νομίζουσιν δ'
 ἕκασον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἣ
 ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦ-
 τά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς
 ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
 σοφόν.

re se iudicant, veniunt in arcem ad congia-
 rium: binae unicuique minae dabuntur, et de
 sesamo placenta. Quicumque vero prolixam
 barbam exhibuerit, ille corollarium ficum mas-
 sam accipiet. Adferat autem quisque, tempe-
 rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
 que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
 quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
 Aa 2 absque

15. Πώγωνα βαθὺν] Sic noster iterum in
 Ioue Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
 νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
 gna, Ael. V. H. 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.
 Generaliter de omni fere magno, vt πλε-
 τος βαθύς. Ael. V. H. III. 18. Immo et
 de latitudine, s. densitate, Herodian. VIII.
 I. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχή-
 ματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
 acies densius instruxit. Reiz.

σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τά-
λαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἶη.

Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων,
ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκασαν μόνον. πα-
ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀ-
σκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρεῖον πάγον
ἔτι πλείους, εἴησι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ
τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείον προθέμε-
νοι κλίμακας, ἀνέρπασσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ
βοτρυδὸν, ἐς μὲ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴ-
πω, ἀλλὰ καὶ κείθεν εὖ μάλα πολλοί, κἀντεῦθεν

Μυ-

absque illis esse sapientem. Proposita in medio
sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superauerit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus inuicem
se trudentium ad duas minas, cum primum au-
diere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aescula-
pii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscu-
rorum aedem scalis admotis cum bombo in al-
tum enituntur, atque examinis instar apum
glomerantur in vuam, ut Homeri verbo utar.
Verum inde etiam bene sane multi et hinc
sexcenti,

Quoi

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο
μνᾶς, ὡς ἤκασαν κ. τ. λ. Gesner.

Μυρίοι, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθρα γίνεται ἤρι.
 Μεσῇ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν
 προκαθίζόντων, καὶ πανταχῶς πῆρα, πώγων,
 κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία,
 συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅπο-
 σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν,
 ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
 τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι
 τῶν ἄλλων σχημάτων. τῆτο γὰρ τὸ δεινότα-
 τόν ἐστιν, ὃ Φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαι-
 τό σε μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα
 καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόη-
 τες ἔσονται πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clan-
 gore sibi inuicem adfidentium, et ubique pera,
 barba, adulatio, impudentia, baculum, gula,
 syllogismus, auaritia. Pauci vero, qui ad pri-
 mam praeconis vocem adscenderant, vix appa-
 rent, nulla nota insignes, reliquorum turbae
 immisti, et latent similitudine habitus reliquo-
 rum. Illud enim, Philosophia, fane molestissi-
 mum est, et quod quis maxime in te etiam
 reprehendat, quod notam illis nullam aut si-
 gnum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis
 vere philosophantibus sunt probabiliore.

ΦΙΛ. Ἐσαυ τῆτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἡδῆ.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἐν γὰρ τοῖς χρημασι, πρώτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῆ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακῆντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μυνῶν περιμενεῖμεν, καὶ ὑσάτους δεῖ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πᾶτ' αὖ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γὰρ τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL. Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛ. Πάυσασθε φιλονεικῶντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὤθσιτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἔστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτή, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφῶντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὗρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιάντες, εὐδαιμονήσασιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποικῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἔν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅποσοι μεμενῆκασιν, καὶ Φηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

44. PHIL. Desinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulstate: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui inuenientur ex nostris placitis viuere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adflectent. Quid hoc? fugitis, per Iouem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυ-
νικός ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί
καὶ ἔχει, ἥπῃ θέρμης, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους
τῶν αὐτοπυρίτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
σίον τετὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτι-
κον, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβης. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τέτων ἡξίως λοιδορεῖσθαι
ἄπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοιᾶτοι μὲν ἡμῖν ἔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὅν τινα τρόπον ἀγνοόμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἳ τινες οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἳ τινες αὖ πάλιν οἱ τ᾽ ἐτέρῃ
βίᾳ·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non.
sed hoc aurum, et vnguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari definant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum boni viri sint, et qui alterius sint vitae,

βίη· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σὲ γὰρ τῆτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρηστὰς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιῆτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπτα καὶ εὐνὴς ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλισα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῶ τὸν Ἐλεγχον, ἀπασι τοῖς Φάσκεισι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, σεφανωσάτω θαλῶ σεφάνω, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι νι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβώνιον περισπάσας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne inuale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si viderur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis beneuolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem inuenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histrionem, detracto pallio,

σας, ἀποκείρατόν τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάνυ τρα-
γοκρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῳ σήματα
ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον.
ὁ δὲ τύπος τῷ καυτηῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίδακος.
ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἐλεγχος, ὦ Παρ-
ρησιάδῃ, τοιοῦτος ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν
ἥλιον εἶναι λέγεται· ἔμὰ Δίᾳ, ὥς ἐ καλκείας ἀν-
τιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζε-
σθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδο-
νὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερσφῶντα, καὶ μηδα-
μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, ἔτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶ
σεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
τήριον τᾶταν, ἀποκείραντα πρῶτον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo
capri tondentur, resecet, et stigmata frondi
illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
pus autem canteris vulpes esto, aut simia.
PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
men contueantur, et ad illud examinentur.
Sed auro proposito, et gloria, et voluptate,
quem illorum videris despiciere ista, et nequa-
quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
cauterium memento, deorsum prius barba, ducere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσό-
 Φίχ, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν
 ἀλωπεκίας 17), ἣ πιθηκοφόρος, ὀλίγας δὲ καὶ
 ἐξεφανωμένους· εἰ βέλεσθε μέντοι κἀνταῦθα
 ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς
 λέγεις, ἀνάξεις τὰς Φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ
 μάλα, ἣν ἡ ἰέρεια μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον χρῆ-
 σαι τὴν ὀρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ
 ἄλκιυς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἴδὲ δὴ
 λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ'
 ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκἔν ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχάδας μὲν
 τινὰς δὸς ἀκώσασα, καὶ ὀλίγον τῆ χρυσίχ. ΙΕΡ.

Λάμ-

47. PARRH. Fient ista, vt vobis visum est,
 Philosophia, et videbis confestim vulgus illo-
 rum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quos-
 dam etiam videbis coronatos. Verum si vultis
 etiam huc profecto quosdam illorum vobis ex-
 traham. PHIL. Quid? tu fugientes huc re-
 trahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit
 paulum mihi commodare lineam illam cum ha-
 mo, quem piscator ex Piraeo dedicauit. ANT.
 En tibi, cape, vna cum arundine, vt habeas
 omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, vt mi-
 hi des etiam caricas aliquot, et pauxillum auri.

ANT.

17. Ἀλωπεκίας] Suauissimo lusu respicit nomi-
 ne altero ad κοππατίας equos, altero ad
 σαμφόρος, de quibus ad principium Nu-
 bium Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἐνὴρ διανοεῖται;
 ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχάδι, καὶ χρυ-
 σίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς τειχέως, κα-
 θῆκεν εἰς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρ-
 ῤησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπερ τὰς λίθους ἀλιεύσειν διέ-
 γνωκας ἐκ τῆς Πελασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιώπησον,
 ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην περίμενε· σὺ δὲ
 Πόσειδον ἀγρεύ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλη, πολ-
 λὰς ἡμῖν ἀνέπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι·
 προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεκηνώς. ὅσφρα-
 ται τῆς χρυσέως, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἰ-
 ληπται, ἀνασπᾶσθαι. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ε-
 λεγχε,

ΑΝΤ. Cape. PHIL. Quid facere vir cogi-
 tat? ΑΝΤ. Escam hamo impositam ficum et
 aurum, sedens ipse in lorica muri demisit ver-
 sus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Par-
 rhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e
 Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philoso-
 phia, et capturam exspecta. Tu vero, pisca-
 tor Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos
 nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysophryn. LIBER. Non. sed muste-
 lus est. Accedit sane ad hamum hians. Iam
 auri odorem captat. prope iam est. attigit. Ca-
 ptus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche
 manum

λέγχε, νῦν ξυνεπιλαβῆ τῆς ἐρμιᾶς· ἄνω εἰς(·
 Φέρ' ἴδω τίς εἴ ᾧ βέλτισε ἰχθύων; κύων 18)
 ἔτος γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τᾷτο ᾧ
 γενναιότατε; εἰληψαμ λιχνεύων περὶ τὰς πέ-
 τρας, ἔνθα λήσειν ἡλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλ-
 λὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγ-
 κισρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἔδη προσέσχηται, καὶ τὸ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξε-
 μεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es, piscium optime? Canis hic
 quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc,
 vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa
 petras, ubi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce.
 vacuus iam tibi hamus, ficus iam insedit, et
 aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Io-
 vem euomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

PARRH.

18. Κύων] De Cynico philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platonico agit,
 simili ad nomen respectu πλατὺν appellat.
 Hunc vocauerat modo γαλεόν. Iam γαλεός
 s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognata-
 rum specierum nomina aequae Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενες; οἶσθα τᾶτον ὅς τις ἔστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναί; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρώτων αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολ-

λοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχ-
θῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν
κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλαν

ἀνάσπασον, καθείς τὸ ἀγκίστρον· ἐκεῖνο μέντοι
ἔρα, ᾧ Παρρησιάδῃ, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ

κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ
Διόγενες· κἔφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν 19) ἐλα-

Φρότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc
quis sit, et ad te ne aliqua ratione hic vir per-

tinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igi-
tur? Quanti illum aestimare par est? equidem

duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Mul-
tum narras. neque enim edulis est, et horridus

adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte
illum per petram praecipitem: tu vero alium ha-

mo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesia-
de, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH.

Noli metuere, Diogenes, leues enim sunt et mino-
ris

19. Ἀφυῶν] Glossa Paris. *Apbyae pisciculi,*
quos parit limus, vermiculorum instar scatu-
rientes: meminuit Aelianus. Plinius vero Aquas
a latinis appellari dicit, quod ex aqua et
pluvia procreentur. Reiz.

Φρότεραι. ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφύεσται γέ· ἀνάσπα δὲ ὁμῶς.

ΠΑΡΡ. Ἴδῃ· τίς ἄλλος ἔτος ἢ πλατὺς, ὥς περ ἡμίτομος· ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ ἀγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾶσθω. Ἑλ. τίς ἐστίν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ. Τί Φῆς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθεῖσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δόξεις ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ

ris quam apuae ponderis. DIOG. Ita fane: maxime sunt cognati apuís, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (Platys) et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonium se dicit. PLAT. Et tu, facerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium iam demittatur hamus. PARRH. Et fane video quendam vndique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas

ἐπὶ τῷ νῶτι ἐπιχρῶσας ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχες; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, ἄτος ἐστίν· ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκοπεῖ ἀκριβῶς, αὐτίς ἐπανῆλθεν, ἔχαιεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρε μὲ περὶ αὐτῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστότελες κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἰδὲ πολλές πετρεῖς ἰχθυὺς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἥπου σαγήνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει· ἀλλ' ἔπαρεςιν. ἱκανὸν εἰκὼν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπᾶσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρὸν δηλαδὴ,

aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. A R I S T. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignore enim quis sit. P A R R H. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

51. D I O G. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit

λαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾗ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπι-
πολὺ τῆς ἰδρυμῆς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ἑδᾶσι,
καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ
δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί,
μάχονται περὶ τῆς δολέας. καὶ οἱ μὲν, ξυνά-
μα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ,
προσφύντες, ἔχονταί τῃ χρυσίᾳ. εὖ ἔχει. πε-
ριεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνας
ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοιός
τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθυὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ
αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ἔν τινα ἔχει
διδάσκαλον αὐτῆς; ΕΛΕΓ. Χρύσιππον ταυτονί.
ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον ῥίμαι προσῆν
τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur,
ferrata prius probe linea, ne auro deuorato
dentibus illam ferratis refecer. PARRH. De-
misi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah!
pugnant de esca: et alii quidem, simul multi
ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent au-
rum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus
robustissimus. Age videam cuius nomine te
dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum,
qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc ge-
nus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magi-
strum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH.
Iam percipio: ideo quod aurum. (Chrysus) ine-

τῷ ὀνόματι σύ δ' εἶν Χρύσιππε, πρὸς τῇ
 Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἶσθα τὰς ἀνδρας, ἢ τοιοῦτα
 παρήνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβρι-
 σικὰ ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδῃ, προσήκειν τί ἡμῶν
 ὑπολαμβάνων, τοιότῃς ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὐ-
 γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. ἔγωγε γὰρ καὶ αὐ-
 τὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ
 ἀκτανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν
 λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλῃς ὦ Παρρησιάδῃ τῆς ἀγρας, μὴ
 καὶ τί σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχῃται ἀπο-
 σπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκιστρὸν· εἴτα σε
 ἀποτίσκει τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥς ἡμεῖς μὲν ἀπίστω-
 μεν περιπατήσασθαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπέναι
 εἶθι

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Miner-
 vam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iu-
 bebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhe-
 siade, cum talia nos interrogas, hoc sumens,
 ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH.
 Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic et-
 iam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum
 sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens
 collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne
 quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et ha-
 mo, ac tu deinde dependere Antistitae cogaris.
 Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Pe-
 riptatum*) sed tempus etiam est, vos abire, unde

ὄθεν ἦκατε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς
προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὦ Παρρη-
σιάδῃ, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἰόντες, ἢ σε-
φανῆτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. PARR.
Ἔσαυ ταῦτα, ὦ φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλ-
τιστοι ἀνδρῶν, ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε,
καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶ-
τον ἀπιέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ
ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκαίης ποιησώμεθα τὴν
ἀρχὴν· ἄδεν διοίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς
ἔποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ἐλίγων μὲν τῶν σεφά-
νων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησώμεθα.

de venistis: ne com meatum vobis datum exce-
datis. Tu vero, Parrhesiade, et Elenchus, in
orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel
inurite vt iussi. PARRH. Fiet istuc, Philoso-
phia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elen-
che, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit?
in Academiamne an in Porticum? A Lyceo ca-
piemus initium. Nihil intererit. Verum noui
ego, quocumque venerimus, paucis nobis co-
ronis, cauteris vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vitur et Orig. c. Celsum
V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius le-
geretur καυτηρίων vt supra c. 46. et infra
Απ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum
fuisse καυσηρίων. du Soul.

Κατάπλους, ἢ Τύραννος.

ΧΑΡ. Εἶεν ἰ), ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σιάφως
 τᾷτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς
 ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 ἀντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰσὸς ᾤρθωται, καὶ ἡ
 ὀθόνη παρὰ κέρας, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάσῃ
 τετρώπωται. κωλύει τε ἑδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. εἰ δ' Ἐρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβ-
 τῶν ὡς ὀρεῖς τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀν-
 πεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. Satis de his, Clotho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectum pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 vnusquisque remus; neque quidquam in me-
 morae est, quo minus sublata ancora soluamus.
 Sed moras nescit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, vt vides,
 navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat:
 et

I. Εἶεν] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιθάνον pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem
 imponit, atque ad alia transit. *Gesner.*

πεπλευκίῳ δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βελυτόν ἐσιν· ἡμεῖς δέ, εἰδένω εἰδ' ὀβόλον ἐμπεπολήκαμεν. Εἴτα ὁ Πλάτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τέτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλω ἔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νευροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται, καὶ ἦτοι παλαίσει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κινθαρίζει, ἢ λόγους τινας διεξέχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γενναῖος παρελθὼν. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὐτῆ τῶν τεχνῶν, ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene noui, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster et bonus mortuorum deductor, ut alli *hic infra*, ita *supra* ipse aquis Lethes potis redire ad nos obliuiscitur, et vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semelle noster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλῆθον δεσφάντος ἀποχρησασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κακεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' ἔχῃς, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῷ μέτρε δεσπόμεν κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ ἔχῃ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δεόν, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν γὰρ ἀσφάδελος μόνον, καὶ χοαί, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τῷ δ' ἄλλα, ζῳφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσίη πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἀφθονον· ὥς μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν δοκεῖ· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia? Herus autem et ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultia modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est et libationes, et placentae, et inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum vitra inuidiam nectar; itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem euolat,

μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐν δεσμοτηρίᾳ τινος ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχαλῇ καὶ βάδην, μόγις κατὰ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μηδέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔτος ὡς ὄρεας, πολλὰς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον 2), ἀθρόως αὐτῆς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τῆ-
τα; δεδωμένου τινὰ ἐκ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶν-
τα, ἕνα δὲ τινὰ καὶ πῆρυν ἐξημμένον, καὶ ξύ-
λον ἐν τῇ χειρὶ ἄρῳ ἔχοντα, δρεμὺ ἐνορῶντα,
καὶ τῆς ἄλλης ἐπισπύδοντα. εἰς ὄρεας δὲ καὶ
τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τῷ πό-
δε

euolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descendendi tempus est, otiose, et lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Define indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vincitum quemdam inter hos, et alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, et clauam in manu habentem video, toruum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, puluere

B b 4 opple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. Gesner.

δε πεκονικέρον, καὶ πνευστιῶντα, ἄμεσον γού
 ἄσθματος αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ;
 τίς ἡ σπεδή; τεταραγμένῳ γάρ ἡμῖν ἔσιναις.
 EPM. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τέτοσι τὸν
 ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιδόνων, ολίγου
 δεῖν λαμπρόνως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ.
 Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βελομέναις ἀπεδίδρασκε; EPM.
 Τετὶ μέν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μαλ' ἄλλον ἐβέλετο. ἐσι
 δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γὰρ τῶν ὀδυρ-
 μῶν, καὶ ὧν ἀνακωπύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας
 ἐξερεῖσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπε-
 δίδρασκεν, ὡς ἐπαβιῶναι δυνάμενος; ἐπιτελο-
 πότος ἤδη τῆ ἐπιτεκλωσμένης αὐτῷ νήματος.

EPM.

oppletis pedibus, et anhelantem; plenum enim
 spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae
 ista est intentio? videris esse perturbator?
 MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod,
 impurum hunc fugitium dum persequor, na-
 vem, parum abest, quin hodie deferuerim.
 CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit,
 cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem
 apertum, vivere hominem maluisse. Est au-
 tem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem
 intelligas ex lacrimis, et quatenus eiulat mul-
 taque se felicitate priuatum dicit. CLOTH.
 Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-
 tius posset superuiuere, deficiente iam quod
 netum ipsi a me fuit, flamine.

4. MERC.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος ἦτας, ὁ τὸ ξύλον 3), συνήγησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧ γάρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ἐδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τῷ πόδε, ἀντερρίδων πρὸς τὰ δαφνός, ἃ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνότει δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφ' ἐθῆρα πρὸς ὀλίγον ἀξιών, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκός, ἐκ ἀντίου, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφίεμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἦδη τὸ σόμιον 4) ἦμεν, ἔμοῦ τοὺς νακρούς, ὡς ἔθος

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum claua, adiuuisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga euaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sanè facilis ductu fuit: interdum vero supplicauit etiam et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paulum rogauit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumerante

B b 5

re

3. Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχων subaudio. *Brod.*

4. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferiorum, in qua nihil ultra Charontis cymbani

ἔθος ἀπαριθμῶντος τῷ Αἰακῷ, καλεῖν λογισ-
 μένους αὐτὸς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, ἐκ αἰδ' ὅπως,
 ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ἔχεται. εὐδοκεῖν ἔν
 πρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας
 τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, Φησι,
 χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλλας σοι αἰ ἐν ἑραυῷ παι-
 δία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἔδαμῶς λαθεῖν
 δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὀρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐγνεχαρχημένως· σὺ δέ μοι
 παρ' ἓνα ἦνεις ἄγων· εἰ μὴ τῆτο Φῶς, ὡς πα-
 ραλολόγισαί σε ἡ Ἀτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθρία-
 σας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tel-
 feram a tua sorore missam eos recensente, ili-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subductis
 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vti: satis tibi apud
 superos lusus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 vt vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno minus adducis; nisi forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropo. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censetur. Maleque
 adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium,
 quod in vltiori ripa poni decuit. *du Soul.*

κατὰ τὴν ὁδόν. καίπειδ' ἐπεβλέπων ἔδαμ' ἔχον τῆς δόξης, συνείσθη τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχως κατὰ τὴν ἄγασαν 5) πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος ἔτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θρόνους, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταينάρῳ· παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ὀλιγοῦραν ἤδη τῷ Ἑρμῇ κατεγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί ἔν ἐτι διαμέλλομεν, ὡς ἔχ' ἱκανῆς ἡμῖν γεγεννημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινόντωνσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insecutus me est vir optimus hicce, itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro: tantillum aberat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHA R. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inscendant.

5. Κατὰ τὴν ἄγασαν] Vid. Bar de ellipsi, p. 180. qui docet, modo τὴν Φέρασσαν, omisso ὁδόν dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς . . . omisso participio. Reiz.

τῶσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένη τὸ βιβλίον,
καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος,
ἐκβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς
καὶ πρόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον.
σύ δὲ παραλαμβάνων σοιβαζε, καὶ συντίθει,
ὦ Ἑρμῆ. σύ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβα-
λᾷ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ.
Ἰδὲ δὴ σοι, ὦ πορφευῆ, τὸν ἀριθμὸν ἔτοι οἱ
τρίκρῃσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων. ΧΑΡ.
Βαβαί τῆς εὐαγγελίας, ὁμφανίας ἡμῖν νεκρὸς
ἦναις ἁγίων. ΕΡΜ. Βάλει, ὦ Κλωθοῖ, τὰς
ἀκλαύδας ἐπὶ τέτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
Τὰς γέροντας λέγεις; ἔγω ποίει. τί γὰρ με δεῖ
πραγμὰ ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου 6) πῶς νῦν
ἐξέτι-

dant. Ego vero libro in manus sumpto ad scalas
adfidens, vii mos est, ingredientem vnum-
quemque cognoscam, quis sit? unde? et qua
ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumptos
stipa et compone. Sed hosce recens natos pri-
mam iniice, quid enim mihi respondeant?
MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti
hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives
captura! acerbos nobis et immaturos mortuos
adducis. MERC. Vin, Clotho, vt indeplora-
tos post hosce imponamus? CLOTH. Senes
dicis. Quid enim molestiam subeam exquiren-
di nunc quae ante Eucledem acta sunt. Vos iam

6. Τα πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesia-

ἐξετάζεσαν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντ' ὑμεῖς πάριτε ἤδη.
τί τῷτο; ἐκ ἐπακμάσει με, βεβυσμέναι τὰ ὦτα
ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τέτοις ἀρά-
μενον παραγαγεῖν. F.P.M. Ἴδ' ἄλιν ἔτοι δυνεῖν
δέοντες τετρακόςιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέ-
πειροι γ), καὶ καθ' ὥραν τετραυγημένοι. ΚΛΩΘ.
Νῆ Δι', ἐπεὶ ἄσαφιδες δ) γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἐρμῇ πα-
ράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀπο-
θανόν-

accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non
exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt
illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sub-
latos admoneamus. MERC. En tibi hos et-
iam duodequadringentos maturitate mites om-
nes et suo tempore vindemiatos. CLOTH.
Ita sane: passi enim iam omnes et corrugati sunt.

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, ad-
moue: et primum mihi dicite, qua ratione
mortui

co cum Athenienses Lacedaemonii supe-
rassent, Athenis potiti triginta tyrannos
statuerunt, quibus tandem depulsi, Εὐ-
κλείδης ἀρχοντας, ἵνα μὴ μηχανοκράτῳσιν
ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν,
ὥς τε τὰ πρὸ Εὐκλείδης ἀνύρα εἶναι. Hoc igi-
tur nunc dicit ὅτι τῶν παντὶ γερόντων ἀνα-
ζητήσω τὸν βίον, & βάλωμαι. Bourdel.

7. Πέπειροι.] Contra ὁμΦαλίαι. Bourdel.

8. Ἀσαφιδες.] Alludit ad proverbiū ἀνδρὸς
γέροντος ἀσαφὶς τὸ κενόν. du Sonl.

θανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
γραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπο-
θανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτην μίαν μετ' αὐ-
τῶν Γωβάρην. ΕΡΜ. Πάρεσι. ΚΛΩΘ. Δι'
ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἐπτά. καὶ ὁ Φιλόσο-
φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρέ-
θεν. ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλησίον. ΚΛΩΘ. Πᾶ
δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἄλλήλων ἀποθα-
νόντες; ΕΡΜ. Παρεῖσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ'
ὑπὸ τᾶ μοιχᾶ καὶ τῆς γυναικὸς Φογευθεὶς; ΕΡΜ.
Ἰδὲ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὰς ἐκ δικαστηρίων
δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τὰς ἐκ τυμπάνου 9),
καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
descripta sunt, recognoscam. In pugna mori
oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adfunt.
CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se
septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
garensē meretricem. MERC. Hic prope te
isti. CLOTH. Vbi verò sunt, qui regnandi
caussa alter ab altero interemti sunt? MERC.
Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero et
uxore interfectus? MERC. En prope te.
CLOTH. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
co autem illos fustibus et fidiculis excruciatos,
itein-

9. Τὰς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph.
Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκόλοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν
ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, πᾶσιςιν ὦ Ἑρμῆ; EPM.
Πάρεσιν οἶδε οἱ τραυματίαι, ἔς ἑρᾶς. τὰς δὲ
γυναικῆας ἅμα βάνει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μά-
λισα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τε-
θναῖσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ
πυρετῆ δὲ, καὶ τέτες ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ'
αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πᾶ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὡὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπῖαν
ὥμην

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latro-
nibus interfecit ubi sunt, Mercuri? MERC.
Adsunt faucii isti quos vides. Vin mulieres si-
mul adducam? CLOTH. Sane: et naufragos,
simul enim et eodem modo perierunt; et a fe-
bri confectos simul, et cum illis Agathoclem
medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus,
quem coena Hecates deuorata, et ouis piacula-
ribus, insuperque sepia cruda, mori oportuit.
CYN.

Plut. v. 470. ostendit, tum suffium suppli-
cium, tum fidicularum cruciatum hac voce
notari. Alterum autem supplicium, no-
lim *crucem* vertere, quae *σαυράς* est, et τᾶ
T figuram habet. Ἀπὸ τᾶ σκόλοπος acu-
ti notio separari, putō, non potest. Gesner.

ὤμην 10), ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλα σοι παύ-
σηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῦ. τί δέ με ἀδικήσα-
τα, τοσῶτον εἶσας. ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλὰκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψωσιν εἰσελθεῖν.
ἀλλ' ἐκ οἷο' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφο-
ρὸν σε καὶ ἰατροὺς εἶναι τῶν ἀνδραπίνων ἀμαρ-
τημάτων 11) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγα-
θῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε
τετονὶ τὸν δεδεμένον ἐμβιβασάμεθα· δέδισ-
γάρ μὴ σε παραπείσῃ δούμενος.

ΚΛΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
quod vero peccatum meum diu adeo me apud
superos reliquisti? fere enim totum mihi fustum
glomeraueras: quamquam saepe tentarem ab-
scisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
inspector esses et medicus eorum quae peccant
homines. Sed inscende, quod faustum felix-
que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne
precibus te suis praeter fas moueat.

8. CLOTH.

10. Σηπίαν ὤμην] Imitatus igitur est magistrum
suum: iam adluserat in Vitarum auctione. G.
11. Ἰατροὺς — τῶν ἀμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
pro liberare, sanare ab errore, noster infra
in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλ-
λε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἂν
τὰ γιγνόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φέξ' ὦ τίς ἐστὶ. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 θης ὁ Λακύνθης, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 σὺ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθεῖ,
 ἀλλὰ με πρὸς ὄλεθρον ἔασον ἀνελθεῖν. εἴτ' αὖ σοι
 αὐτόμολος ἦν, καλῶντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἔστι, ἃ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τῇ οἰκίᾳ ἀντελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμπερὶς γὰρ ὁ δόμος κατελέλειπται. ΚΛΩΘ.
 Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαλε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τῇ
 δὲ ἡμέρᾳ, ἄχρ' αὖ τι ἐπισκῆψω τῇ γυναικί
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον
 θησαυρὸν καταργουμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρ'·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis fit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH.
 Incende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius causa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permitte: ex dimidia enim parte aedifi-
 catam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 incende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnum hunc diem manere mihi per-
 mitte, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 vbi magnam thesaurum defossum habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολείται εὖς χρεὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε θύεαι. Μεγαλλὴς γάρ αὐτὸν ὁ σὸς ἐνεψιὸς παραλήψεται. ΜΕΓ. Ὡς τῆς εὐβρωῆς, ὁ ἐχθρὸς, ἐν ὑπὸ-φραδομίᾳς ἐγγυητοῦ προσηύκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτὸς καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετρακκῆντα, καὶ μακρόν τι πρὸς; τοῖς Παλλαικίδαις, καὶ ἐν τῇ ἐσθλῇ, καὶ τὴν χρυσὸν ὅλον σοὶ παραλαβόν. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῦ, τιμὰ τοῖς πορνεύμασι διδόνουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κερδία χον αὐτὰ ὄντα; ὧ γυναιότατε, παραλήψεις ἀποκτείνας τὸ Λυτὸν καὶ τὰ παιδία ἐπὶ εὐπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ

quod optas. ΜΕΓ. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. ΜΕΓ. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci!

CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit annis quadraginta, et paullo amplius, pellices tuas nactus et vestem et aurum tuum univrsum. ΜΕΓ. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc iugulatis. ΜΕΓ.

Sed

ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξῆκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἀκασον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκάνοντος εἰπεῖν βέλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀποστήτε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀΦῆς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσὸν ἐπισήμε δώσιν ὑπισχνῶμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ.

Καὶ τὰς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βέλει προσθήσω, ὥς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντάς τε ἀνέτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλθετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμνήσασθαι ἡμῖν ἐκὼν. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια· ἐξετέλεσα

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. ΜΕΓ. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput? ΜΕΓ. Et duo crateres si vis, adiiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo. CLOTH.

Rapite hominem. sponte enim sua incensurus non videtur. ΜΕΓ. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et navale quae perfectu-

πέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβίῃς πέντε μένας ἡμέ-
ρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλοις τειχεῖ. ΜΕΓ.
Καὶ μὴν τῷτό γε πάντως εὐγνωσκον αἰτῶ. ΚΛΩΘ.
Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσῶτον ἐπιβιῶμαι, μέ-
χρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπι-
θῶ τὰς Φόρκας, καὶ μνημαῖ ἐαυτῷ περικυβέειν
ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα
καὶ στρατηγικά παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὐ-
τος, ἢν ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν
εἴησιν ἑτῶν διατριβήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος πα-
ρασχέσθαι τῇ τάχει, καὶ τῆς ἐπανόδου 12) εἰ
βέλ-

rus eram, si vel quinque ipsos dies vivere ad-
huc licuisset. CLOTH. Omitte curam, stru-
et alius. MEG. Verum hoc quidem omnino
aequum postulo. CLOTH. Quid illud est?
MEG. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas
subegero, et Lydis tributa imposuero, et mo-
numentum mihi ipsi maximum excitauero, cui
inscribam, quot et quanta imperatoria in vita
facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non
iam diem unum postulas, sed viginti fere anno-
rum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus
sum celeritatis et redditus. Si vultis vero succe-
daneum

12. Ἐγγυητὰς — τῇ τάχει, καὶ τῆς ἐπανό-
δου] H. e. atqui celeris mei redditus sponsores
vobis dare paratus sum. Per figuram ἔν δια
δουῖ

βέλεσθε δὲ, καὶ ἀντάνδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ
 παραδίδωμι τὸν ἀγαπητὸν 13). ΚΛΩΘ. ὦ
 μισαῖ, δὴ ἤυχε πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
 ΜΕΓ. Πάλα ταῦτ' ἤυχόμην· νυνὶ δ' ὄρω τὸ
 βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἦξει κακκῆϊνός σοι μετ' ὀλί-
 γον, ὑπὸ τῇ νεωσὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκ ἔν ἀλλὰ τῷτό γε μὴ ἀντεῖπης ὦ
 Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέ-
 ναι βέλομαι τὰ μετ' ἐμέ ὅν τινα ἔξει τὸν τρώ-
 πον.

daneum vobis pro me dabo vnicum filium me-
 um. CLOTH. Quem saepe optabas, impu-
 re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
 optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
 Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
 regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis
 mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
 volo, quemadmodum post me mea se habitura
 sint.

Cc 3

δυοῖν dictum est τῇ τάχας καὶ τῆς ἐπ' αὐτό-
 δα. L. Bos.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
 hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix
 in alium, quam in patrem conueniunt; id
 ipsum, quod, ἀντάνδρον *succedaneum* da-
 re vult, cuius superstitionis in sacris libris
 vestigia, denique quod successor illum in-
 terficat, aemulum scilicet imperii et pater-
 nae necis ultorem meruens. *Gesner.*

πον. ΚΛΩΘ. Ἄκχε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μα-
 θών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δῆλος ἔχει
 καὶ πάλαμ δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
 τάρκτος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀΦῆκα
 εἰσεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σε, ταῖς
 παλλακίσι. τῷ νυνὶ τυραννῆντος ἐγκαταλεχθή-
 σεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, ἧς ἡ πύλις
 ἀνέστησέ σοι πάλαμ, πάντες ἀνατετραμμένοι,
 γέλωτα παρέξαι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰ-
 πέ μοι, τῶν Φίλων δὲ ἔδεις ἀγανακτεῖ τοῖς
 δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι Φίλος; ἢ ἐκ
 τίνος αἰτίας δικαίας γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
 πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
 πραττομένων ἕκαστα ἐπαινῶντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλ-
 πίσι,

fint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis
 lugebis. Vxorem tuam Midas habebit, servus;
 qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
 cerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu
 misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
 qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
 vero et statuae, quas olim tibi posuit resp.
 euerfae omnes, ludibrium praebebunt specta-
 tibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
 digne fert ea quae sunt? CLOTH. Quis
 enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset?
 Ignoras, etiam qui adorabant te, et quae-
 cumque diceres faceresue laudabant, eos uni-
 versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
 imperii

κίαι, ταῦτ' ἔδρων, πῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ
πρὸς τὴν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ
μὴν ἀπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη τῇ
Φιωνῇ ἐπὶ ὑχοντά μοι πόδα καὶ ἀγαθὰ, προα-
ποδομένη ἕκαστος αὐτῶν ἑτοίμος, εἰ οἷόν τε εἴ-
η. καὶ ὅλως, ὅρκος αὐταῖς ἦν ἐνὶ. ΚΛΩΘ.
Τοιγαρὶν παρ' ἐνὶ αὐτῇ χερεὶ δειπνήσας, ἀπέ-
θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πρὶν ἐνδεχθόν,
ἀκείνη δευρὶ κατέστρεψέ σε. ΜΕΓ. Τῆτ' ἀρα
πειρῶ τινος ἡσθόμην; τί βεβλόμενος δὲ ταῦτ'
ἔπραξες; ΚΛΩΘ. Πολλὰ με, ἀνακρίνεις· ἐμ-
βήναι δέαν.

ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάστις, ὥς Κλωθοῖς
διόπτρ' ἐπὶ ὄψιν καὶ πρὸς ὀλίγον εἰς τὸ φῶς ἀνα-
κύψαι

imperii tui amicos; et rationem habentes tem-
poris? ΜΕΓ. At illi libantes in conuiuio ma-
gna voce multa mihi, et magna bona apprecari
solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset,
subire parati omnes; et omnino per genium
meum iurabant. CLOTH. Igitur apud unum
illorum coenatus heri periisti. Vtrum enim
quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit. ΜΕΓ. Hoc erat ergo, quod
amarulentum, quid gustabam, quo vero consilio
haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum
inscendendum sit.

12. ΜΕΓ. Vnum me angit maxime, Clo-
tho, propter quod cuperem vel pauxillum in
C c 4 lucem

αἰψάμιν πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δέ τέτό' ἐστιν; ἤ
 καὶ γὰρ τι παμμόγεθας εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων δ'
 ἄμους οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιζά με ὑποθαπνόντα εἶδε,
 περὶ δαίλην οὐσίαν ἀναλθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ὅθου
 ἐκείμην, σχολῆς ἔσης, (ἄδεις γὰρ ἄδ' ἐφύ-
 λαττέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ
 πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινώνησθαι, ἐπισπασάμενος
 τὴν θύραν, ἐσπόδει, καὶ ὁπάρ' ἄδενός ἐνδον παρ-
 ὄντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλλος εἶχε κῆς ἐπιθυμίας
 ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μα-
 ρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μὲ πολλὰκις σὺδ' αὖ
 ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων,
 παρέτιλλε τέ με καὶ κατὰ κόρυς ἐπαιε· τέ-
 λος δέ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύ-
 σας

larem respicere. CLOTH. Quid vero illud
 est? videtur enim magnam quiddam esse.
 MEG. Cario servus meus, cum primum me
 vidit mortuum circa vespertam, cum ascendisset
 in conclave vbi iacebam, nactus opportunita-
 tem; neque enim quisquam aderat, qui me
 custodiret, Glycerium pellicem meam, cum
 qua stupri consuetudinem olim, credo, habui,
 ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit:
 deinde cum explevisset libidinem, me respi-
 ciens, tu quidem, inquit, impare homuncio,
 plagas mihi saepe nihil commérito inflixisti, et
 cum his dictis vellicavit me, et malas mihi per-
 cussit: denique pueritiam lato fœreatu adductam
 in me

σας με, καὶ εἰς τὸν τῶν ἀσθεβῶν χωρὸν ἀπιδε
ἐπειπὼν ὤχετο. ἐγὼ δὲ, ἐντομιπράμην μὲν,
αἱ εἶχον δὲ ὁμοῦς ὁ, τι καὶ δράσαιμι αὐτόν;
αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μίαν δὲ παι-
δίσκη, ἐπεὶ ψόφῃ προσιόντων τινῶν ἤσθητο;
εὖλω χρίσασα τὰς ὀφθαλμὰς, ὡς δακρύσασα
ἐπ' ἐμοί, κινύσασα, καὶ τάνομα ἐπικαλεσμένη,
ἀπῆλάνττετο. ὦν εἰ λαβοίμην 14).

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν! ἀλλ' ἐμβηθι,
κυρὸς ἤδη εἰς ἀπαντῶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ.
Καὶ τίς ἀξιώσει! κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβαῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν εἰδείς,
κατὰ

in me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamuis
excandescens, non habebam quo vlciscerer ho-
minem, qui exsanguis iam et frigidus essem.
Scelestia vero puella, strepitu quorumdam su-
peruenientium, animaduerso, salina madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. MEG.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam? CLOTH. Contra tyrannum qui-
dem

14. Ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigerem. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

κατὰ νηρῶ δέ δ' Ῥαδάμανθους, ὃν ἀνίκητα μάλα
 ὄψιν δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐνά-
 σω τὴν δίκην· τὰ δὲ νῦν ἔχον, μὴ δαίτρεβα.
 ΜΕΓ. Κῆρ' ἰδιώτην με ποίησαν, ὦ Μάρκα τῶν
 πενήτων ἓνα, καὶ δέλον· ἀντὶ τῆς πάσης βασι-
 λείας· ἀναβιῶνά με ἔασον μόνον. Κ. Λ. Ω. Θ.
 Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑμῖ; σὺρετ'
 αὐτὸν εἴσω τῆς ποδῶς· ἃ γὰρ αὖν ἐμβαίη θύει.
 Ε. Ρ. Μ. Ἐπεὶ νῦν ἀεσκέτα· δέχε· τέτον σὺ
 πόρθμευ, καὶ τὸν δαῖνα· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμείλει πρὸς τὴν ἰσὺν δεδήσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ μὴν ἐν τῇ προσεδίᾳ καθέσθαι με δαί.
 Κ. Λ. Ω. Θ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, τῇ
 Δία, τύραννος ἦν, καὶ θεοφάγους εἶχον μυ-
 ρίας.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras diu-
 tius nectere noli. ΜΕΓ. Vel priuatum me
 facito, Parca, pauperum vnum, vel seruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo, redire
 me patere. C. L. O. T. H. Vbi ille cum claua?
 et tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque
 enim sponte intrauerit. ΜΕΡ. C. Sequere iam,
 fugitiue, adsume hunc porritor, et illum alte-
 rum: utque tuto id fiat, hic sane ad malum
 adligabitur. ΜΕΓ. Atqui loco primo adfidere
 me oportet. C. L. O. T. H. Quid ita? ΜΕΓ.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίης. ΚΛΩΘ. Εἴτ' εἰ δαίμων σε παρέστειλεν
ὁ Κασίων, ἔτῳσι σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν
τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.
ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι
μοι τὸ βᾶκτρον; ἀνέγω σε πρῶτον, ὅτι ἐλευ-
θερός ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς,
μικρὰ δεῖν προσεπαττάλευσα; ΚΛΩΘ. Τοι-
γαρὲν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσῷ προσεπαττάλευ-
μένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθεῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς
ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ; διὰ ταῦτα
καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ
δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μύκυλ-
λος. ΚΛΩΘ. Εἴτα ἀχθῇ βραδύνων; οὐχ
ὁρᾷς

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste
barbam tibi vellit Cario, scaeuo adeo mortali?
Amaram igitur tyrannidem habebis, claua huius
subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi baculum? Non ego re-
nuper, cum procax nimium et asper esses, et
increpare me ausus, vix continebar quin clavis
adfigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc
ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nul-
la a vobis habetur ratio? An quod pauper sum,
ideo ultimo etiam incendendum mihi est?
CLOTH. Tu vero quis res? MIC. Sutor Mi-
cyllus. CLOTH. Et grauaris moram? non
vides

ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται τῷ δώσει,
 ἀφελθεῖς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ
 μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. Ἄκου
 σου ὦ βασιτίση Μαιρῶν· ἐπύκου με ἢ τῷ Κυ-
 κλωπος ἐκείνῳ εὐφραίνει διαρεῖα, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι.
 ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ
 ὁδόντες περιμένουσιν. αἰλλας τε, καὶ ὁμοῖα τὰ-
 μα τοῖς τῶν πλεσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν
 οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων
 εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φουβερός ἅπασι, καὶ
 περιβλεπτός, ἀπολαπὼν χρυσὸν τασσέτον, καὶ
 ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δαίτνια, καὶ
 παῖδας ἑταίρας, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εὐκότας
 ἡνιᾶτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus,
 ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me Cy-
 clopis munus delectat, cum promittit, ultimum
 ego Vtin deorabo: siue primum enim siue ul-
 timum iidem dentes manent. Caeterum nec
 par mea ac dignum ratio est. e diametro enim
 opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita, metuendus omni-
 bus et conspicuus, relicto auro illa tanto atque
 argento, et vestibus, et equis, et coenis, et
 pueris speciosis, formosisque mulieribus, non
 absurde angebatur, se ab illis abstrahi, et fere-
 bat

ἤνυστο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἷδ' ἔπαις καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται ποῖς τογάντις ἢ ψυχῇ, καὶ ἐκθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄφρηκτός τις ἔτος ἢ δασμός ἐστιν, ᾧ δεδεύσθαι συμβέβηκεν αὐτῆς· ἀμύλας καὶ ἀπάγῃ τις αὐτῆς μετὰ βίας, ἀναγκύουσι· καὶ τᾷλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοί πρὸς ταύτην εὐρίσκοντάς τήν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφοντάς γ' αὖν εἰς τ' ἐπίσω, ὥσπερ οἱ δασέωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπουν τὰ ἐν πᾶσι φωνὴ βάλοντα, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐπράει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κοῦνταῦθ' αὖ σε καταλιπαρῶν.

Ἐγώ

bat graulter. Nescis enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illicque facta velut voluptate solatus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, einlatus tollunt et cum audaces sint caetera, meticolosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualla ineptus ille modo factitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

Ἐγὼ δὲ, ἄτε μὴδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῇ
βίῳ, ἢ ἀγρὸν, οὐ συνομίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ
σκαῦτος, ἢ δόξα, ἢ εἰκόνας, εἰκότως εὐζώνος
ἦν· καί περ δὴ μόνον ἢ Ἀτρώπος ἐνευσέ μοι, ἄσ-
μενος ἀπαρρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα,
πρηπίδα τινα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἀναπηδή-
σας εὐθὺς ἀνυπόδατος, ἔδωκε τὴν μάστιγιν
ἀποσπῆσθαι εἰσόμεν, μᾶλλον δὲ ἡγήμην ἐς
τὸ πρόσω ὄρῳ. ἔδωκε δέ μοι τῶν κατόπιν ἐπέ-
σσεψε, καὶ μετεκάλει, καί, νῆ Δί, ἤδη καλεῖ
τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὄρω. τό, τὲ γὰρ ἵσоти-
μίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μὴδένα τῷ πλεονέκῳ δια-
φέρειν, ὑπερήδισαν ἐμοί, ἢ δοκεῖ ταχέως
μα

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita
pignus haberem, nec agrum, nec domus plu-
res, nec aurum, nec instrumentum, neque
gloriam, neque statuas, non est mirum quod
haccinctus fui, et ad primum Atropi, nuntium lae-
tus, abiecto scalpro et coriis, crepidam adhuc
in manibus habens, exsilii statim, et eram dis-
calceatus, ac non abluto, prius atramento, se-
quantus sum, vel praeviui potius, ad anteriora
prospiciens: neque enim quidquam eorum quae
a tergo erant aduertit me et renocauit. Et
Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia.
Quod enim aequo omnes honore sunt, neque
quisquam super alium eminet, supra sane quam
dici potest, iucundum mihi videtur. Arbitror
autem,

μαί δὲ μοῖδ' ἀπαιτεῖσθαι χρῆσθαι τὰς ἐφείλοντας
ἐνταῦθα, μηδὲ φόβος ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγ-
σον, μηδὲ μέγαν τῶ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ'
ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ
πᾶσα, καὶ τὰ πρᾶγματα ἐς τέμπαλιν ἀνεστραμ-
μένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶν-
ται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλεῖστοι.

ΚΛΩΘ. Πάλα ἐν σέ ὦ Μίκυλλε γελῶντα
ἔωρων; τί δ' ἔν' ὅτε μάλιστα ἐκίνοι γελῶν; ΜΙΚ.
Ἄκιστον, ὦ τιμωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
ἀνὰ τυράντω, πᾶν ἀκριβῶς ἔωρων τὰ γιγνώμε-
να ὑπ' αὐτῶ, καὶ μοι ἐδόκει τότ' ἐισόθεις τις εἴ-
η. πῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρῶν, ἐμακά-
ρην, ἀντιπρὸς τῷ τῷ τυράντῳ, ὅτι οὐκ ἐξίστημι
αὐτῷ, neque aes alienum repesci hic debito-
res, nec tributa pendere; et quod maximum,
neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
pullari a potentioribus. Pax vero ubique, et
res plane in contrarium versa: nos enim ri-
demus pauperes, at illi diuites adfliscantur et
plorant. 16. C L O T H. Hoc est, quod diu te ridere
obseruauit, Micylle. Quid vero est, quod ri-
sum tibi mouit maxime. M I C. Audi, vene-
randa mihi maxime Deorum. Cum apud su-
peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
fierent ab illo obseruauit, et videbatur mihi
nonnumquam pax Diis esse. Quippe florem
purpurae quum viderem et ministrantium mul-
titudi-

φιζον καὶ τῶν ἀνελκυσμάτων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπέσματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κλισία ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκνυμε με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφάνετο, καὶ μονονυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πῆχει 15) βασιλικῶ ἐπαϊρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σμυνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ἐντυγχάνοντάς ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπόθαναι, αἰσὸς τε παρῆγελοιος ὦφθη μοι· ἀπρὸς αἰσάμενος σὴν τροφήν· καί μευτ' ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον καὶ θαρμε

et ad similitudinem, et aurum et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatu fortuna, et procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur ex his illis deliciis: meque ipsam magis deridebam quate peragamentum admiratus es-

sem, 15. Πῆχει.] Πῆχυς βασιλικῆς Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. Adel. Verft.

ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῷτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανεισὴν
Γνίφωνα ἰδὼν ζέοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευ-
σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν ἐσίαν ἀπολιπὼν (ἕτος γάρ ἄγχισα ἦν αὐ-
τῷ γένεσ, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο
κατὰ τὸν νόμον) ἐκ εἵχον ὅπως καταπαύσῃ
τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἶσι, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον
ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν,
οἷς

sem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
mifcentem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; haec inquam
cum viderem, compescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, curarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque dives digitis, quibus
D d talen-

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ἐλίχον ἐκχυθασμένα πρὸς τῆ μακαρίᾳ Ῥοδοχάρει. ἀλλὰ τί ἐν ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξύ γάρ πλείοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρώντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμήσῃται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριαν.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρε; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῶ περιμένει· ἐς αὖριον ἕωθεν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδμεῖς ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδάμανθυος· οἱμοὶ τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί σὺ δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam soluimus? etenim inter nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, vt tollat ancoram Portitor.

19. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum iam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauigant, ego vero solus hic destituar: quamquam

cur

διανήχομαι κατ' αὐτὰς; ἔ γάρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεύς· ἄλλως τε ἔδὲ τὸν ὀβελὸν ἔχων τὰ πορφυρία καταβλεῖν.
ΚΛΩΘ. Τί τῆτο; περίμενον ὦ Μίκυλλε· ἔθέμις ἔτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτόν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῇ, συνανήσπασον.

ΧΑΡ. Πῃ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὄραξ. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμας, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνένοησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.
ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus, praesertim cum nec obolum habeam unde naulum solvam. CLOTH. Quid hoc? Expecta Micylle: non est fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, et tu Mercuri, una illum manu porrecta intro trahe.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur et ceruices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat!

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀλη-
θείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν ἐκ
αὐτῶν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέον
γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν ὀρεῖς, καὶ τούτου
τοῦ ξύλου· τᾶλλα δὲ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλης, ἔ-
τοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ ἄδεν,
ἣν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἔρετμόν δῶς μόνον.
ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ
σοῦ λαβεῖν. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκελευσάμει δει-
σει. ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἣν περ εἰδῆς κέλευσμά τι
τῶν ναυτικῶν. ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χά-
ρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὀρεῖς, ἀντεπληροῦσθι
οὔτοι δακρύοντες. ὥς ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιτα-
ραχθήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Cha-
ron, verum dicere. Ego obolum, quem post
traiectum tibi soluam, non habeo: neque enim
mihi quidquam praeter hanc quam vides peram,
et hanc clauam. Caeterum si haurire me velis,
aut remigare, paratus sum: nihil autem de me
querere, modo commodum et robustum mihi
remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim
fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Num-
quid etiam cantu incitare remiges oportebit?
CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nau-
ticum. CYN. Noui, Charon, et plurima qui-
dem; sed vide, respondent hi nobis ploratus:
itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV.

ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβὼν. ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν νεογνῶν μὴ παιδίῳ. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέφυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' ἄδεν οἰμῶξεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἀπάγε. ἄδεν ἔσιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιζέναξον. ΜΙΚ. Οἰμῶξωμαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἶμοι τῶν κατ-
 τυμάτων· οἶμοι τῶν κρηπιδῶν τῶν παλαιῶν· ὅττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· ἔκ ἔτι ὁ
 κακο-

20. DIV. Hei mihi diuitias! ALIVS. Hei mihi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinquo! ALIVS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIVS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam traicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo nauigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a

κακοδαίμων ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ,
 εἰδὲ τῷ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος
 περινοσήσω, τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῷ κρύε συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα με τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνητα· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
 δοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παί-
 ζεις, ὦ Χάριον, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν, ἤδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγω-
 νόν ἐστιν ὀβολός, ἢ ζρογγύλον. ΧΑΡ. ὦ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον· ἀποβαί-

ΝΕΤΕ

mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hie-
 me sine calceis oberrabo seminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHAR. Age iam vesturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus, an rotundum? CHAR. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νετε δ' ὁμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βῆς, καὶ κύ-
νας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι
γὰρ καὶ κεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτὰς, ὦ
Ἑρμῇ, παραλαβὼν· ἐγὼ θεῖ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντι-
πέρας ἀποπλευσῶμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἑραμί-
θρην τὰς Σήρας διάξωσα. τεθνῶσι γὰρ δὴ πρὸς
ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ.
Προΐωμεν ὦ ἔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπε-
σθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῷ ζ' ὄφρ. πῦρ νῦν ὁ καλὸς
Μέγίλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων
Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα,
καὶ οὐδὲν ἔτε καλὸν, ἔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη
καί

scendite tamen. Ego vero ad equos, et boues,
et canes, et reliquias animantes transeo: traici
enim et has oportet. CLOTH. Accipe istos
abducendos. Ego ipsa queque in aduersam ri-
pam renaui gabo, Indopatē et Heramithrē
Seras transductura: mortui enim sunt in pug-
na de finibus commissa. MERC. Heus pro-
cedamus, vel potius sequimini me deinceps
omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! ubi
nunc pulcher Megillus? aut qua re hic digno-
scat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha?
omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, ne-
que quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶ-
 ναι δοκῆν, ισότιμον γίνεται τῇ πορφυρίδι τῇ
 βασιλείῳ. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐ-
 τῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκη, σὺ δὲ πᾶ
 ποτε ἄρα ὧν τυγχάνεις; ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω-
 μεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, ἐτελεύσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκη, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχ' ὁμοία τοῖς ἐνῆι τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;
 ΚΤΝ. Εὖ λέγεις· ἰδὲ ἔν προσέρχεται δαδ-
 χῆσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσ-
 βλέπασα· ἢ ἄρα πᾶ Ἐριννύς ἐστίν; ΜΙΚ. Ἐοι-
 κεν ἀπὸ γε τῆ σχήματος.

EPM.

iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante
 videbatur, aequum honorem regis purpuræ
 obtinet: speciem enim neutra habet, easdem
 utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, ambo vna ibimus. MIC. Bene mo-
 nes: manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 nax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyis
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνει τέρας, ὦ Τισιφώνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πά-
λαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς περιμένει.
ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτὰς ὦ Ἑριννύ. σὺ δὲ ὦ
Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. ὦ
Ῥαδάμανθου, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον
ἐπίστυψαι παραγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἔνεκα;
ΚΤΝ. Πάντως βέλομαι κατηγορεῖσάί τινος, ἃ
συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν
βίον. ἂν ἂν ἂν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ ἔχῃ
πρότερον αὐτὸς φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινος
ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΤΝ. Κυνί-
σκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ.
Δεῦρ' ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰση-
θι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγορεῖς.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adfume hosce quatuor supra
mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic
vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnyes:
tu vero, Mercuri, praeconium fac et aduoca.
CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rha-
damanthe, me primum inspiciendum admoue.
RHAD. Qua caussa? CYN. Omnino decre-
vi accusare aliquem criminum, quae me con-
scio in vita patrauit: neque vero fide dignus
ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse,
et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem
es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia
philosophus. RHAD. Huc accede, et primus
sta in iudicio. tu vero accusaturos aduoca.

24. MERC.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκῃ τέταρτῃ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδείς προσέρχεται· ἀλλ' ἔχ' ἱκανὸν τέτο' ὧ Κυνίσκῃ· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΤΝ. Πῶ γὰρ ἐγὼ σιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσσηται παρὰ τὸν βίον, καὶ ἕκασον αὐτῶν ἀφανῆ σίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΤΝ. Ἰδὲ σοι γυμνὸς παρῆσθαι· ὥς ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ φῆς τὰ σίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν ἄτοσι, πλὴν τέτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν σιγμάτων· καίτοι, τί τέτο; ἰχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, καὶ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται·

πῶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam ego notis compunctus essem? RHAD. Quaecumque vestrum quisque mala in vita patrauerit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, euanidas omnino et vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem et signa notarum inuillarum adfunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.

Quo-

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπτόφηκας; ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. πάλαι πανηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γινόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τὰτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχις φιλοσοφεῖν ἤρξαμην, κατ' ὀλέγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, ἄτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπὸ θι ἐς τὰς Μανάριων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατεγγορήσας γε. πρότερον ἔ Φῆς τυράννε, ἀλλὰ πρῶτα δεικνύεις.

ΜΙΚ. Καὶ τὰ μὲν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρὸν ἔστι, καὶ βραχυεὶας τινὸς ἐξετάσεως δαήμενον· πάλαι γάρ σου καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥς ἐπισημώσῃ.

ΡΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo eloi. RHAD. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, o Rhadamanthe, et breui exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicie igitur.

RHAD.

EPM. Εἴ τις

εἰς προσίτω.

ἔχ' ἱκανὸν τ

ἐπισκοπήσω σε

Ἡ γὰρ ἐγὼ σὺν

ταῖς ἀντιθέσεσιν περὶ

καθ' ἑκάστον αὐτῶν

ψυχῆς περιφέρει.

ἔσθ' ὥστε ἀντιθέσεις

σύνταξι. ΡΑ Δ.

πλὴν τέτων τριῶν ἢ

καὶ ἀσαφῶν συμμάτω

μεν, καὶ σημειῶν τῶν

δ' ὅπως ἐξελήλθειται

εἰπύται

24. MERC. Si quis.

velit dicere, huc accedit

cedit: verum non satis ho

te, vt inspiciam de stigma

ego notis compunctus esse

cumque vestrum quisque

rit, eorum notas quasdam

animo circumfert. CYN.

fio.

ΡΑΔ.

τόμος

θαρός

παρά

κάλει.

πῶς

λῶ.

σον,

κατη

οὔτο

Κ

ση

συν

τόν

Ρ

Ρ

ν

il

g

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρός ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκην τετονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδε ἵκέτω, πεῖ ζρέφῃ; πρόσιθι. σὺ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνῃ ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τραχήλον ὠθῆσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε· ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὗτοςί.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, εἰδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τῷ λογῇ δείξω φανερώταρον·
ἔτοςί

RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es et nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam aduoca. MERC. Megapenthes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam et conuince: prope enim homo est.

26. CYN. Vniuersim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen et ipse detegam tibi virum, et oratione mea clarius ostendam.
Quae

ἄτοσὶ γὰρ ὁ τριπικατάρατος, ὅποσα μὲν ἰδιώτης
 ὦν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 θρασυτάτας προσεταιριζόμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπανασὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέ-
 σθη, ἀκρίτας μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ ἄσικας ἐκείνων ἀφαιρέμενος, καὶ πλάττε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἑδεμίαν μὲν
 ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμό-
 τητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφή-
 βους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύ-
 φου, καὶ τῇ πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φευγάμα-
 τος

Quae igitur facerrimus iste, quamdiu priuatus
 fuit perpetraverit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est,
 virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrui more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-
 tes

τος 16), ἐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτῷ
 λαβεῖν τὴν δίκην· ῥαδίον γὰρ ἂν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τῷτον ἀσφαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν
 καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καμνεργὸν
 αὐτῷ τις ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅσως μὴδὲ
 τῶν εἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτε
 μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτῷ διαβολή, αὐ-
 τὴν εἶση, προσκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῷ πεφο-
 νευμένους· μᾶλλον δὲ ἀκλήτοι ὡς ὄρεας πάρεισι
 καὶ περιζάντες, ἀγχέσιν αὐτόν· ἔρει πάντας,
 ὦ Ῥαδαμανθυ, πρὸς τῷ ἀλιτηρίᾳ πεθναῖσιν·
 οἱ μὲν, γυναικῶν ἐνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλεύ-
 οντες·

tes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis
 repetere. Facilius enim solem aliquis quam
 istum oculis rectis ex nihil conniuentibus ad-
 spexisset. Verum etiam crudelem istius in no-
 vis suppliciis excogitandis solertiam, quis enar-
 ret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit.
 Hanc vero non esse inanem contra istum calum-
 niam, statim scies, si advocari iusseris ab isto
 interemptos. Quin inuocati, ut vides, adsunt,
 et circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhada-
 manthe, ab execrabili homine perierunt: alii
 quidem insidiis, quas pro vxores formosas illis
 struxit;

16. Φρυάγματος.] Φρυάγμα equorum est so-
 nitus naribus excussus, irae et ferociae
 nuntius, quem *fremisum* latini dicunt, ut
 Φρυάγμα Graeci. *Gesner.*

Θέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων
ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλάτυν· οἱ δὲ,
ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ
ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιαρὲ σύ;
ΜΕΓ. Τὲς μὲν Φόνες εἰργασμαί, ἕς λέγει. τὰ
δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν
ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρ-
θένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσα-
το. ΚΤΝ. Οὐκὲν καὶ τέτων ὦ Ῥαδάμανθυ,
παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τέτχες λέ-
γεις; ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν
λύχνον αὐτῆ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσασι γάρ
αὐτοὶ

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis con-
tumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod
essent diuites; alii, quod dextri essent ac pru-
dentes, iisque, quae fierent, minime delecta-
rentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, re-
spondes? MEG. Caedes quidem perpetravi
quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, ado-
lescentum contumelias, corruptelas virginum,
haec omnia, inquam, contra me Cyniscus men-
xitus est. CYN. Igitur et horum exhibebo ti-
bi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos di-
cis? CYN. Aduoca mihi, Mercuri, lucernam
ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio
E e dicent,

αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίζαντο αὐτῷ. EPM. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθης παρέσω· εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. P A Δ. Εἴπατε ἔν ὑμεῖς ἂ σύνισε Μεγαπένθει τάτῳ· σροτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε, Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι τάῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ραδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἂ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο. P A Δ. Σαφέστατα μὲν ἔν καταμαρτυρεῖς, μὴδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένεσθαι· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτυρεῖ. ΛΤΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἐκ οἶδα· εἰ γὰρ παρῆν' ἂ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἐπάσχευ, ἐκινῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα,

dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Letus et Lucerna Megapenthis adfunto. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum consciis sitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patrauit. RHAD. Plurissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium. LVC. Diurna eius facinora non noui; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, et contra-

ῥητα, καὶ πᾶσαν ὑβριν ὑπερπεπαικότα 17).
καίτοι παλλάνις ἐκὼν τέλαιον ἐκ ἔπινεν, ἀπο-
σβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγάγε τοῖς δρω-
μένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατε-
μίαινε.

ΡΑΔ. "Αλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ
ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν
ἴδωμεν τῶν σιγμάτων. πακαί, ὅλος οὕτοσί
πελιδνός, καὶ κατὰγραφος, μᾶλλον δὲ κυά-
νός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἐν κολα-
σθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά
ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;
ΚΤΝ.

contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non hiberem, extinguere cupiens: at ille et admouit me sacris suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est linidus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Ee 2

CYN.

17. [ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Reiz.

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλεις, ἐγὼ σοι και-
νὴν τινα καὶ πρέπασαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι· ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι· μεγίστην ἐπὶ
τέτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι
τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν μόνος ἐξ
ἀπάντων ἄποτος ἔσω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ; ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως
ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ἔσον
ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν
τρυφὴν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάζω,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς ἔτροσι, δε-
δέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.
RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me
initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Grauem ita
poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluat. RHAD. Bene mones.
Damnas esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

Mortuorum Dialogi.

D iogenis et Pollucis	3
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphilochoi et Trophonii	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantae et Callidemidae	30
Cnemonis et Damnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- verforum	41
Cratetis et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Herculis	88
Menippi et Tantali	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therstiae et Menippi	125
Menippi et Chironis	127
Diogenis, Antisthenis et Cratetis	130
Menippi et Tiresiae	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Sostrati	147

Menippus, siue Necyomantia	153
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Piscator, seu Reuiuifcentes	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti
 V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.
 p. XXXIV. sq.

Quaestum est viris doctissimis, quid esset
 apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed.
 Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλοις. Micyllus inter-
 pretatus est *apprecibilis amicis*. I. Fr. Gronovius
 autem *utilis aduocatus amicis*, quod probant fi-
 lius Iacobus et Hemsterhusius ὁ παντ, idque
 conuenit satis contrario Φοβερὸς ἐχθροῖς. Ego
 autem nondum potui intelligere, quomodo et
 forma verbi, secundum analogiam linguae, et
 origo eius, possit hanc significationem admitte-
 re. Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam
 nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικάσθῃ,
 quod sit eiusmodi, ut id homines ἐπιδικάζων-
 ται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, ut Ku-
 sterus de Verb. med. p. 112. ostendit, *certare*
de hereditate, petere hereditatem. Hinc factum,
 sicut in aliis verbis, ut quod primum de certa
 parte diceretur, id usurparetur deinde de ge-
 nere vniverso, essetque ἐπιδικάζεσθαι *expetere*
aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua con-
sequenda, sibi vindicanda. Hoc sensu planissime
 dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. de-
 monstrans Strepsiaden se ἀγροικον vocare, non
 deprimendi sui causa, sed suarum diuitiarum
 indicandarum: εἰ γὰρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ πλάσιος

ἦν, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτῇ ἡ γυνή, *nobilis et ur-*
bana femina, nisi valde diues fuisset, eum non ap-
petisset, eius conditione uti noluisse. Vnde co-
 gi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις esse, quem,
 utilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam con-
 servare expetant, in quo colendo, observando,
 retinendo, certent. Idque etiam confirmat lo-
 cus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae
 unum illum Luciani locum exhibent) Antiqu.
 IV, 2. 4. ed. Hav. ubi Moses dicit Aaronem,
 etsi Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id
 κατατιθέναι ἐπιδικάσιμον, *ponere in medio, ut*
de eo consequendo certent, qui velint, ut petat,
qui velit.

L I P S I A E
 EX OFFICINA SOMMERIA.